

இலங்கை
இனமுரண்பாடுகளின்
வரலாற்று

ஐ. நடுசன்

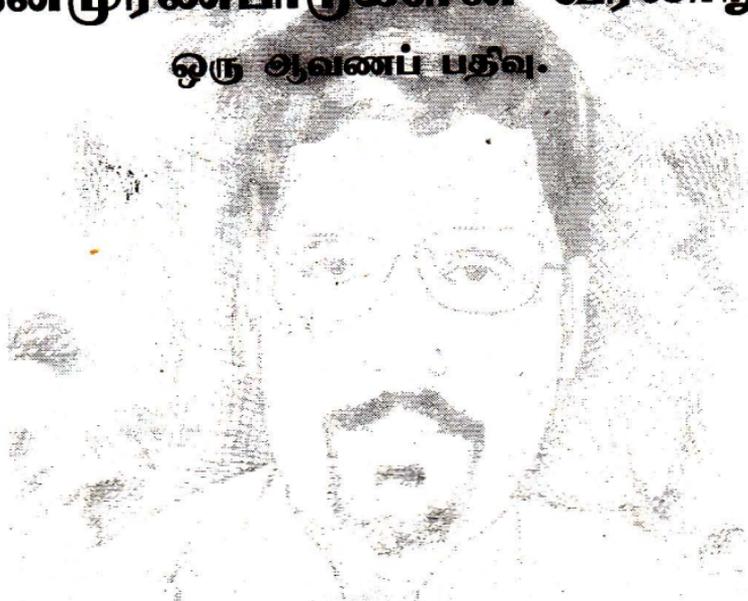

இலங்கை

இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

ஒரு ஆவணப் பதிவு.

ஜி. நடேசன்

அவசியம் :

அபிராமி விளம்பர நிறுவனம்

**11, முதலாவது வாவிக்கரை வீதி,
மட்டக்களப்பு.**

T. P : 065 - 22038

நூல்	-	இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு
நூலாசிரியர்	-	ஜி. நடேசன்
வெளியீடு	-	அபிராமி விளம்பர நிறுவனம் 11, முதலாவது வாவிக்கரை வீதி, மட்டக்களப்பு.
முதற்பதிப்பு	-	27 - 08 - 2000
அச்சுப்பதிவு	-	நயூ கீன் அச்சகம் 73, முனைவீதி, மட்டக்களப்பு.
பதிப்புரிமை	-	நூலாசிரியருக்கு
பிரதிகள்	-	1000
விலை	-	200.00
பக்கங்கள்	-	xii + 188
Title of the Book	-	History of the Ethnic contradictions in Sri Lanka
Language	-	Tamil
Author	-	G. Nadesan
Published by	-	Abiramy Advertising services 11, First Lake Road, Batticaloa.
First Edition	-	27 . 08 . 2000
Printers	-	New Keen Printers 73, Munai Street, Batticaloa.
Copy Right	-	Author
No of Copies	-	1000
Price	-	200.00
Pages	-	xii + 188

இலங்கை மண்ணில்
நெருஞ்சி முள்ளாய் விளைந்துவரும்,
பகை முரண்பாடுகளாகிவிட்ட
இன முரண்பாடுகளை வேற்றுக்க
உயிரை அர்ப்பணித்தோர்,
உழைத்து வருவோர்,
அனைவருக்கும்

சமர்ப்பணம்.

முன்னுரை

தமிழர் அரசியலில் இன்று நிலவும் பல குழறுபடிகளுக்கு எமது வரலாற்றைப் பற்றிய தெளிவின்மையும், அறிவின்மையும் முதன்மைக் காரணங்களாகும். இலங்கையின் சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசுகள் காலத்திற்குக் காலம் தமிழர் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு என்கின்ற பேரில் கிளப்பிவிடும் புரளிகளும் அவற்றை புதுமையாக தமிழ் மக்களுக்கு காட்ட முற்படுபவர்களின் நாடகங்களும் எமது அரசியல் வரலாறு பற்றிய அறியாமையாலேயே சாத்தியமாகின்றன எனில் மிகையாகாது.

இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் கீழ் இலங்கையின் 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் யாப்பில் கொண்டுவரப்பட்ட 13 ஆவது திருத்தச் சட்டத்திற்கமைய மாகாணசபைகள் உண்டாக்கப்பட்டபோது பல விடுதலைப் போராட்டக்குழுக்கள் முன்வைத்த விளக்கங்களை இதற்கு ஒரு உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

‘தமிழீழத்திற்கு’ அல்லது (ஈழத்திற்கு) ஒரு மாற்றுத்தீர்வை நாம் ஐக்கியப்பட்ட இலங்கைக்குள் பெற்றுக்கொள்ள இந்திய மத்திய அரசு உத்தரவாதம் அளித்துள்ளது. எனவே நாம் எமது தனிநாட்டுக்கான போராட்டத்தைக் கைவிட்டு சிறிலங்காவின் ‘ஜனநாயக தேசிய நீரோட்டத்தினுள்’ நுழைகின்றோம்” என தத்தமது இயக்க உறுப்பினர்களுக்கும் ஆதரவாளர்களுக்கும் அக்குழுக்கள் விளக்கமளித்தன. இந்த இயக்கங்களில் தமிழ் பேசும் மக்களின் விடுதலைக்காகப் போராடி தம் உயிரை நீத்த நூற்றுக்கணக்கான போராளிகள், ஆதரவாளர்கள் பற்றி அப்போது அவற்றின் தலைமைகளுக்கு இருந்திருக்கக் கூடிய மனச்சாட்சி உறுத்தல் காரணமாகவே மேற்படி விளக்கம் முன்வைக்கப்பட்டது. அரைகுறைத் தீர்வான மாகாணசபைகளை ஏற்றுக்கொண்ட தமிழ் இயக்கங்கள் தனிநாட்டுக்கான ஆயுதப்போராட்டத்தை தாம் கைவிட்டதற்கான காரணத்தை முன்வைத்து இரண்டாண்டுகள் ஓடிமுடிய முன்னரே மீண்டும் முருங்கை மரத்தில் ஏறிக்கொண்டது சிறிலங்கா அரசு.

வடகிழக்கு மாகாணசபைக்கு 13 ஆவது திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ் வழங்கப்பட்டிருந்த சொற்ப அதிகாரங்களைக் கூட சீரிய முறையில் செயற்படுத்துவதற்குச் சிங்கள அரசு அதிகாரிகளும், மத்திய அரசும் எவ்வாறு முட்டுக்கட்டைகள் போடுகின்றனர் என்பதைப் பற்றி அப்போது முதலமைச்சராகவிருந்த வரதராஜப்பெருமாள் இந்தியாவிடம் போய் முறையிடவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்.

இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் கீழ் தமிழீழ (ஈழ) விடுதலைக்கான ஆயுதப்போராட்டத்தைக் கைவிட்டு சிறிலங்காவின் தேசிய ஜனநாயக நீரோட்டத்தில் சில தமிழ் இயக்கங்கள் கலந்து இன்று 13 வருடங்களாகி விட்டன. தமிழீழத்திற்கோ, ஈழத்திற்கோ மாற்றுத்தீர்வாக இந்தியாவின் உத்தரவாதத்துடன் பெற்றுத்தருவோம் என இவர்கள் அன்று கூறிய தீர்வுக்கு என்ன நடந்தது? நாம் கிடைத்ததையாவது காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென வெட்கமின்றி அண்மையில் பேசியுள்ளார் ஒரு இயக்கத் தலைவர்.

பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் என்னுடனிருந்த ஒரு தோழன் சொல்வான் "மச்சான் தமிழீழம் எனும் அந்த இனிய நினைவு என் நெஞ்சில் பசுமையாக இருக்கும் போதே நான் விடுதலைப் போரில் மடிந்துவிடவேண்டும்" என்று. இதை என்னிடம் கூறி சில திங்கள்களின் பின் தளம் (தமிழகம்) செல்கையில் கடற்படையுடன் ஏற்பட்ட மோதலில் அவன் இறந்துபோனான். மேற்படி வரலாற்றுக் 'கண்ணாடிகளை' கண்டு வேதனைப்படாமல் போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டுமென்ற தீர்க்கதரிசனத்தில்தான் அவன் அப்படிக்கூறினானென்று இன்று பின்னோக்கிப் பார்க்கையில் எண்ணுகின்றேன்.

எவருக்குமே வரலாறு தெரியாது அல்லது வரலாற்றை அறிந்தவர்கள் வாய்மூடியிருப்பார்கள் என்ற முட்டாள்தனமான வீராப்பில்தான் இன்று தமிழ் மக்களின் தலைகளில் அரசியற் குப்பைகளைக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கின்றனர் பல 'தலைவர்கள்'.

அவர்கள் இங்ஙனம் செய்வதைத் தட்டிக்கேட்க ஆளில்லாமல் இருப்பதற்கு இன்னொரு முக்கிய காரணமும்

உண்டு. இன்று 18 லிருந்து 30 வயது வரையுள்ள தமிழ் ஆண்களையும், பெண்களையும் எடுத்துக்கொண்டால், எமது விடுதலைப்போராட்டம் கூர்மையடைந்து ஆயுதப்போராட்டமாக முனைப்புப்பெற்ற 1970 இல் இருந்து 1983 வரையிலான காலகட்டத்தில் ஒன்று அவர்கள் பிறந்திருக்க மாட்டார்கள் அல்லது அரசியல் பிரக்ஞை பெறும் வயதை எட்டியிருக்க மாட்டார்கள்.

எனவே தமிழ் அரசியலின் எதிர்காலப் போக்கைத் தீர்மானிக்கின்ற அடிப்படைக் கூட்டமாகவுள்ள இவர்கள் மீது எந்த வரலாற்றுக் குழறுபடியையும் திணித்து தமது அப்பட்டமான சந்தர்ப்பவாத அரசியலைக் கொண்டு நடத்தக்கூடிய சூழ்நிலையை எமது அரசியல்வாதிகள் இன்று அனுபவிக்கின்றார்கள்.

தமிழரின் அரசியல் வரலாற்றை, குறிப்பாக இனப்பிரச்சினை சூல்கொள்ளத் தொடங்கிய 50களிலிருந்து, தெளிவாக யாரும் அறிந்து கொள்ளமுடியாமைக்கு பின்வரும் காரணங்களைக் கூறலாம்.

1. பல்கலைக்கழகம்சார் தமிழ் அரசியல்துறைப் பேராசிரியர்களின் ஆர்வமின்மையும், சோம்பேறித்தனமும்.
2. அரசியல் ஆவணங்கள், செய்தித்தாள்கள் போன்றவற்றை ஒரு தமிழ் ஆய்வாளன் இலகுவாகப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத தடங்கல்கள். இதில் குறிப்பாக சிறிலங்காவின் தேசிய ஆவணக் காப்பகத்தில் வேலை பார்க்கும் சிங்களப் பேரினவாதிகள் தமிழ் ஆய்வாளர்களுக்கு முட்டுக்கட்டை போடுவதும், அவர்களை அடிக்கடி காவர்துறையிடம் புலிகளெனக் காட்டிக் கொடுப்பதும், ஆவணங்களைக் காட்டாமல் மறைப்பதும் ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாகும்.
3. 50 களுக்குப் பிற்பட்ட தமிழரின் அரசியல் வரலாற்றோடு பின்னிப்பிணைந்தவர்களும், அதன் முக்கிய பாத்திரங்களாக இருந்தவர்களும் தத்தமது இன்றைய அரசியல் நலன்களையும், நம்பிக்கைகளையும், கருத்துகளையும் முதன்மைப்படுத்தி அவற்றுக்கேற்ற வகையில் தாம்

கடந்து வந்த பாதையின் சில அத்தியாயங்களை மறைப்பதும், திரிபுபடுத்துவதும் வரலாற்றைச் சரியான முறையில் பதிவுதற்கு இன்னொரு முட்டுக்கட்டையாகவுள்ளது. அதிலும் ஆயுதப்போராட்டத்தில் சம்பந்தப்பட்ட பலர் மேற்கு நாடுகளில் சிதறி விலாசமிழந்து வாழ்வதும், மேலும் சிலர் வரலாற்றைப் பற்றி அடியோடு பேசமுற்பதும் தமிழ் அரசியல் வரலாற்றின் சாபக்கேடாகும். (இது நீக்க முடியாத சாபக்கேடல்ல)

4. ஆயுதப்போராட்டம் தவிர்ந்த தமிழரின் அரசியல் பிரச்சினை பற்றிய ஓரளவு முழுமையான, சீராகவும், நுட்பமாகவும், விரிவாகவும் ஆராய்ந்து தெளிவாக எழுதப்பட்ட வரலாறு என்று சொல்லக்கூடிய நூலாக அண்மையில் மறைந்த பேராசிரியர் ஏ.ஜே.வில்சனின் 'சிறிலங்காவின் உடைவு' (The Breakup of Sri Lanka) கொள்ளப்படுகின்றது. இது ஒரு வகையில் உண்மையெனினும் தமிழ் அறிவற்ற அல்லது அரைகுறையாகத் தெரிந்த மேட்டுக்குடி தமிழ் அரசியல் தலைமைகளுக்கும் சிங்கள அரசுகளுக்குமிடையில் நடைபெற்ற உயர்மட்ட பேரம்பேசல்கள், இழுபறிகள், சட்டச்சிக்கல்கள் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டவையாக இந்நூலும், தமிழர் அரசியல் பிரச்சினை பற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட சில ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் அமைந்து உள்ளன. தமிழ் அரசியலின் உந்துசக்தியாகவிருந்த தமிழ் மொழிக்கல்வி வழிவந்த இளைஞர்களும், தேசிய உணர்வினால் உந்தப்பட்ட தமிழ் மக்களும் என்ன செய்தார்கள், என்ன பேசினார்கள், என்ன எழுதினார்கள் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் இந்நூலிலோ தமிழ் அரசியல் பற்றி வந்துள்ள சில ஆங்கிலக் கட்டுரைகளிலோ நாமறிந்து கொள்ளமுடியாது. (பேராதனைப்பல்கலைக் கழக அரசியல்துறைப் பேராசிரியர் அம்பலவாணர் சிவராசாவின் தமிழரசுக் கட்சி தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி என்பவை பற்றிய ஆய்வு ஓரளவு இதற்கு விதிவிலக்கெனக் கூறலாம்.)

இந்த வகையில் முழுமையான தமிழர் அரசியல் வரலாறு எழுதப்படுவதற்கும் நாம் அரசியல் அறிவு பெற்று நமது இனவுரிமைப் போராட்டப் பாதையில் தெளிந்த சிந்தையுடன் முன்னேறிச் செல்வதற்கும் நண்பர் *நடேசனுடைய* இந்நூல் ஒரு முன்னுரையாகக் கொள்ளப்படவேண்டுமென நான் கருதுகின்றேன். ஒரு பத்திரிகையாளன் எழுதும் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் பொறுப்புணர்வுடன் எழுத வேண்டும். பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களின் அரசியல் சிந்தனையை நெறிப்படுத்தும் வகையில் அவன் செய்தி எழுதும் முறையும் கொடுக்கும் தகவல்களும் அமைகின்றன. ஏனெனில் இது தொடர்பூடகங்களின் காலம். ஆனால் ஒரு பத்திரிகையாளன் பொறுப்புடன் எழுதுவதாயின் அவனுக்குப் பரந்த அறிவும் இடையறாத் தேடலும் நூல்கள், ஆவணங்கள் ஆகியவற்றைச் சேகரிக்கும் ஆர்வமும் இன்றியமையாதவை. இந்த விடயத்தில் நண்பர் *நடேசன்* ஒரு முன்னுதாரணம். அவரைப் பின்பற்றி ஏனைய பத்திரிகையாளர்களும் செயற்பட்டு தமது கடமையைச் சரிவரச் செய்ய வேண்டுமென்பதே என் அவா.

நன்றி

டி. சீவராம்

என்னுரை

வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் எண்பத்து முன்றுகளைத் தொடர்ந்து யுத்தசூழல் நிலவி வருவதால் மக்களுக்கு அரசியல் அறிவூட்டும் நடவடிக்கைகளும் மந்தகதியில் அல்லது முற்றாக இடம் பெறவில்லையென்றே கூறலாம். பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் அரசியற் கட்டுரைகளே தற்போது மக்களின் அடிப்படை பிரச்சனைபற்றி பேசுவையாக உள்ளன. ஆனால் துரதிஷ்டமாக இளைய தலைமுறையினர் மத்தியில் வாசிப்பு பழக்கம் குறைவாக இருப்பதால் இனமுரண்பாடுகள் இலங்கையில் எவ்வாறு தோற்றம் பெற்றன, அதன் வளர்ச்சி பற்றிய அறிவுமில்லாதிருக்கிறார்கள்.

இந்த நிலைமை தமிழ் இளைய தலைமுறையினர் மத்தியில் ஆரோக்கியமான அரசியல் விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட தடையாக இருப்பதாக அரசியல் விமர்சகர்கள் கூறுகிறார்கள். எனவே சிறு துளியாக இதற்கு பங்களிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கோடு இனமுரண்பாடுகளின் வரலாற்றை தொடர்கட்டுரையாக எழுதினேன்.

எனது நினைவில் பதிந்திருந்தவைகளை மட்டுமல்ல பாராளுமன்ற அறிக்கைகள், பருவ இதழ் கட்டுரைகள், பத்திரிகை செய்திகள், அரசியல் கட்சிகளின் வெளியீடுகளை அடிப்படையாக கொண்டு இத்தொடரை எழுதியுள்ளேன். இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு ஒரு தொகுதியாக இல்லை என்பதால் எனது முயற்சி முதல் முயற்சியாக அமையும் என எண்ணுகிறேன்.

இது இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாற்றை முழுமையாக கூறும் நூலாக நான் பறைசாற்றவில்லை. சில தகவல்கள் தவறவிடப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் திட்டமிட்டு மறைக்கும் நோக்கம் இருக்கவில்லை. எல்லாத் தகவல்களையும் சேர்த்து எழுதலாமென்று இருந்தால் சில வேளைகளில் காலத்தின் தேவைக்கு எனது பங்களிப்பு இல்லாமல் போய் விடுமோ என்ற ஆதங்கத்தினால் கிடைத்த தகவல்களின் அடிப்படையில் எழுதியுள்ளேன்.

ஏதாவது சம்பவங்கள், தகவல்கள் தவறவிடப் பட்டிருந்தால், ஆதாரபூர்வமாக அறியத்தந்தால் அடுத்த பதிப்புக்களில் சேர்க்க ஆவன செய்வேன். தகவல்களை மட்டும் தந்தால் ஆராய்ந்து அறிந்து சேர்த்துக் கொள்வேன். முழுமையான இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாற்றை இன்றைய சந்ததியினர்க்கும், எதிர்கால சந்ததிக்கும் அறிய செய்ய வேண்டியது எமது தலையாய கடமையாகும். அது காய்தல், உவத்தலற்றதாக அமையவேண்டும்.

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு எழுத்து வடிவம் பெற்றதற்கு முழுமுதற்காரணம் வீரகேசரி இணை ஆசிரியர் வீ. தேவராஜ் அவர்களே என்றால் மிகையாகாது. ஒருமுறை அவரை சந்தித்தபோது இத்தகைய ஒரு தொடர் கட்டுரையை எழுதுவதற்கு கணிசமான ஆவணங்களை சேர்த்து வைத்துள்ளேன். ஆனால் எழுதுவதற்கு நேரம் ஒத்துழைக்க வில்லை என்று தெரிவித்ததுடன் அதை மறந்தே விட்டேன்.

சிலவாரங்களுக்கு பின்னரும் அதனை நினைவில் வைத்திருந்த இணை ஆசிரியர், இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு கட்டுரையை எழுதிவிட்டார்களா? அனுப்புங்கள் பிரசுரிப்போம் என்று தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு கேட்டார். நானும் இன்னும் எழுதவில்லை விரைவில் எழுதி அனுப்புகிறேன் என்று கூறினேன். அவரும் விட்டபாடில்லை. பின்னர் எனது சோம்பேறித்தனத்தை உணர்ந்து கிழமைக்கு கிழமை ஒவ்வொரு அத்தியாயமாக எழுதி அனுப்புங்கள் என்று உற்சாகமளித்தார். 29 அத்தியாயங்களையும் நான் எழுதப்பட்ட சிரமங்களை விட என்னை எழுதுவிக்க அவர்பட்ட சிரமங்கள் எனக்கு மட்டுமே வெளிச்சம்.

ஒவ்வொரு வாரமும் எழுதி தொகுக்கப்பட்டதால் சில குறைபாடுகள் இந்த நூலில் இருக்கலாமென்று உள்ளுணர்வு எனக்கு உண்டு.

இதனை எழுதுவதற்கான சில தகவல்களை பெறுவதற்கு மட்டக்களப்பு பொது நூலகம் உதவியிருக்கிறது. வேண்டிய உசாத்துணைகளை வழங்குமாறு பணித்த மாநகர ஆணையாளர் எஸ். நவந்தன், பொறுமையுடன் தேடித் தந்த நூலகர் எஸ். வித்தியாசாகரன் மற்றும் ஊழியர்களுக்கு நன்றி கூற வேண்டியது எனது தலையாய கடமை என எண்ணுகிறேன்.

அத்தோடு நூலொன்றை வெளியிடும் எனது ஆர்வத்தை தெரிவித்தபோது “கொண்டு வாருங்கள் அச்சிட்ட வெளியிடுவோமென்று ஊக்கமளித்த நியூ கீன் அச்சக உரிமையாளர் எம். குணரத்தினசாமி உதவியாளர் அ. வரதகுமார், மற்றும் கணனி வடிவமைத்த ப. பத்மபிரியா, சரவை பார்த்திரா. குணரத்தினம் ஆகியோருக்கும் எனது நன்றிகள்.

எனது நூலுக்கு முன்னுரை வழங்கிய முதற்பத்திரிகையாளர் டி. சிவராம் தனது பல்வேறு வேலைப்பழுவிற்கு மத்தியில் பங்களித்துள்ளார். தமிழ் ஊடகத்துறையை நவீன தொடர்புசாதன வளர்ச்சியோடு ஆற்றுப்படுத்தவும், விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு உரமூட்டச் செய்யவும், பல்வேறு நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியில் பணியாற்றிவரும் அவர் முன்னுரை வழங்க மிகவும் பொருத்தமானவர். அவருக்கும் எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றிகள்.

அட்டைப்படத்தை வரைந்து உதவிய தினக்கதிர் தீபன் அவர்களுக்கும் ஆவணங்கள் சிலவற்றைத் தந்து பல ஆலோசனைகள் கூறிய மண்டுர் மகேந்திரன் அவர்களுக்கும் இதயபூர்வ நன்றிகள்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எழுத்துக்காக்க குடும்பத்தைப்பற்றி கவலைப்படாதிருக்கும் வேளைகளில் பொறுமையுடன் பொறுத்து பிள்ளைகளுக்கு அப்பாவாகவும் அன்பு செலுத்தும் என் அன்பு மனைவிக்கும் நன்றிகள்

தமிழில் அரசியல் நூல்கள் நிறைய வரவேண்டும். பத்திரிகையாளர்களே இதற்கு போதிய பங்களிப்பு வழங்கவேண்டுமென்பதே எனது வேண்டுகோள்.

ஜி. நடேசன்

11, முதலாவது வாவிக்கரை வீதி,
மட்டக்களப்பு.

இலங்கையின் இருபது நூற்றாண்டு கால அரசியல் வரலாற்றில் ஆரம்பகாலத்தில் துளிர்விட்ட இன முரண்பாடு மெல்ல மெல்ல வளர்ந்து விஸ்வரூபமெடுத்து விருட்சமாகி இருபதாம் நூற்றாண்டின் கடைக் கூற்றில் இரத்தக்கறை படிந்த அத்தியாயத்தை எழுதத் தொடங்கியது. இருபதாம் நூற்றாண்டு இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை வரலாற்றில் சிறந்த முடிவை எழுதி மறையுமென எதிர்பார்த்தபோதிலும் விருட்சமாக வளர்ந்துள்ள இனமுரண்பாட்டை புதிய நூற்றாண்டிடம் கையளித்துவிட்டு எம்மிடம் பிரியா விடை பெற்று சென்றுவிட்டது.

பண்டைய ஈழத்திலிருந்து பதினாறாம் நூற்றாண்டு வரை அதாவது 1505ம் ஆண்டு வரை மன்னராட்சியே நிலவியது. 1505ம் ஆண்டிலிருந்து சென்ற நூற்றாண்டின் மையப்பகுதிவரை அதாவது 1948 வரை அந்நியர் ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தது. அதாவது 443 ஆண்டுகள் அந்நியராட்சி புரிந்திருக்கிறார்கள் 1505 - 1815 வரையான காலத்தில் முழு இலங்கையும் கைப்பற்றப்படாததும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பத்தாம் நூற்றாண்டு வரை இலங்கையின் தலைநகராக அநுராதபுரமும், கி.பி.1214 வரை பொலநறுவையும் இருந்ததுடன் இரு இராசதானிகளின் காலத்தில் ஒரு குடைக் கீழ் ஆட்சி நிலவியது. பொலநறுவை வீழ்ச்சியடைந்த பின்னர் யாழ்ப்பாண இராச்சியம் வன்னி இராசதானி என்பன ஈரிமற்பகுதிகளில் தோற்றம் பெற்று தமிழர் ஆட்சி நிலவியது.

அதேவேளை அநுராதபுரம், பொலநறுவை இராசதானிகளிலும் தமிழர், வன்னியர் செல்வாக்கு இருந்தன. அநுராதபுர இராசதானியில் எல்லாளமன்னன் 44 ஆண்டுகள் ஆட்சிசெய்தான். ஆனால் எல்லாளனை தோற்கடித்து ஆட்சியை கைப்பற்றிய துட்டகைமுனு (கி.மு 161-37) சிங்கள இனசாதிகளால் விடுதலை வீரராக சித்தரிக்கப்படுகிறான். பண்டைய இலங்கை வரலாற்றை சிங்கள மேலாதிக்க வரலாறாக சித்தரிக்கும் மகாவம்சம் என்ற வரலாற்று நூல் துட்டகைமுனுவை சிங்கள இனத்தின் காவலராக சித்தரிக்கிறது.

ஒரு முறை காலை மடக்கி முதுகை கூனி குறுகி படி கைமுனு படுத்திருந்த போது ஏன் அவ்வாறு படுத்திருக்கிறாய் என்று தாயார் கேட்டாராம் அதற்கு ஒரு புறம் கடலும் இன்னொருபுறம் தமிழரும் ஆக்கிரமிக்கும் போது எப்படி நீட்டி நிமிர்ந்து தூங்க முடியுமென்று துட்டகைமுனு பதிலளித்ததாகவும் மகாவம்சம் குறிப்பிடுகிறது.

இலங்கையில் இனவாதம் துளிர்விடவும், முரண்பாடுகளை வளர்க்கவும் இனவாதிகள் கைமுனுவை வரலாற்று வீரனாகவும், அவனின் மேற்படி கூற்றை தீர்க்க தரிசன மிக்கதாகவும் சித்தரிக்கிறார்கள். எனவே இலங்கை வரலாற்றில் இனவாதத்திற்கு வித்திட்ட நிகழ்வாக இதனை கொள்ள முடியும்.

பொலநறுவை இராச்சியம் வீழ்ச்சியடைந்த பின்னர் உருவான யாழ்ப்பாண இராசதானி சிறப்பாக இயங்கியதாக இப்பின்பாட்டுட்டா என்ற வரலாற்றாசிரியர் குறிப்பிட்டார். யாழ் இராசதானி போத்துக்கேயரால் 1621ல் கைப்பற்றப்பட்டது. வன்னி இராசதானி 1803ம் ஆண்டு ஆங்கிலேயரால் கைப்பற்றப்பட்டது.

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் கடைசி மன்னனாக சங்கிலிய மன்னனும், வன்னி இராச்சிய கடைசி மன்னனாக பண்டார வன்னியனும் ஆட்சிசெய்தனர்.

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

பொலநறுவை இராசதானி கி.பி 1214ல் வீழ்ச்சியடைந்த பின்னர் தனித்தனி இராசதானிகளாக இருந்த யாழ்ப்பாணம், வன்னி பிரதேசங்கள் சிங்கள மன்னர்களால் ஒரு குடைக்கீழ் கொண்டுவரப்படவில்லை. அந்நியர்களாலேயே இணைக்கப்பட்டது என்பது வரலாற்று உண்மையாகும். கி.பி. 1214க்கும் 1815க்கும் இடைப்பட்ட 601 ஆண்டுகள் இலங்கை ஒரு குடைக்கீழ் இருக்கவில்லை “அந்நிய படைகளினால் 1815ல் இணைக்கப்பட்ட ஐக்கிய இலங்கை சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதிவரை 184 ஆண்டு கால வரலாற்றையே கொண்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

பிரித்தானியர் ஆட்சியில் 1833ம் ஆண்டு கோல்புறுக் சீர்திருத்தப்படி சட்டநிர்வாக சபைக்கான மூன்று சுதேசிய உறுப்பினர்களை தேசாதிபதி நியமித்த போதே முதன் முதலான இனவாரியான பிரதிநிதித்துவமுறை ஆரம்பமானது. சிங்கள தமிழ், பறங்கியர்கள் இனங்களிலிருந்து தலா ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டனர்.

அதேபோல் 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் அரசியல் சீர்திருத்தஇயக்கம் தேசியரீதியில் தோற்றம் பெற்றது. அவ்வேளை சீர்திருத்த கோரிக்கை தேசிய ரீதியில் எழுந்ததென்று பிரித்தானியராட்சிக்கு காட்ட முற்பட்டனர். எனினும் சிங்கள தலைவர்களுக்கும் தமிழ் தலைவர்களுக்குமிடையே முதன்முதலாக கருத்து வேறுபாடு தோன்றியது. சிங்கள தலைவர்கள் பிரதேச வாரியான பிரதிநிதித்துவமும் ஓரளவு நிர்வாகப்பொறுப்பையும் கோரினர். தமிழ் தலைவர்களோ தமது சொந்த நிறுவனங்களினூடாக இனவாரியான பிரதிநிதித்துவத்தை கோரினர். இவ்வாறு 1910களில் இன விரிசல் துளிர்விடத் தொடங்கியது.

இலங்கையின் இனமுரண்பாட்டு வரலாற்றில் இரத்தக்கறை படிந்த அத்தியாயம் முதன்முதலாக 1915ல் எழுதப்பட்டது. அநாகரீக தர்மபாலா போன்ற சிங்கள இனத்துவ

சிந்தனையாளர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட சிங்கள மேலாதிக்க விளைவாக சிங்கள, முஸ்லிம், வர்த்தகர்களிடையே போட்டியும் விரிசலும் ஏற்பட்டன. முதலாம் உலக மகாயுத்தம் காரணமாக பொருள்பற்றாக் குறை பணவீக்கம் காரணமாக அத்தியாவசியப் பொருட்களின் விலையேற்றம் நுகர்வோர் மத்தியில் விசனத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இதனை சிங்கள மேலாதிக்க தேசியவாதிகள் முஸ்லிம்களுக்கு எதிரான பகையாக தூண்டி விட்டார்கள்.

இந்த பின்னணியில் கண்டி, கம்பளை ஆகிய இடங்களில் முஸ்லிம் பள்ளி வாசல்களுக்கு அருகாக சென்ற பௌத்த ஊர்வலத்தினர் அமைதியாக செல்ல வேண்டும் என்ற நடைமுறையை மீறியதாலேயே 1915ம் ஆண்டு சிங்கள முஸ்லிம் கலவரம் முண்டது. இந்த வேளையில் இரு இனங்கள் மோதும்போது மற்றைய இனம் அரசோடு சேர்ந்து நலன் பெறும் நடைமுறையை பின்பற்றாது சேர். பொன் கிராமநாதன் சிங்கள மக்களுக்காக பரிந்து பேசிக் கலவரத்தை அடக்க உதவினார்.

அவ்வேளை பிரித்தானிய ஆட்சியாளர்கள் சிங்களவர்கள் ஆட்சியை கவிழ்க்க சதி செய்வதாக கருதி இராணுவ சட்டத்தை பிரகடனம் செய்து சிங்கள தலைவர்களையும் சிறையிலிட்டார்கள். இதனால் சிங்கள மக்கள் பாதுகாப்பற்ற நிலையில் இருந்தபோதே சேர். பொன் கிராமநாதன் பரிந்துபேசி சிங்கள தலைவர்களை விடுதலை செய்யவும் சிங்கள மக்களுக்கு எதிரான இராணுவ அழுத்தத்தை குறைக்கவும் உதவினார்.

இச்சம்பவம் காரணமாக முஸ்லிம்க்கள் அதிருப்திக்கு ஆளான சேர். பொன் கிராமநாதன் இங்கிலாந்திலிருந்து கொழும்பு துறைமுகத்தை வந்தடைந்தபோது அவரை சிங்களவர்கள் குதிரை வண்டிலில் ஏற்றி கையால் வண்டியை இழுத்து வந்திருந்தார்கள்.

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

தமிழ் சிங்கள தலைவர்கள் 1926ம் ஆண்டுவரை தேசிய ரீதியான அமைப்பின் கீழ் இயங்கினாலும் தமிழர் அரசியல் எழுச்சியின் மைல்கல் லாக இளைஞர் காங்கிரஸ் யாழ்ப்பாணத்தில் தோற்றம் பெற்றதையடுத்து இனரீதியான அரசியல் செயற்பாடுகள் தோற்றம் பெற்றன.

இளைஞர் காங்கிரசில் இந்திய சுதந்திர போராட்டத்தின் விளைவாக கவரப்பட்ட தமிழ்ப்பட்டதாரிகளும் சிரேஸ்ட்ட மாணவர்களும் இணைந்து கொண்டார்கள். மகாத்மா காந்தி, ஜவகர்லால் நேரு போன்ற இந்திய சுதந்திர போராளிகளை முன்னோடிகளாகவும் கருதினார்கள். மதச் சார்பின்மை, இனபேதமில்லாத தேசிய வாதம், சுதந்திரம் என்பவற்றிற்காக இளைஞர் காங்கிரஸ் குரல் கொடுத்தது.

இளைஞர் காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் இந்திய தலைவர்கள் மட்டுமன்றி தென்னிலங்கையிலிருந்து வந்த தலைவர்களும் உரையாற்றினார்கள். 1956களில் தனிச் சிங்களச் சட்டத்தை அமுல்படுத்தி இனமுரண்பாட்டிற்கு தீவிர வடிவம் கொடுத்த எஸ்.டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா குறிப்பிடத்தக்கவர். இளைஞர் காங்கிரஸ் கூட்டத்தில் இவர் உரையாற்றும் போது இலங்கைக்கு சமஷ்டி அரசியல் யாப்பே பொருத்தமான தென்று முதன்முதலாக சமஷ்டிக்கான குரலை ஒலித்தார்.

டொனமூர் அரசியல் யாப்பு பூரணசுதந்திரத்தை இந்த நாட்டு மக்களுக்கு வழங்கவில்லையென்று கூறி 1931ம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தலை பகிஷ்கரிக்குமாறு இளைஞர் காங்கிரஸ் கோரியதுடன் தமிழ் பிரதேசங்களில் பகிஷ்கரிப்பையும் நடத்தியது. எனினும் இனவாத அரசியல் சூறாவளிக்கு இளைஞர் காங்கிரசால் முகம் கொடுக்க முடியாது போய்விட்டது துரதிஷ்டமே தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சி ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் அவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட பின்னர் தமிழர் அரசியல் சக்தியாக அக்கட்சி மாறியது.

1921 சனவரி 16 ம் தேதி பஞ்சாயத்து
 பட்ட சபையின் பிரேரணையால்
 நிதித் திட்டம் பற்றிய விட்டல்.
 இ. நடேசன்

டொனமூர் அரசியலமைப்பு அமுலாவதற்கு முன்னர்
 இனவாரியாக பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்பட்டதினால்
 தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் தத்தம் இனங்களின்
 பிரதிநிதிகளாகவே சட்டசபையில் செயற்பட்டதாகக் குறை
 கூறப்பட்டது. இலங்கையின் பிரதிநிதிகளாக செயற்படாத
 தாலேயே இனவாதம் வளர்ச்சி பெற்றதென்றும் குறுகிய
 மனப்பான்மை வளர்ந்ததோடு முழுநாட்டின் நன்மைக்கான
 தேசியதிட்டங்களை செய்வதற்கு தடையாக இருந்ததென்றும்
 விசனம் தெரிவிக்கப்பட்டது. அத்தோடு இலங்கையர் என்ற
 தேசியத்தை கட்டி வளர்ப்பதற்குகந்ததாக இருந்தது.
 பிரித்தானும் தந்திரத்தை இவ்வாறு பிரித்தானியர் கையாண்ட
 மையே இதற்கு காரணமாகும்.

எனவே பிரித்தானியர் இலங்கையில் நிலீதியாக
 பிரிந்திருந்த அரசுகளை தமது சுயநலனுக்காக ஒன்று
 சேர்த்ததுடன் மறுபுறம் இனீதியான அரசியல் செயற்பாடுகளுக்கு
 உந்துதல் அளித்ததன் மூலம் இலங்கை தேசியம்
 உருவாகமுடியாது தடுத்து இனமுரண்பாடு வளர்வதற்கு
 மறைமுகமாக உந்துதல் அளித்தனர். இந்த நடவடிக்கை
 இலங்கையின் எதிர்காலத்தை ஊறுசெய்யுமெனத் தெரிந்தும்
 எம்முடைய சுரண்டல் ஆட்சியை தொடர இனமுரண்பாட்டை
 பயன்படுத்தினர். அதேவேளை இலங்கை தேசியம் உருவானால்
 அது சுதந்திர போராட்டத்திற்கு வித்திடும், உரமுட்டும் என்பதை
 நன்கு உணர்ந்திருந்தனர்.

செயல்பாட்டு
 இன சபை
 திட்டம்
 1921

போர்த்துக்கேயரால் 1621ல் கோட்டை இராசதானியுடன் இணைக்கப்பட்ட கரையோரப் பிரதேசங்களையே 1796ல் ஆங்கிலேயர் வசப்படுத்தினார்கள். பின்னர் 1803ல் வன்னி இராசதானியையும், 1815ல் கண்டி இராசதானியையும் கைப்பற்றிய ஆங்கிலேயர் 16 நிர்வாக கூறுகளாக ஆட்சி முறையை நடாத்தியதுடன் அந்தந்த பிராந்திய மக்களின் விருப்பு வெறுப்புகளை அபிலாசைகளை கருத்தில்கொண்டே ஆட்சி நடாத்தினார்கள்.

தமிழ் மக்களுக்கு இந்த நாட்டில் தனியான தாயக பிரதேசம் இருந்ததென்பதற்கு 1799ல் பிரித்தானிய ஆளுநரான கிளைகோன் அவர்களின் கூற்று உறுதியான சான்று பகர்கிறது "இலங்கை தீவானது இரு வேறுபட்ட இனங்களால் வேறுபட்ட பகுதிகளில் ஆட்சி செய்யப்பட்டு வந்துள்ளது. தீவின் மையப் பகுதிகளையும், தெற்கு பகுதியையும், வளவை கங்கை முதல் சிலாபம் வரையான மேற்குப் பகுதியையும் சிங்களவர்கள் ஆண்டனர். வடக்கு கிழக்கு பகுதி மலயர்களால் (தமிழர்) ஆட்சிசெய்யப்பட்டு வந்துள்ளது. இவ்விரு இனங்களும் மதத்தால், மொழியால் வாழ்க்கைப் பண்பாட்டால் வேறுபட்டவர்களாகும் " என்று அக்கூற்றில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும் சேர் ஹாபேட் பிரவுன்சன் என்ற கோட்டை இராசதானி (யாழ் இராசதானி அடங்கலாக) ஆளுநர் 1813ல்

குடியேற்ற செயலாளருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் “வடபுலத்தில் யுத்தளம் முதல் மட்டக்களப்பு வரையான பிராந்திய மக்கள் போர்த்துகீச மொழி கலந்த தமிழையே பேசுகிறார்கள். ஆதலால் தமிழ் மொழி இவ்விரு மாகாணங்களில் பிரயோகிக்கப்படுவதால் தமிழையும், சிங்களத்தையும் சமமாக பார்வீகீக தடையிருக்காவிதன்று எண்ணுகிறேன் “ என குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேற்படி கூற்றுக்களிலிருந்து பிரித்தானியர் தாம் ஐக்கியப்படுத்திய இலங்கையின் பல்லின தன்மையை நன்குணர்ந்திருந்தனரென்பது தெளிவு. எனினும் 1815லிருந்து கிழக்கிந்திய கம்பனியுடன் இணைந்ததான ஆட்சி முறை அமுலில் இருந்தபோதிலும் 1833ல் கோல்புறுக் சீர்திருத்தம் காரணமாக முக்கிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

அரசு வருவாயை விட செலவு அதிகமாக இருந்ததால் வருவாயை ஸ்திரப்படுத்தும் வகையில் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. 16 நிர்வாக கூறுகள் மூலம் ஆட்சி செய்யப்பட்ட நிலை மாறி 5 மாகாணங்களாக குறைக்கப்பட்டன. இதில் யாழ்ப்பாண நகரை மையமாக கொண்டு அநுராதபுரம் உள்ளடங்கிய வடமாகாணம், திருமலை நகரை மையமாக கொண்டு பொலநறுவை மாவட்டம் மற்றும் பதுளையில் சில பிரிவுகளை உள்ளடக்கிய கிழக்கு மாகாணம் இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அத்தோடு கோல்புறுக் சீர்திருத்தமே முதன் முதலில் பிரித்தானியம் தந்திரோபாயத்திற்கு வித்திட்டதுடன் இனமுரண்பாட்டிற்கு கால் கோலிட்டன. சட்டவாக்க சட்ட நிர்வாக கழகங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. 15 உறுப்பினர்களை கொண்டிருந்த சட்டவாக்கசபையில் 6 பேர் தேசிய இனங்களின் பிரதிநிதிகளாக ஆளுநரால் நியமிக்கப்பட்டனர். மூன்று ஐரோப்பியர்களும் தலா ஒவ்வொரு சிங்கள, தமிழ், பறங்கிய இனத்தவர்களும் நியமிக்கப்பட்டனர். முஸ்லிம்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படவில்லை.

* கனம் உறுப்பினர், முஸ்லிம் லீக்
கோவில்களின் மூலம் உறுப்பினர்

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

ஆங்கிலக்கல்வி அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பின்னர் முன்னேற்றமடைந்த கற்றறிந்தவர்களான தமிழ், சிங்கள பிரமுகர்களை 1869ல் சிலோன் லீக் என்ற தாபனத்தை உருவாக்கினார்கள் சுதேசிய மக்களுக்கு சுயாட்சி உரிமை உண்டென கோரி பிரதான இரு தேசிய இனங்களும் போர்க்கொடி தூக்கின. இதன் பயனாக 1889ல் சட்டவாக்க கழகத்தின் உத்தியோகப்பற்றற்ற தேசிய இனங்களின் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை 6லிருந்து 8ஆக அதிகரித்தது. மூன்று ஐரோப்பியர் தலா ஒவ்வொரு கரைநாட்டு சிங்களவர், மலைநாட்டு சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லிம் பிரதிநிதிகள் ஆளுநரால் நியமிக்கப்பட்டனர்.

ஏற்கனவே சிங்கள மக்களுக்கு ஒரு பிரதிநிதியும் தமிழ்பேசும் தமிழ், முஸ்லிம் மக்களுக்கு ஒரு பிரதிநிதியும் இருந்தனர். ஆனால் ஒரு மொழி பேசுபவர்களை இரு கூறுகளாக பிரிக்கும் வகையில் இந்த நடவடிக்கை அமைந்தது என்ற விமர்சனமும் உண்டு.

எனவே இனரீதியான பிரதிநிதித்துவம் இலங்கை தேசியம் என்ற எண்ணக்கருவிற்கு ஊறுவிளைவித்ததுடன் இலங்கை மக்களுக்கிடையே பிரிவினையையும் ஐக்கிய உணர்வின்மையையும் தோற்றுவித்தது.

சட்டவாக்க சபையில் ஐரோப்பியரான உத்தியோகப்பற்றுள்ள உறுப்பினர்கள் உத்தியோகப்பற்றற்ற உறுப்பினர்களிலும் மூவர் ஐரோப்பியர்களாக இருந்ததால் சுதேசிய இன உறுப்பினர்களால் சாதிக்க முடியாதநிலை இருந்தது. இதனால் சிலோன் லீக் தொடர்ந்து போர்க்கூரல் எழுப்பியதால் 1910ல் மக்கலம் சீதிருத்தம் அமுலுக்கு வந்தது. சட்டவாக்க கழக உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 21 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது. உத்தியோகப்பற்றற்ற உறுப்பினர்களில் 6 பேர் இன அடிப்படையில் நியமிக்கப்பட்டனர். கரையோர சிங்களவர் - 02, கண்டி சிங்களவர் - 01, தமிழர் - 01, ஏனைய நான்கு உறுப்பினர்களும் வரையறுக்கப்பட்ட படித்த பணம் படைத்தவர்களின் வாக்குகள் மூலம் தெரியப்பட்டனர்.

உ இவ் வினாக்கள் உரிய காரணிகள்
 1914 ஆகிய ஆண்டு உட்பட
 இவ்வாறு உரிய இ. ந. டேசன் - அ. ஜெ. சே. சே. சே.

இவர்களில் 2 ஐரோப்பியரும், ஒரு பறங்கியரும், படித்தவர்கள் சார்பில் தமிழ் சிங்கள வாக்காளர்களால் சேர். பொன். இராமநாதன் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

எனவே மக்கலம் சீர்திருத்த மூலம் இன்னாரிசான பிரதிநிதித்துவம் விஸ்தரிக்கப்பட்டதுடன் அது தேசிய இனங்கள் மத்தியிலான விரிசலை மேலும் அதிகரித்தது. ஒவ்வொரு சுதேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த பிரதிநிதியும் தம் இனம் சார்ந்த நலன்களுக்கே குரல் கொடுத்து வந்ததால் ஐக்கிய இலங்கைக்கான ஆரோக்கியமான திட்டங்களை செயற்படுத்த முடியாத தூர்ப்பாக்கிய சூழல் காணப்பட்டது. இது பிரித்தானியருக்கு மிகுந்த சாதகமான சுரண்டலுக்கு உதவியது.

பிரித்தானிய ஆட்சியினர் இலங்கைமக்களின் ஒட்டு மொத்த நலன்களை புறக்கணித்ததுடன் தட்டிக் கழித்தும் வந்ததை உணர்ந்த தமிழ், சிங்களத் தலைவர்கள் 1907ம் ஆண்டு இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் என்ற அமைப்பை உருவாக்கினார்கள். இந்த அமைப்பில் சேர் ஜேஸ்பீரஸ், பாரன்ஜெயதிலக, சேர். பொன் இராமநாதன், பொன் அருணாசலம் போன்றவர்கள் அங்கம் வகித்ததுடன் தமிழரான சேர். பொன். இராமநாதன் முதலாவது தலைவராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் தலைவராக செயற்பட்ட இராமநாதன் தமிழ் சிங்கள மக்களிடையே இன, மத, மொழி விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தினார்.

1915ம் ஆண்டு சிங்கள - முஸ்லிம் இனக் கலவரம் நிகழ்ந்தபோது தேசிய காங்கிரஸ் தலைவரே இங்கிலாந்து சென்று சிங்கள மக்களுக்காக வாதாடி தேசிய தலைவராக தன்னை நிலை நிறுத்தினார்.

எனினும் காலவோட்டத்தில் தேசிய காங்கிரசில் இனவாதம் துளிர்விடத்தொடங்கியது. சட்டவாக்க சபையில் 1833ல் இனவாரி பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்பட்டதால் துளிர்விட்ட இனவாதம் இதனால் மேலும் தீவிரம் பெற்றது இலங்கை

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

தேசிய காங்கிரசில் இருந்த சிங்கள தலைவர்கள் அன்று தீர்க்க தரிசனத்துடன் சிந்தித்திருந்தால் இன்று இந்த நாட்டில் இரத்த வரலாறே ஏற்பட்டிருக்காது.

பெரும்பான்மை இனத்தலைவர்கள் 1917ல் இலங்கைத் தமிழர்களில் வாழ்விடங்களை பறிக்கும் சூழ்ச்சிகளில் மறைமுகமாக ஈடுபடத்தொடங்கினார்கள். தனது 78வது வயதில் சட்டவாக்க சபையில் உரையாற்றிய அவர் "காற்றின் சுழற்சியால் 2500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சிங்களவர்கள் எப்படி மலையக மக்களைப் பார்த்து சிந்தியனே வெளியேறு" என்று கூறமுடியும். எனது இறுதி முச்சு இருக்கும் வரை பொய்மைகளையும், அட்டுழியங்களையும் எதிர்த்து குரல் கொடுக்க தயங்கமாட்டேன்" என்று குளுரைத்தார்.

தேசிய காங்கிரஸ் சிங்களவர் காங்கிரசாக மாற்றமடைந்து வருவதை அவதானித்த சேர். பொன் இராமநாதன் தமிழர் மகாசபையை ஆரம்பித்தார் "சிங்கள மக்களுக்காக போராடிய இராமநாதன் சிலை யைக் கூட கடலில் வீசுவதற்கு சில சிங்களத் தலைவர்கள் முயற்சிக்கிறார்கள். என்று வேதனைபட குறிப்பிட்டார்.

இந்த நிலையில் தமிழ் தலைவர்கள் இலங்கையின் சுதந்திரத்திற்காக போராட வேண்டியது மட்டுமல்ல இனவெறிக்கு எதிராகவும் குரல் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது.

இந்தப்பின்னணியில் 1920ம் ஆண்டு மனிங்சீதிருத்தம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. சட்டவாக்க சபை உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 37ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது. 14 உத்தியோக பற்றுள்ள, 23 உத்தியோகபற்றற்ற, உறுப்பினர்களுக்கு இடமளிக்கப்பட்டது. 23 பேரில் 11 பேர் பிரதேச வாரியாகவும் 7 பேர் தேசாதிபதியாலும் நியமிக்கப்பட்டனர்.

விசேட தொகுதியினரில் ஐரோப்பியர் - 2 பறங்கியர் - 01 தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்ட 7 பேரில் கண்டியர் - 2,

தமிழர் மகாசபையை சேர்
பெரும்பான்மை இனத்தலைவர்கள்

பென் மாணாண நிதியில் பிரதிநிதித்துவம்
CNC ஊர் நிதி நிதிப் பெறவே
வலியுறுத்தப்படும்
ஜி. நடேசன்

சோனகர் - 01, இந்தியர் - 01, பிரதிநிதித்துவம் பெறாத
ஏனையவர்களுக்கு - 3.

புதியசட்டசபை 1921ல் ஸ்தாபிக்கப்பட்டபோது கரையேர
சிங்களவருக்கு 11 ஸ்தானங்களும் தமிழருக்கு மூன்று
ஸ்தானங்களும், பறங்கியருக்கு 2 ஸ்தானங்களும், கண்டி
சிங்களவர்க்கு 2 ஸ்தானங்களும், முஸ்லிம், இந்திய தமிழருக்கு
தலா ஒவ்வொரு ஸ்தானங்களும் கிடைத்தன.

தேசிய காங்கிரஸ் கட்சியில் சிங்களதலைவர்கள்
பிரதேச ரீதியான பிரதிநிதித்துவத்தையும், தமிழ்தலைவர்கள்
வகுப்பு வாரியான பிரதிநிதித்துவத்தை வலியுறுத்தியதுடன்
சேர். பொன் அருணாசலம் மேல் மாகாணத்திலும் ஒரு
பிரதிநிதித்துவத்தை வலியுறுத்தினார். சிங்களவரில் மூன்றில்
இரண்டு பிரதிநிதித்துவம் தமிழர்க்கு வேண்டுமென்றும்
வலியுறுத்தப்பட்டது.

மனிங் தேசாதிபதியும் பிரித்தானியரின் பிரித்தானும்
தந்திரோபாயத்தை இலக்காகக் கொண்டோ என்னவோ
வகுப்புமுறை பிரதிநிதித்துவத்தையே விரும்பினார். பல இனங்கள்
இருப்பதாலும் வகுப்பு முறைப்படியே சமூகநடைமுறைகள்
இருப்பதாலும் வகுப்பு வாரி பிரதிநிதித்துவத்தையே விரும்பினார்
இதனால் 1924ல் சட்டவாக்க கழக உறுப்பினர் எண்ணிக்கை
49 ஆகக் கூட்டப்பட்டு 11 வகுப்புவாரி உறுப்பினர்கள் 3
நியமன அங்கத்தவர்களும் தெரிவுசெய்ய வழிவகுக்கப்பட்டது.

சட்டவாக்க சபைக்கு உறுப்பினர்கள் அதிகரிக்கப்பட்ட
போதெல்லாம் இனவாரி பிரதிநிதித்துவம் கூட்டப்பட்டன. இனவாரி
பிரதிநிதித்துவம் காரணமாக இந்த நாட்டு மக்களிடையே
பகைமையும், ஐக்கியமின்மையும் காணப்பட்டன. மக்களுக்கு
மத்தியில் ஒருமைப்பாடும் தேசிய உணர்ச்சியும் இல்லாத
காரணத்தினாலும் பொறுப்பு வாய்ந்த அரசாங்கம்
அமையவில்லை.

மனிங்சீர்திருத்தத்தை தொடர்ந்தும் யாப்பு சீர்திருத்த போராட்டம் முன்னெடுத்து செல்லப்பட்டது. ஏற்கனவே மேற்கொள்ளப்பட்ட சீர்திருத்தங்களால் இலங்கை மக்களுக்கு உண்மையான அதிகாரங்கள் எதுவும் கொடுக்கப்படவில்லை. உத்தியோகப்பற்றற்ற அங்கத்தவர்கள் சட்டத்தை ஆக்கும் அதிகாரத்தை மட்டுமே கொண்டிருந்தனர் நிர்வாகத்தில் எந்தவித பங்கையும் செலுத்தமுடியவில்லை. மக்கள் பிரதிநிதிக்கும் இனவாரியாக தெரிவு செய்யப்பட்டதால் தேசிய நலன் சார்ந்த விவாதங்கள் சபையில் இடம்பெறாததுடன் ஒவ்வொரு சீர்திருத்தத்திலும் இனவாரி பிரதிநிதித்துவத்தை கூட்டுவதிலேயே ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர்.

சிங்கள தலைவர்கள் இனவாரி பிரதிநிதித்துவத்தை விரும்பாத அதேவேளை பிரதேச வாரியான பிரதிநிதித்துவத்தையே விரும்பினார்கள். ஏனெனில் அதன்மூலம் சிங்கள பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை கூடுமென்பதற்காகவே.

இதனால் மத்திய தரவகுப்பைச்சேர்ந்த பிரமுகர்கள் அரசியல் யாப்பு திருத்தம் வேண்டி கிளர்ச்சி செய்தார்கள். இதனால் 1927ம் ஆண்டு ஏர்ள் டொனமூர் தலைமையில் ஆணைக்குழு நியமிக்கப்பட்டு நவம்பர்மாதம் 13ம் திகதி விசாரணைகளை ஆரம்பித்தது. நாட்டின் பல பகுதிகளுக்கும் சென்று பொதுமக்களின் கருத்துக்களை கேட்டறிந்தது.

டொனமூர் ஆணைக்குழு முன்னிலையில் தோன்றிய கண்டி சிங்கள பிரதிநிதிகள் அளித்த ஆலோசனை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அதிகாரப்பரவலாக்கத்தை வேண்டி நின்றார்கள்.

ஆவர்களது ஆலோசனையில் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களை இணைத்து அவற்றை தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழும் பிரதேசமாக மதித்து ஒரு மாநிலமாகவும், கண்டியை மையமாக கொண்டு மத்திய மலையக பிரதேசங்களை இணைத்து மத்திய மாநிலமாகவும் மேல்மாகாணம் தென்மாகாணம் என்பவற்றை உள்ளடக்கிய கரையோர பிரதேசங்களை ஒரு மாநிலமாகவும் கொண்டு மூன்று பிராந்தியங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். இவற்றிற்கு அதிகாரங்களை பரவலாக்குவதுடன் மூன்று அதிகாரப் பிரிவுகளையும் ஒன்றிணைக்க கூடியதாக சமஷ்டி அடிப்படையில் மத்திய அரசாங்கம் ஒன்றையும் ஏற்படுத்த வேண்டு மென்று கண்டி பிரமுகர்கள் தீர்க்க தரிசனத்துடன் ஆலோசனை தெரிவித்தார்கள்.

ஆனால் தமிழர் தலைவர்கள் இந்த ஆலோசனைகளை ஆதரிக்க முற்படாத அதேவேளை கரையோர சிங்கள பிரமுகர்கள் தீவிரமாக எதிர்த்தார்கள் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அதிகாரப்பரவலாக்க சிந்தனை தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்பட முன்பே சிங்கள மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் படிப்படியாக இந்த மனோபாவம் தேய்ந்து இன்று வடக்கு கிழக்கை இணைப்பதோ, அதிகாரப்பரவலாக்கமோ பிரிவினைக்கு வழிவகுக்கும் என்ற சிந்தனையாக மாறியுள்ளது.

டொனமூர் சீர்திருத்தம் இனவாரி பிரதி நிதித்துவத்தை ஒழித்து பிரதேச வாரியான பிரதிநிதித்துவத்திற்கு இடமளித்தது. 21 வயதிற்கு மேற்பட்ட அனைவருக்கும் வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டது. 50 தேர்தல் தொகுதிகள் உருவாக்கப்பட்டு

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

அதிலிருந்து ஐம்பது பிரதிநிதிகளும் வாக்களிப்பு மூலம் தெரிவு செய்யவும், போதிய பிரதிநிதித்துவம் கிட்டாத குழுக்களுக்கு வாய்ப்பளிக்க 8 நியமன அங்கத்தவர்களும் நியமிக்க வழிசெய்யப்பட்டது.

எனினும் தமிழ்தலைவரான சேர்.பொன்.இராமநாதன் உட்பட தமிழ் பிரமுகர்கள் டொனமூர் சீர்திருத்தத்தை எதிர்த்தார்கள். அவர்கள் இனாதியான நன்மைகள் சிறுபான்மை மக்களுக்கு வழங்கப்படவில்லையென்று கருத்து தெரிவித்தனர்.

சட்ட கழகத்தில் டொனமூர் அரசியலமைப்பு சமர்ப்பிக்கப்பட்டு இடம் பெற்ற விவாதத்தில் உரையாற்றிய சேர்.பொன். இராமநாதன் டொனமூர் திட்டத்தில் தமிழருக்கு பாதுகாப்பில்லை. “டொனமூர் திட்டமென்றால் இனிமேல் தமிழரில்லை (Donaghmoor means Tamils No more) என்ற சார்புட உரையாற்றினார். அத்தோடு ஒவ்வொரு தேசிய இனமும் தமக்கென ஒவ்வொரு தலைவரையும், இத் தலைவர்கள் தமது இனத்தின் சார்பில் உரிமைகளுக்காக வாதாடவேண்டியது கடமை” என்றும் குறிப்பிட்டார்.

1931ம் ஆண்டு டொனமூர் அரசியலமைப்பு ஒரேயொரு பெரும்பான்மை வாக்கினால் நிறைவேற்றப்பட்டது. 37 உறுப்பினர்களைக் கொண்டசபையில் 19 உறுப்பினர்கள் ஆதரவாகவும் 18 உறுப்பினர்கள் எதிராகவும் வாக்களித்தனர். சிறுபான்மை பிரதிநிதிகள் இதனை தீவிரமாக எதிர்த்த போதிலும் அரசு ஒரு தமிழ் சட்டக்கழக உறுப்பினரை தன்பக்கம் ஈர்த்து அரசியலமைப்பை நிறைவேற்றியது. மட்டக்களப்பு உறுப்பினராக இருந்த தம்பிமுத்து என்பவரே ஒரு பெரும்பான்மை வாக்கை பெற்று டொனமூர் அரசியலமைப்பு நிறைவேற கால் கோலிட்டார்.

டொனமூர் அரசியலமைப்பின் கீழ் 1931ம் ஆண்டு முதலாவது பொதுத்தேர்தல் இடம்பெற்றது. தமிழ் மக்கள் இத்தேர்தலை முற்றாக புறக்கணித்தார்கள்.

யாழ்ப்பாண இளைஞர் காங்கிரஸ் தேர்தல் புறக்கணிப்பை முன்னின்று நடாத்தியது. எனினும் சிங்கள தலைவர்கள் தேர்தலை முன்னின்று நடாத்தி ஜேம்ஸ்பீரிஸ் தலைமையில் மந்திரி சபையையும் அமைத்து கொண்டார்கள்.

டொனமூர் அரசியலமைப்பின் கீழ் 1936ல் நடைபெற்ற இரண்டாவது தேர்தலில் தமிழர்கள் சார்பில் ஜி.ஜி.வொன்னம்பலம் தலைமையிலான அகில இலங்கை தமிழ்க்காங்கிரஸ் கட்சி போட்டியிட்டது. இத் தேர்தலே தமிழ் மக்கள் முதலாவதாக கலந்து கொண்ட தேர்தலாகும். இதில் கரையோர சிங்களவர்கள் சார்பில் 31 பிரதிநிதிகளும் கண்டி சிங்களவர்கள் சார்பிலும், இலங்கை தமிழர்கள் சார்பிலும் தலா 8 பேரும் இந்திய தமிழர் சார்பில் இருவரும், பறங்கியர் சார்பில் ஒருவரும் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். முஸ்லிம் பிரதிநிதி ஒருவரும் தெரிவாகவில்லை.

ஜேம்ஸ் பீரிஸ் தலைமையில் மந்திரிசபை அமைக்கப்பட்டபோது சிங்களவர்களே மந்திரிகளாக தெரிவுசெய்யும் வகையில் தந்திரோபாய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன. ஏழு குழுக்களிலும் சிங்கள உறுப்பினர்களுே பெரும்பான்மையாக இடம்பெறச் செய்து சிறுபான்மை மக்கள் தீர்மானிக்கும் சக்திகளாக இல்லாது செய்யப்பட்டது இதனால் குழுக்களின் தலைவர்களாக சிங்களவர்களே தெரிவு செய்யப்பட்டு சிங்களமந்திரிசபை உருவாக்கப்பட்டது. இது இருபதாம் நூற்றாண்டில் இனமுரண்பாடு மேலும் தீவிரம் பெற வழி வகுத்த இன்னொரு சூழலாகும்.

எனினும் டொனமூர் அரசியலமைப்பில் தேசாதிபதிக்கும் முன்று அரசாங்க காரியதரிசிகளுக்குமே அதிகாரங்கள் கூடுதலாக இருந்ததால் மந்திரிசபையால் பெரிதாக எதையும் சாதிக்க முடியவில்லை.

மக்களின் அரசியல் கருத்துக்கள் முக்கியம் பெற்றதோ இல்லையோ சிங்கள தமிழ் மக்களுக்கிடையிலான போட்டி

மொழிகளாக்க வேண்டும், சகல பொதுப்பரீட்சைகளிலும் சிங்களம், தமிழ் கட்டாயமான பாடங்களாக்கப்படவேண்டும் அரசாங்க சபையின் கருமங்களை இரு தேசிய மொழிகளிலும் ஆற்றக்கூடியதாக சட்டதிருத்தம் செய்யப்படவேண்டும். முக்கிய ஆவணங்களை இரு மொழிகளிலும் மொழிபெயர்ப்பு செய்வதற்கு ஆணைக்குழு அமைக்கவேண்டும்.

இரண்டாம் மகாயுத்தத்தின்போது இலங்கையர்கள் யுத்தத்திற்காக செய்த சேவை, அர்ப்பணிப்புக்களைப் பாராட்டி பிரித்தானிய அரசு அறிக்கை வெளியிட்டதுடன் சோல்பரி பிரபு தலைமையில் அரசியலமைப்பு சீர்திருத்த ஆராய்வு குழுவையும் நியமித்தது.

இக் குழுவும் பலதரப்பட்டவர்களிடம் கருத்துக்களை திரட்டியது. தமிழ் மக்கள் தரப்பில் தமிழ் தலைவர்களான ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம், எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம், பேராசிரியர் சி. சுந்தரலிங்கம் போன்றவர்கள் சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைகளுக்காக குரல் கொடுத்தார்கள் தமிழுக்கும் சிங்களத்துக்கும் சமஅந்தஸ்து வழங்கப்படவேண்டும். முன்னைய அரசியலமைப்புகளில் தமிழர்களுக்கு எந்தவித உத்தரவாதமும் இல்லையென்றும் தெரிவித்தார்கள்.

தமிழ்க் காங்கிரஸ் தலைவர் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் ஐம்பதுக்கு ஐம்பது கொள்கையை முன்வைத்தார் கண்டிச்சிங்களவர்களும், கரையேராச் சிங்களவர்களும் தனித்துவ பாதுகாப்பு அடிப்படையில் மாநில ஆட்சிக்கு நிகரான ஆட்சி முறையை கோரினர். எனினும் சோல்பரி ஆணைக்குழு சிறுபான்மை மக்களது கருத்துக்களை உதாசீனம் செய்யும்வகையில் தனது சிபாரிசுகளை வெளியிட்டது.

மந்திரிமார் குழுவினால் 1943ம் ஆண்டு பிரகடனத்தின் பிரகாரம் தயாரிக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு நகலை இலங்கை பல்கலைக்கழக வேந்தராக இருந்த சேர் ஜவர் ஜெனிவ்ஸ் அவர்களே பின்புலமாக நின்று தயாரிக்க உதவினார். இரண்டாம் உலக மகாயுத்தம் விரைவில் முடிவடையக் கூடிய அறிகுறிகள் தென்பட்டதால் 1945ல் பொதுத்தேர்தலை நடாத்தக் கூடியதாக அரசியலமைப்பு விடயங்களை உடனடியாக தீர்மானிக்க வேண்டுமென்று மந்திரிமார் வற்புறுத்தினார்கள். இதற்கு பதிலளித்த குடியேற்ற நாட்டு செயலாளர் சிறுபான்மையினருடன் கலந்தாலோசனை செய்து நகல் திட்டத்தை ஆராய வருட இறுதியில் ஆணைக்குழு இலங்கைக்கு அனுப்பப்படுமென தெரிவித்தார்.

இது 1943ம் ஆண்டு பிரகடனத்திற்கு முரணானதென்று மந்திரிமார் அபிப்பிராயம் தெரிவித்த போது இப்பிரகடனத்தை 1941ம் ஆண்டு பிரகடனத்துடன் இணைத்து கருத்துக் கொள்ளுமாறு பிரித்தானியர் சார்பில் பதிலளிக்கப்பட்டது. 1941 பிரகடனத்தில் "இலங்கையின் நலனுக்கு அரசியலமைப்பு மாற்றப்படும் பொழுது எல்லோரும் ஏகமனதாக தீர்மானிப்பது நன்று" என்று குறிப்பிடப்பட்டது.

இனங்களை பிரித்து தனது சுரண்டல் ஆட்சியை மேற்கொண்ட பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியம் இரு பிரகடனங்களையும் வெளியிட்டது இலங்கை மக்கள் மீதுள்ள அக்கறையினாலல்ல. இரண்டாம் உலக மகாயுத்தம் 1939ம்

ஆண்டு ஆரம்பித்ததால் அதற்கு இலங்கையர் ஆதரவை பெறுவதும் அவ்வேளை தீவிரம் பெற்ற அரசியல் யாப்பு சீர்திருத்தம் தொடர்பாக உணர்வலைகளை சிறிது தணிப்பதற்கேயாகும். பின்னர் 1942ம் ஆண்டு யுத்தத்தில் ஐப்பான் ஐக்கிய நாடுகளுக்கு எதிராக செயற்பட்டு இலங்கை மீது தாக்குதல் மேற்கொள்ளப்பட்டது. சிங்கப்பூர் ஐப்பானியரால் கைப்பற்றப்பட்டதை தொடர்ந்து இந்து சமுத்திரத்தின் மத்தியில் இருந்த இலங்கையின் கேந்திர முக்கியத்துவம் மேலும் உணரப்பட்டது.

இதனால் இலங்கையருடைய முழு ஆதரவையும் பெறுவதற்காகவே 1943ம் ஆண்டு பிரகடனமும் வெளியிடப்பட்டது. எனினும் இதன்படி 1944ம் ஆண்டு மந்திரிமார் நகல் அரசியலமைப்பு திட்டத்தை சமர்ப்பித்து வலியுறுத்தியபோது சிறுபான்மையினர் அபிப்பிராயத்தை அறிய ஆணைக்குழுவை அனுப்புவதாக பிரித்தானியா குறிப்பிட்டது சிறுபான்மையினர் மீதுள்ள அக்கறையினாலல்ல இழுத்தடிப்பதற்கேயாகும்.

1944ம் ஆண்டு சோல்பரி ஆணைக்குழு இலங்கைக்கு வருகை தந்தபோது மந்திரிமார் அதனைப் பகிஷ்கரித்தனர். 1945 பங்குனி மாதம் இலங்கைக்கு குடியேற்ற அந்தஸ்துடைய அரசியலமைப்பு வேண்டுமென்ற மசோதாவை அரசாங்கசபை அங்கீகரித்தது சோல்பரி கமிசனும் பல தரப்பட்டவர்களின் கருத்துக்களை கேட்டபோதிலும் மந்திரிமார் 1944ல் தயாரித்த நகல் அரசியலமைப்பை அடிப்படையாக கொண்டே தனது சிபாரிசுகளை வெளியிட்டது.

சோல்பரி அரசியலமைப்பின் கீழ் 101 அங்கத்தவர்களை கொண்ட பாராளுமன்றமும் 30 அங்கத்தவர்களை கொண்ட செனட் சபையும் உருவாக்கப்பட்டன. 95 பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தொகுதிவாரியாக தேர்தல் மூலமும் 6 அங்கத்தவர்கள் ஆள்பதியால் நியமிக்கப்பட்டனர். செனட்

இலங்கை கிளமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

சபைக்கும் 15 அங்கத்தவர்கள் பாராளுமன்றத்தினாலும் 15 அங்கத்தவர்கள் ஆள்பதியாலும் நியமிக்கப்பட்டார்கள்.

சோல்பரி அரசியலமைப்பு ஆணைக்குழு விசாரணைகளை மேற்கொள்ள முன்னரும், பின்னரும் சிறுபான்மை தலைவர்கள் தமிழ் மக்கள் நிலைமை குறித்து அச்சம் தெரிவிக்க தவறவில்லை.

டொனமூர் அரசியலமைப்பின் கீழ் சிறுபான்மையினருக்கு பிரதிநிதித்துவம் உத்தரவாதப் படுத்தப்பட்டிருந்தாலும் அரசியலமைப்பு ரீதியான உத்தரவாதம் இல்லாததால் சிறுபான்மை மக்களின் ஆதரவும், ஒத்தாசையுமின்றி சிங்களவர்களே ஆட்சியை கொண்டு நடாத்தலாமென்ற நிலை காணப்பட்டது. இதனால் ஆட்சியாளர்கள் தமிழ் மக்களின் உணர்வுகளை கருத்தில் கொள்ளாது செயற்படும் நிலையும் காணப்பட்டது. எனவே சோல்பரி அரசியலமைப்பில் பாதுகாப்பு உத்தரவாதம் வழங்கப்பட வேண்டுமென்று போர்க்கொடி தூக்கினார்கள்.

இதனால் 29(1) சரத்தின் கீழ் உத்தரவாதமளிக்கும் ஏற்பாடுகள் வரையப்பட்டன. சமாதானம், ஒழுங்கு, நன்மை என்பவற்றிற்காக சட்டங்களை நிறைவேற்றும் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திற்கு உண்டு. 29(2) அவ்வாறான எந்த சட்டமும் எந்த மதத்தின் சுதந்திரமான அனுட்டானங்களை தடைசெய்யவோ கட்டுப்படுத்தவோ கூடாது. ஏனைய மதங்களினது இனங்களினது அங்கத்தவர்கள் கட்டுப்படாத எத்தகைய இயலாமைக்கும், தடைகளுக்கும் குறிப்பிடப்பட்ட ஒரு மதத்தினது அல்லது இனத்தினது அங்கத்தவர்களை கட்டுப்படுத்தக் கூடாது. ஏனைய மதங்கள், இனங்களது அங்கத்தவர்களுக்கு அளிக்கப்படாத எந்த சலுகைகளையும் வேறெந்த மதத்தினது இனத்தினது அங்கத்தவர்களுக்கு வழங்கக்கூடாது. ஒரு மத நிறுவனத்தின் சட்டதிட்டங்களை அம்மதத்தின் உயரதிகாரியின் சம்மதமின்றி

மாற்றக் கூடாது. அந்த நிறுவனம் சட்டத்தின் மூலம் இணைக்கப்பட்டிருப்பின் அதன் சட்டதிட்டங்களை அம்மதத்தின் உயரதிகாரியின் வேண்டுகோளின்படியல்லாது மாற்றக்கூடாது.

இப்பிரிவுகளுக்கு மாறாக சட்டம் இயற்றப்படின் அது செல்லுபடியற்றது. எனினும் 29வது சரத்தின் பிரிவுகளை மாற்ற அல்லது நீக்க மூன்றில் இரண்டு பங்கு உறுப்பினர்களை நீக்க முடியுமென்றும் குறிப்பிடுகிறது.

சோல்பரி அரசியலமைப்பில் இதனைவிட சிறுபான்மையினர் நலன்களுக்காக மேலும் சிலவிடயங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டது. தொகுதிவாரியான பிரதிநிதித்துவத்தில் இலங்கை தமிழருக்கு 12 பிரதிநிதிகளும், இந்திய தமிழருக்கு 10 பிரதிநிதிகளும் இஸ்லாமியருக்கு 6 பிரதிநிதிகளும் கிடைக்குமாறு தொகுதி நிர்ணயசபை எதிர்பார்த்தது.

அத்தோடு பல்லுறுப்பினர் தொகுதி உருவாக்கப்பட்டு இதன்மூலமும் சிறுபான்மை பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்பட்டது. மேலும் நியமன அங்கத்தவர் தெரிவும் சிறுபான்மை மக்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை உத்தரவாதப்படுத்தியது. மற்றும் சுயாதீனமாக செயற்படக்கூடியதாக அரசாங்க சேவை ஆணைக்குழு நீதிச்சேவை ஆணைக்குழு உருவாக்கப்பட்டமை சிறுபான்மையினரை பாதுகாக்கவே என தெரிவிக்கப்பட்டது. அத்தோடு ஆள்பதிக்கும் சில சிறப்புரிமைகள் வழங்கப்பட்டன.

சோல்பரி அரசியலமைப்பு பலகுறைபாடுகளை கொண்டிருந்ததுடன் இலங்கையருக்கு பூரண இறைமை, சுயாதியத்தியத்தை வழங்கவில்லையென்ற ஆதங்கம் பலமாக இருந்தபோதிலும் டொனமூர் அரசியலமைப்பைவிட முற்போக்கான விடயங்களைக் கொண்டிருந்தது மறுக்கமுடியாத உண்மையாகும்.

சென்னை
புத்தூர்
கி.வெ.பி.

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

சோல்பரி அரசியலமைப்பின் கீழ் முதலாவது தேர்தல் 1947 டிசம்பரில் நடைபெற்றது. 95 ஆசனங்களில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி 42 ஆசனங்களில் மட்டும் வெற்றி பேற்றபோதும் டி.எஸ். சேனநாயக்கா சுயேட்சை உறுப்பினர்களின் ஆதரவுடன் பிரதமரானார் இந்த மந்திரிசபையில் அருணாசலம் மகாதேவா இடம் பெற்றார் - 68 சிங்களவர்களும் 13 இலங்கைத்தமிழரும், 7 இந்தியத்தமிழரும் 6 இஸ்லாமியர்களும் இப்பாராளுமன்றத்தில் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர் இலங்கை அரசும் பிரித்தானிய அரசும் தொடர்ந்து பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தியதன் பலனாக பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டு விவகாரங்கள் பொதுச்சேவை ஊழியர்கள் போன்ற விடயங்களில் ஒப்பந்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டதுடன் 1947 இலங்கை சுதந்திர சட்டத்தின் கீழ் 1948 பெப்ரவரி 4ம் திகதி இலங்கை டொமியன் அந்தஸ்து பெற்ற சுதந்திர நாடாகியது.

இந்தநாடு ஆங்கிலேயர் அல்லது ஐரோப்பியர் வருகைக்கு முன்னர் குறைந்த, முன்று கூறுகளாகவே இருந்தன. யாழ்ப்பாண இராச்சியம், வன்னி இராச்சியம் என்பன தமிழர் இராச்சியங்களாகும். எனினும் தமது ஆட்சி இலகூக்காக இவற்றை இணைத்த அந்நியர்கள் சுதந்திரம் கொடுத்தபோது இணைந்த நிலையிலேயே விட்டுச் சென்றார்கள்.

ஆங்கிலேயர் இலங்கையில் நிலைகொண்டிருந்த வேளையில் 1944ல் நிறைவேற்றப்பட்ட சம அந்தஸ்து சட்டம் கூட நடைமுறையில் சிறுபான்மை மக்களுக்கு குறிப்பிடத்தக்களவு நன்மைகளை அளிக்கவில்லை.

இலங்கையின் சுதந்திரத்திற்காக தமிழ் தலைவர்களும் சிங்களத் தலைவர்களோடு இணைந்து போராடிவந்தாலும் சிங்கள தலைவர்கள் கபடமாகவே செயற்பட்டார்கள் இதனாலேயே இரு இன தலைவர்களாலும் தேசிய நோக்கிலான செயற்பாடுகளுக்காக அமைக்கப்பட்ட தேசிய காங்கிரஸ்

பிளவுபட்டு தமிழர் மகாசபை உருவாகியது. அத்தோடு சிங்கள தலைவர்களின் கபடத்தனங்களை தமிழ் தலைவர்களான சேர்.பொன். அருணாசலம் சேர்.பொன் இராமநாதன் போன்றவர்கள் பகிரங்கமாக விமர்சிக்கவும் தலைப்பட்டனர்.

தங்களைதாங்களே ஆளக்கூடிய அமைப்புமுறை உருவாக்கப்படவேண்டுமென்றும் தமிழ் தலைவர்கள் போராட முற்பட்டார்கள் ஆனால் பிரிவினையை நாடவில்லை. இந்தியா, பர்மா, சியம், வியட்நாம், கொரியா போன்றநாடுகள் ஆங்கிலேயர்களால் பிரிக்கப்பட்டு தனிநாடுகள் உருவாகியபோது தமிழ்மக்கள் சிங்கள மக்கள் மீது அவநம்பிக்கையோ அச்சமோ கொள்ளாது ஐக்கிய இலங்கைக்குள் உரிமைகளையே வேண்டிநின்றார்கள்.

தமிழ்மக்களின் இந்த நிலைப்பாட்டை சில இடதுசாரி தலைவர்களும் அப்போது வரவேற்றார்கள் எஸ்.டபிள்யூ. பண்டாரநாயக்கா 1926ல் சிலோன் மோர்ணிங் லீடர் பத்திரிகைக்கு அளித்த செய்தியில் இவ்வாறு குறிப்பிட்டார் 'சிறுபான்மை மக்கள் பெரும்பான்மை மக்களை நம்பிக்கையின்றி நோக்குகின்றனர். அவர்களின் குறைபாடுகள் வேறுபாடுகள் அடிப்படையானவையல்ல என்று எண்ணுவது தவறு 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இவ்வேறுபாடுகள் இருக்கவில்லை. தமிழர் சிங்களவர்களின் தலைமேல் ஆங்கிலேயர் குந்தியிருந்ததால் இவ்வேறுபாடுகள் தோற்றம் பெறவில்லை. ஆட்சிபொறுப்பை நாமே ஏற்று கொள்வதென்ற நிலை ஏற்பட்டதும் இவ்வேறுபாடுகள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. இத்தகைய மொழி, கலாசார வேறுபாடுகள் படிப்படியாக ஒழிந்து விடுமென்று நம்புபவன் மகாகொடியவன். இணைப்பு அரசுக்கு பல எதிர்ப்புகள் கிளம்பினாலும் ஈழத்தில் சிறுபான்மை மக்கள் பிரச்சனை தீர ஒரே வழி இணைப்பு அரசுதான்" என்றார்.

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

சம அந்தஸ்து சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது ஆங்கில எஜமானர்களுக்கு இங்கு இனப்பிரச்சனை இல்லையென்று காட்டிவிட்டு சிங்கள மக்களுக்கு சாதகமான அரசியலமைப்பை கொண்டு வரும் நோக்கிலேயே சிங்கள தலைவர்கள் செயற்பட்டார்கள்.

இந்த நிலையில் சோல்பரி பிரபுவும் சிறுபான்மை மக்களுக்கு பாதுகாப்பு உத்தரவாதத்தை வழங்கக்கூடிய அரசியலமைப்பை ஏற்படுத்த தவறியமையாலேயே சுதந்திர இலங்கையின் பாராளுமன்றங்கள் சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைகளை படிப்படியாக பறிக்க முனைந்தன. இதனால் இனமுரண்பாடுகளும் துளிர்விட்டு வளர்ந்து விருட்சமாகவும் வழிவகுத்தன.

* சிறுபான்மை சிறுபான்மை
மக்கள் அனைத்து

மஹாத்மா காந்தி தலைமையிலான அகில இந்திய சாத்வீக சுதந்திரப்போராட்டத்திற்கு அடிபணிந்த பிரித்தானிய அரசு இந்தியாவுக்கு சுதந்திரத்தை வழங்கியது. இதனையடுத்து இலங்கைக்கும் ஆணிலப்பத ஆட்சியை வழங்குமாறு கோரிப் போராட்டம் தீவிரம் பெற்றது. சோல்பரி அரசியலமைப்பின் கீழ் தேர்தல் நடைபெற்று அதன் கீழ் பதவியேற்கும் அரசுடன் பேச்சுவார்த்தை நடாத்துவதாக ஏற்கனவே ஒப்புக்கொண்ட பிரித்தானிய அரசு மேற்படி தேர்தலின்பின் பதவியேற்ற ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தலைவர் டி.எஸ். சேனநாயக்காவுடன் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தி சுயாட்சி ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டு 1947ம் ஆண்டு நவம்பர் 11ம் திகதி நிறைவேற்றப்பட்டது.

இதன்பிரகாரம் 1948ம் ஆண்டு பெப்ரவரி 4ம் திகதி இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றது. இலங்கை மக்களால் பூரணமாக ஏற்கப்பட்ட அதேவேளை தமிழ்பேசும் மக்களால் நிராகரிக்கப்பட்ட சோல்பரி அரசியலமைப்பில் 29வது சரத்தின் கீழ் சிறுபான்மை மக்களுக்கு பாதுகாப்பு உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டதாகவும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

1947ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் செப்டெம்பர் மாதம் நடைபெற்ற தேர்தல்களில் பதவியேற்ற ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அமைச்சரவையே சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது அமைச்சரவையாகவும் செயற்பட தொடங்கியது. தெரிவு செய்யப்பட்ட 95 உறுப்பினர்களில் ஐ.தே.க. 42

இலங்கை கிணமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

உறுப்பினர்களையும் லங்கா சமசமாசக்கட்சி 10 உறுப்பினர்களையும், தமிழ்காங்கிரஸ் கட்சி 7 உறுப்பினர்களையும் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் 6 உறுப்பினர்களையும் போல்சவிக் லெனினிசக் கட்சி 5 இடங்களையும், இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி 3 இடங்களையும் தொழிற்கட்சி ஒரு இடத்தையும் கைப்பற்றியது. எஞ்சிய 21 ஆசனங்களையும் சுயேட்சை உறுப்பினர்கள் கைப்பற்றினார்கள். சுயேட்சை உறுப்பினர்களின் ஆதரவுடன் டி.எஸ்.சேனநாயக்கா ஆட்சியை அமைத்தார்.

இதில் குறிப்பிடக் கூடிய விடயம் சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது பாராளுமன்றத்தில் 68 சிங்கள உறுப்பினர்கள் 13 இலங்கை தமிழர் 7 இந்திய தமிழர் 6 முஸ்லிம்கள் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். அத்தோடு 19 உறுப்பினர்கள் இடது சாரி கட்சிகளிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்டனர். அதாவது 40 சதவீதமான ஆசனங்கள் சிறுபான்மை மற்றும் இடது சாரிகள் வசம் இருந்தன. இந்தப் பின்னணியில் சிறுபான்மை மக்களின் பலத்தை உடைப்பதற்கு இந்திய தமிழர்களின் வாக்குரிமைக்கு வேட்டு வைக்கவேண்டுமென்ற சிந்தனை பேரினவாத தலைவர்கள் மத்தியில் துளிர்ந்தது. சுதந்திரம் பெற்ற 285 தினங்களில் அதாவது 1948ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 15ம் திகதி 1948ம் ஆண்டின் 18ம் இலக்க குடியரிமைச் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. 1949ல் நாடாளுமன்ற தேர்தல் திருத்தச் சட்டமும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

இலங்கையில் இருந்த இந்தியர்களுக்கு ஆப்பு வைக்கும் இச்சட்டத்திற்கு இடது சாரிகளும் இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் பிரதிநிதிகளும் எதிர்ப்பு காட்டியபோதும் ஏனைய சிறுபான்மை இனங்களைச் சேர்ந்த பிரதிநிதிகள் வர்க்க ரீதியில் சிந்தித்து ஆதரவாகவே செயற்பட்டனர்.

சி. சு. ந. ச. = நினைவு 22
யா. ச. = நினைவு 26
நான் நினைவு 20
ஜி. நடேசன்

பிரஜாவுரிமை மசோதாவிட்கான முதலாவது வாக்களிப்பில் ஆதரவாக 53 வாக்குகளும் எதிராக 35 வாக்குகளும் அளிக்கப்பட்டன. இரண்டாவது வாசிப்பு வாக்களிப்பில் 52 வாக்குகள் ஆதரவாகவும் எதிராக 32 வாக்குகளும் அளிக்கப்பட்டன.

அப்போதைய ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசில் அமைச்சர்களாக இருந்த பேராசிரியர் சி. சுந்தரலிங்கம் சி. சிற்றம்பலம் ஆகியோர் ஆதரவாக வாக்களித்த போதிலும் விவாதங்களில் கலந்துகொள்ளவில்லை.

ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் தலைமையிலான தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி எதிராக வாக்களித்தது. எனினும் பேராசிரியர் சி. சுந்தரலிங்கம் தனது நிலைப்பாட்டை மீள் பரிசீலனை செய்த பின்னர் வர்த்தக வியாபார அமைச்சர் பதவியிலிருந்து ராஜினாமா செய்ததை தொடர்ந்து தமிழ் காங்கிரஸ் தலைவர் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் கைத்தொழில், கைத்தொழில் ஆராய்ச்சி அமைச்சராக பதவியேற்றதுடன் தனது நிலைப்பாட்டையும் மாற்றினார்.

1948 டிசம்பர் மாதம் இந்தியகுடியிருப்போர் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டபோது ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் ஆதரவாக வாக்களித்த போதிலும் எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் எதிராக வாக்களித்ததுடன் கட்சியிலிருந்து வெளியேறி தமிழரசுக் கட்சியை ஸ்தாபித்தார்.

பிரஜாவுரிமைபற்றிப்பு சட்டங்களுக்கு ஆதரவாக சி.பி.ஜாயா (ஐ.தே.க. கொழும்பு மத்தி சுயேட்சை அங்கத்தவர்களான எஸ்.யூ. எதர்மன்னசிங்கம் (பட்டினப்பு) வி. நல்லையா (கல்குடா) ஏ.எல். தம்பையா (ஊர்காவந்துறை) தமிழ் காங்கிரஸ் பிரதிநிதிகளான கே. கனகரத்தினம் (வட்டுக்கோட்டை) ரீ. ராமலிங்கம் (பருத்தித்துறை) மற்றும் ஐ.தே.க. உறுப்பினர்களான எம்.எஸ். காரியப்பர் (கல்முனை)

எச்.எஸ் இஸ்மாயில் (புத்தளம்) ஏ. சின்னலிவப்பை (மட்டக்களப்பு)
ஆகியோர் வாக்களித்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளுக்கு சிறுபான்மை மக்கள் பிரதிநிதிகள் எனப்படுவோர் கோடரிக்காம்புகளாக செயற்படும் வரலாறு இன்று நேற்றல்ல சுதந்திரத்தின் ஆரம்பத்திலிருந்தே தொடர்ந்து வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ்ப் பிரதிநிதிகளின் இந்த தீர்க்க தரிசனமற்ற நடவடிக்கையின் காரணமாகவே இலங்கை தமிழ்தேசியம் என்ற வரையறைக்குள் மலையக தமிழர்கள் தம்மை உட்படுத்தாது தனித் தேசிய இனமாக தம்மை வரித்துக் கொள்ள சாபமிட்ட முதலாவது நிகழ்வாகும் இந்த நிகழ்வின் பின்பே தமிழரின் பலம் பாதிக்கப்படத் தொடங்கியது.

டி.எஸ். சேனநாயக்கா அன்று பிரஜாவுரிமை சட்டத்தை கொண்டுவந்தபோது அப்போதைய அமைச்சரவையில் இருந்த எஸ். டபீள்யூ. பண்டாரநாயக்கா ஐக்கிய தேசியக் கட்சியிலிருந்தே எதிர்த்தார் பாராளுமன்றத்தில் தனது நிலைப்பாட்டை தெளிவு படுத்தும்போது "வகுப்பு வாத உணர்வு நிலைப்பாடு கீழ் மட்டத்திலிருந்து ஒருபோதும் வருவதில்லை மேல் மட்டத்திலிருந்தே துளிர் விடுகிறது. எந்தவித வேலையுமில்லாத சிங்களவர் ஒருவர் பிரஜாவுரிமையைப்பெற தகுதியுடையவரானால் வருமானமெதுவுமற்ற இந்தியருக்கு ஏன் அந்த உரிமை இல்லாதொழிக்கப்படவேண்டும் " என்ற சார்பட கருத்து தெரிவித்தார்.

இடது சாரிகளுடன் இணைந்து பிரபல அரசியல் வாதிகளான லக்ஷ்மன்ராஜபக்ச, வில்மட் பெரேரா, ஆர்.எஸ். பொல்பொல, ஜி.எம்.ஆர்.ஏ. கிரியகொல்ல பிரபல பௌத்தரான கலாநிதி எச். சிறிநிசங்க ஆகியோரும் எதிர்த்து வாக்களித்தனர்.

குறிப்பாக இடது சாரி தலைவர்களான என். எம். பெரேரோ, கொல்வின் ஆர்.டி.சில்வா போன்றவர்கள் பிரஜாவுரிமை சட்டத்தை எதிர்த்தே வாக்களித்தனர் குறிப்பாக பாராளுமன்றத்தில் உரையாற்றிய கலாநிதி என்.எம்.பெரேரா “ஹூஸ்டன் சாம்பலின் ஹிற்லர் ஆகியோருடன் இத்தகைய இனவாதம் இறந்துவிட்டதாகவே நான் இதுவரை நினைத்திருந்தேன். தீர்க்க தரிசனம் மிக்க அரசியல்வாதி எவரும் இந்த மசோதாவை ஆதரிக்க மாட்டார். அத்தோடு ஆதரிக்குமாறு எம்மை கேட்கவும் மாட்டார். நாம் கடவுளால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இனம். நாங்கள் மாத்திரமே இந்தநாட்டின் பிரஜைகளாக இருக்க உரிமை உடையவர்களென்று கருதுவோமேயானால் நாமோ, நாடோ முன்னேறமுடியாது” என்று ஜம்பது வருடங்களுக்கு முன்பே தீர்க்கதரிசனமாக கூறினார்.

மேற்படி குடியுரிமை சட்டங்கள் இலங்கை சுதேசிகளான சிங்களவர் தமிழர் இலங்கைமுஸ்லிம், பறங்கியர் ஆகியோருக்கு தாமாகவே வம்சாவழி குடியுரிமை அந்தஸ்தை வழங்கின. இந்த நாட்டின் சனத்தொகையில் மிக சிறுவீதத்தினரான பத்துலட்சம் தோட்டத் தொழிலாளர்களது வாக்குரிமையை குடியுரிமையை பறித்தது என்பதும் முக்கிய நிகழ்வாகும்.

இந்திய தோட்டதொழிலாளர்களில் கணிச மாணார் படிப்பறிவுற்றவர்களாக இருந்ததால் 1895ம் ஆண்டின் 11ம் இலக்க பிறப்பு பதிவு சட்டத்தின் கீழ் பிள்ளைகளின் பிறப்பை பதியாததாலும் தகுதியான பலர் குடியுரிமைமையப் பெறமுடியாது போயினர்.

பிரஜாவுரிமை சட்டத்தின் கீழ் 15-11-1948க்கு முன்னர் இலங்கையில் பிறந்த ஒருவரின் தந்தை அல்லது தந்தைவழி பாட்டனும், தந்தைவழி பூட்டனும் இலங்கையில் பிறந்திருந்தால் வம்சாவழி பிரஜாவுரிமை வழங்கப்பட்டது மேற்படி தினத்திற்கு முன்னர் இலங்கைக்கு வெளியே பிறந்தவர்களுக்கு அவரின் தந்தையும் தந்தைவழி பாட்டனும் அல்லது அவரின் தந்தைவழி

பாட்டினும், தந்தைவழி பூட்டினும் இலங்கையில் பிறந்திருந்தாலும் வம்சாவழி பிரஜாவுரிமை வழங்கப்பட்டது. அத்தோடு 15-11-1948க்கு பின்னர் இலங்கையில் பிறந்தவருக்கு அவரின் தந்தை இலங்கை பிரஜையாக இருந்தால் வழ்சாவழி பிரஜாவுரிமை வழங்கப்பட்டது.

இக்கூட்டம் தொடர்பாக 29வது சரத்தின் கீழ் அதாவது சிறுபான்மை மக்களைப்பாதுகாப்பதற்காக சோல்பரி அரசியலமைப்பில் உள்ளடக்கப்பட்ட சரத்தின்கீழ் வழக்குத் தாக்கல் செய்யப்பட்டது.

ஆனால் நீதிமன்றம் இச்சட்டம் 29(2) சரத்திற்கு முரண்பட்டதல்ல ஒரு நாட்டின் இறைமையை பாதுகாக்க கொண்டு வரப்பட்டது. ஆனால் பிரஜைகளை பதிவு செய்வதில் சில குறைபாடுகளை சுட்டிக்காட்டிய போதிலும் அரசு அதனை நிவர்த்தி செய்ய முயற்சிக்கவில்லை.

1949ம் ஆண்டின் 3ம் இலக்க இந்திய பாகிஸ்தானிய சட்டம் இறுக்கமான நிபந்தனைகளைப் பூர்த்திசெய்வோருக்கு பிரஜாவுரிமை வழங்க முன்வந்தது எனினும் உரியவாறு பிறப்பு பதிவு செய்யும் நடைமுறை அப்போது இல்லாத காரணத்தினால் இச்சட்டமூலம் உரியபலாபலன்கள் கிட்டவில்லை. நாற்றுக்கு ஒருவர் பிரஜாவுரிமை பெறுவதே அசாத்தியமாக இருந்தது.

1950ம் ஆண்டு தேர்தல் இடாப்பு பதிவு செய்யும் வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது 1949ம் ஆண்டு 48ம் இலக்க நாடாளுமன்ற தேர்தல் சட்டம் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. இதனை எதிர்த்து வழக்குதாக்கல் செய்யப்பட்டது. ஆனால் 1952ம் ஆண்டின் 45ம் இலக்க சட்டத்தை நிறைவேற்றி 1949ம் ஆண்டு முதல் நடைமுறைப்படுத்தக் கூடியதாகவும் இயற்றினார்கள். இவ்வாறு நீதிகட்டளையும் உதாசீனம் செய்யப்பட்டதால் சிறுபான்மையினர் நீதி மூலம் தங்கள் உரிமையை நிலைநாட்ட முடியாத நிலையும் ஏற்பட்டது.

1950ம் ஆண்டு தேர்தல் இடாப்பு திருத்திய பின்னர் மலையக தொகுதிகளின் வாக்காளர் விபரம் வருமாறு.

தொகுதி	1947ல் வாக்காளர்	1950 மொத்தம்	1950ல்— தமிழ்வாக்காளர்
நுவரெலியா	24295	9279	319
தலவாகெல்ல-	19299	2914	244
கொட்டகல	17092	7738	137
நாவலப்பிட்டி	22580	9935	675
மஸ்கெலியா	24427	8691	201
ஹப்புத்தளை	11123	7049	322
பதுளை	43396	28134	1291

மேற்படி தொகுதிகளில் 1950ம் ஆண்டு மொத்தவாக்காளர்களின் எண்ணிக்கை வீழ்ச்சி அடைந்திருப்பதற்கு காரணம் பிரஜாவுரிமை பறிக்கப்பட்டதேயாகும்.

இதனையடுத்து 1952ல் நடைபெற்ற தேர்தலில் மலையகத்திலிருந்து ஒரு தமிழ்பிரதிநிதிதானும் தெரிவு செய்யப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதன் மூலம் பேரினவாதிகள் தங்கள் நோக்கம் நிறைவேற்றப்பட்டதென திருப்தியும் அடைந்தனர்.

* சிவனின் மனம் அமைதி நிலை
 கனிவிடுகிறது பசுவின்
 பறியும் உயிர்ப்பு
 சுவை அருகிலே

06

சுதந்திர இலங்கையில் மலையகத் தமிழ்த் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிரஜாவுரிமையை பறித்து அதன் மூலம் வாக்குரிமையை கபளிகரம் செய்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைகளைப் பறிக்கும் விடயத்தை அத்தோடு நிறுத்தவில்லை. பிரஜாவுரிமை பறிப்பு சட்டமூலம் மலையக தமிழ் மக்களின் பாராளுமன்ற பிரசன்னத்தை கட்டுப்படுத்தியதன் மூலம் மலைநாட்டு சிங்களப் பிரதிநிதிகள் முன்பை விட கூடுதலாக பாராளுமன்றத்திற்கு தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். ஆங்கிலேயர்களால் தேயிலைத் தோட்டங்களை உருவாக்குவதற்காக நிலங்களை உரிமைகளை பறித்தமையால் விரக்தியடைந்திருந்த சிங்கள மக்கள் இதனால் ஆறுதலைடைந்து தேசிய மட்ட அரசியலில் ஆர்வம் காட்ட தொடங்கினார்கள்.

மலையக தமிழ்மக்களின் வாக்குபலத்தையும், அரசியற் பலத்தையும் பலவீனப்படுத்துவதில் வெற்றிகண்ட தேசிய ஐக்கிய கட்சி அடுத்த நடவடிக்கையாக விவசாய அபிவிருத்தி என்ற பெயரில் வடக்கு கிழக்கு தமிழர் தாயகப்பூமியில் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களை ஆரம்பித்தது. வடக்கு கிழக்கு மக்கள் நீண்டகாலம் இலங்கையில் வாழ்ந்த பூர்வீக குடிகளாக இருந்தால் வாக்குபலம், அரசியற் பலத்தை மலையக தமிழ் மக்களுக்கு பறித்த பாணியில் மேற்கொள்ளமுடியாது என்பதை நன்குணர்ந்த பிரதமர் டி.எஸ்.சேனநாயக்காக சுதந்திரம் பெற்ற

அடுத்தவருடமே அதாவது 1949ம் ஆண்டு குடியேற்றத் திட்டங்களை முடுக்கிவிட்டார் கிழக்கு மாகாணத்தில் குறிப்பிடத்தக்க முதலாவது திட்டமாக கல்லோயா குடியேற்றத் திட்டத்தைக் குறிப்பிடலாம். 1947ல் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பதவியேற்றபோது அவரது அமைச்சரவையில் வர்த்தகவாணிப அமைச்சராகவிருந்த பின்னாளில் அடங்காத் தமிழரென வர்ணிக்கப்பட்ட பேராசிரியர் சி. சுந்தரலிங்கம் கி.யு.சி. அவர்களே குடியேற்றத் திட்டம் தொடர்பான ஆலோசனைகளை பிரதமருக்கு வழங்கினார். பேராசிரியர் சுந்தரலிங்கம் அபிவிருத்தி நோக்கில் திட்ட ஆலோசனைகளை தெரிவித்த போதிலும் அது பேரினவாத நோக்கம் கொண்ட ஆட்சியாளர்கள் இன ஒழிப்பு அடிப்படையில் மேற்கொண்டார்கள்.

திட்டமிட்ட குடியேற்றங்கள் மூலம் வடக்கு கிழக்கு தமிழர் தாயகம் என்பதையும், நிலரீதியான தொடர்ச்சியையும் இல்லாது செய்தல், தமிழர்களின் வாக்கு பலத்தை அவர்களின் பிரதேசத்தில் சிங்களவர்களின் வாக்குப்பலத்தை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் கட்டுப்படுத்தல் அத்தோடு பாராளுமன்றத்தில் சிங்களப்பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்தல், சிங்கள மக்கள் நிலப்பற்றாக்குறை காரணமாக கொண்டிருந்த தமிழர்களின் வளமிக்க விவசாய நிலங்களை பறித்து பொருளாதார ரீதியில் பலவீனப்படுத்தல் அதிருப்தியை தணித்தல் போன்ற பல்வேறு குறிக்கோள்கள் எய்தப்பட்டன.

ஐம்பது வருடகாலத்தைக்கடந்த சுதந்திர இலங்கையில் மாறிவந்த அரசுகள் ஏட்டிக்கு போட்டியாக திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றங்களை மேற்கொண்டன.

வடக்கு மாகாணத்தைப் பொறுத்தவரை வவுனியா, முல்லைத்தீவு மாவட்டங்களே திட்டமிட்ட குடியேற்றங்களுக்கு இலக்காகின ஒப்பீட்டு ரீதியில் கிழக்கு மாகாணத்திலேயே அதிகளவு குடியேற்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டன.

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

தமிழர்களின் வளம்மிக்க விவசாய நிலங்களான அல்லை, கந்தளாய், பதவியா, பட்டிப்பளை மகாவலி ஆகிய கிழக்கு மாகாண நிலங்களில் விவசாய அபிவிருத்தி என்ற பெயரில் குடியேற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1948 / 49 ஆண்டில் மேற்கொள்ளப்பட்ட குடியேற்றத் திட்டகணக்கெடுப்பில் 40 ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட மக்கள் குடியேற்றப்பட்டிருப்பது தெரியவந்தது.

சிங்கள மன்னர்கள் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட குளங்கள் பல புனரமைக்கப்பட்டு புதிய வீடுகளும் நிர்மாணித்து கொடுக்கப்பட்டன. அத்தோடு வருவாய்பெறத் தொடங்கும் வரை வாழ்க்கை செலவுப்புகள் வழங்கப்பட்டதுடன் வங்கிகள் மூலம் இலகு விவசாயக்கடன்களும் வழங்கப்பட்டன.

சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது சனத்தொகை கணிப்பு 1901ம் ஆண்டு மேற்கொள்ளப்பட்டபோது கிழக்கு மாகாணத்தில் மட்டக்களப்பு, திருமலை ஆகிய நிர்வாக மாவட்டங்களே இருந்தன. மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் 79857 தமிழர்களும் 54190 முஸ்லிம்களும் 7575 சிங்களமக்களும் வாழ்ந்தார்கள். (இன்றைய அம்பாறை மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தினுள் அடக்கப்பட்டிருந்தது) திருமலை மாவட்டத்தில் 17069 தமிழர்களும் 8258 முஸ்லிம்களும் 1203 சிங்களவர்களும் வாழ்ந்ததாக குடித்தொகை கணிப்பீடு தகவல் தருகிறது.

சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது குடித்தொகை கணிப்பீடு 1958ம் ஆண்டு மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதன்படி மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் 130381 தமிழர்கள் முஸ்லிம்கள் 106706 சிங்களவர்களின் எண்ணிக்கை 7575லிருந்து 31174 ஆக அதிகரித்தது. திருமலை மாவட்டத்தில் தமிழர்கள் 37517 முஸ்லிம்கள் 28616 சிங்களவர்களின் எண்ணிக்கை 1203 ஆக இருந்து 15296 ஆக அதிகரித்தது.

ஐ.தே.க. ஆட்சிக்காலத்தில் டி.எஸ். சேனநாயக்கா அவர்களின் மறைவுக்கு பின்னர் பிரதமராக இருந்த அவரின் மகன் டட்லீ சேனநாயக்கா அவரைத் தொடர்ந்து பிரதமராக இருந்த சேர் ஜோன் கொத்தலாவல போன்போர் பிரதமராக இருந்தபோது தேசியமட்டத்தில் ஹர்த்தால் போன்ற நெருக்கடிகளை எதிர்நோக்கியதால் திட்டமிட்ட குடியேற்றத்தில் தீவிர ஆர்வம் காட்டவில்லை.

இலங்கையின் மூன்றாவது பாராளுமன்றத்தில் பிரதமராக பதவியேற்ற எஸ்.டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டார நாயக்கா டி.எஸ். பாணியில் குடியேற்றங்களை தீவிரப்படுத்தினார். எஸ்.டபிள்யூ. பண்டாரநாயக்கா சுட்டுக்கொல்லப்பட்டதையடுத்து பதவியேற்ற அவரின் மனைவி திருமதி. சிறீமாவோ பண்டாரநாயக்காவும் திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றங்களை தீவிரப்படுத்தினார்.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் 1960 மார்ச் மாதம் பதவியேற்ற டட்லீ சேனநாயக்கா தலைமையிலான அரசு அதேவருடம் யூலை மாதம் கலைக்கப்பட்டதையடுத்து யூலை 23ம் திகதி ஸ்ரீமாவோ அம்மையார் முதலாவது பெண்பிரதமராக பதவியேற்றார். இவரின் முக்கிய நடவடிக்கை 10-4-1961ல் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலிருந்து வளம்மிக்க நிலப்பகுதியைப் பிரித்து அம்பாறை என்ற புதியமாவட்டத்தை உருவாக்கினார்.

ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் ஆட்சிக் காலத்தில் எவ்வாறு திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றங்கள் தீவிரமாக நடைபெற்றன என்பதை 1963ம் ஆண்டு சனத்தொகை கணிப்பு துல்லியமாக புலப்படுத்துகின்றது.

அம்பாறை மாவட்டம் பிரித்தெடுக்கப்பட்ட மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் 141590 தமிழர்களும், 45920 முஸ்லிம்களும், 6680 சிங்களவர்களும் 1963ம் ஆண்டு கணிப்பின்படி வாழ்ந்தார்கள். அம்பாறை மாவட்டத்தில் 50480 தமிழர்கள், 98270 முஸ்லிம்கள் 62120 சிங்களவர்களும் வாழ்ந்ததாக

கணிப்பிடப்பட்டது. அதாவது 1958ல் மட்டக்களப்பு அம்பாறை இணைந்திருந்து மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் 31174 சிங்கள மக்கள் வாழ்ந்தார்கள். ஆனால் 5 வருடங்களில் இருமாவட்டங்களிலும் 68800 ஆக அதாவது இருமடங்கு அதிகரித்தது. அதேபோல 1958ல் 15296 ஆக விருந்த திருமலை மாவட்ட சிங்கள மக்கள் தொகை 1963ல் இருமடங்கிற்கும் மேலாக அதாவது 40950 ஆக அமைந்தது.

இறுதியாக 1981ல் மேற்கொள்ளப்பட்ட உத்தியோக பூர்வ சனத்தொகை கணிப்பீட்டின்படி மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் 10645 சிங்களவர்களும், அம்பாறை மாவட்டத்தில் 14637 சிங்களவர்களும், திருமலை மாவட்டத்தில் 86341 சிங்களவர்களும் உள்ளனர்.

இதன்படி கிழக்கு மாகாணத்தில் 409541 தமிழர்கள் 315201 முஸ்லிம்கள், 243358 சிங்களவர்களும் வாழ்ந்ததாக 1981ம் ஆண்டு கணிப்பீடு தெரிவிக்கிறது. ஒரு நூற்றாண்டின் முன்பு 1881ம் ஆண்டு கணிப்பீட்டின்படி மட்டக்களப்பு அம்பாறை இணைந்த மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் 57.9 வீதம் தமிழர்களும், 35.4 வீதம் முஸ்லிம்களும் 4.8 வீதம் சிங்களவர்களும் இருந்தனர். அதேபோல திருமலையில் 64.8 வீதம் தமிழர்களும், 25வீதம் முஸ்லிம்களும் 4.2 வீதம் சிங்களவர்களும் இருந்தனர் 1981ன்படி கிழக்கு மாகாணத்தில் 41.9 வீதம் தமிழர்கள், 32.2 வீதம் முஸ்லிம்கள், 24.9 வீதம் சிங்களவர்களும் வசிப்பது உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் ஆட்சிக்காலத்தில் திருமலை நகரிலும் திட்ட மிட்ட குடியேற்றங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. பின்னர் பதவிக்கு வந்த ஜே.ஆர் ஜெயவர்த்தனா அவர்கள் வடக்கு கிழக்கு இணைந்த தாயக கோரிக்கையை முறியடிப்பதற்காக முல்லைத்தீவு வவுனியா மாவட்டங்களின் நிலப்பகுதிகளைப் பிரித்து மகாவலித்திட்டத்தின் கீழ் மணல் ஆறை வெலிஓயா என பெயர் மாற்றம் செய்து முற்றுமுழுதாக இராணுவப்பாதுகாப்புடன் ஒரு

குடியேற்றத்திட்டத்தை உருவாக்கினார். விரைவில் மேற்கொள்வதாக உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள உத்தியோக பூர்வசனத்தொகை கணிப்பு பலவிபரங்களை மட்டும் காட்டும்.

1960 ஆண்டுவரை வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் எந்தவொரு சிங்கள பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் தெரிவாகவில்லை. 1960ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் நடைபெற்ற நான்காவது பாராளுமன்றத்திற்குரிய தேர்தலில் அம்பாறை தேர்தல் தொகுதி உருவாக்கப்பட்டு சிங்கள பிரதிநிதியான ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சியை சேர்ந்த விஜேசிங்க வியஜபாகு தெரிவு செய்யப்பட்டார். அதேபோல 1977 தேர்தலில் திருமலை மாவட்டத்தில் சேருவில் தொகுதி உருவாக்கப்பட்டு எச்.டி. ல்லாரத்தின முதலாவது பாராளுமன்ற உறுப்பினராக தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

1994ல் நடைபெற்ற தேர்தலில் அம்பாறை மாவட்டத்திற்குரிய 6 ஆசனங்களில் நான்கு சிங்கள உறுப்பினர்களும், 2 முஸ்லிம் உறுப்பினர்களுமே தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். 1989ல் நடைபெற்ற தேர்தல்வரை அம்பாறை மாவட்டத்தில் தமிழர் பிரதிநிதித்துவம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது. 1994ல் இல்லாது போய்விட்டது.

அதேபோல திருமலை மாவட்டத்திலும் வன்னி மாவட்டத்திலும் குறைந்தது ஒரு சிங்களவராவது பாராளுமன்ற உறுப்பினராக தெரிவுசெய்யப்படும் நிலை உள்ளது.

இன்றைய யுத்த சூழலிலும் முன்னைய அரசுகள் மேற்கொண்ட வழியில் திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றங்கள் இடம்பெற்றே வருகின்றன. இதன் மூலம் தமிழ் மக்களது பாரம்பரிய தாயக கோட்பாட்டை சிதறடிப்பதுடன் மக்கள் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கையை குறைக்கவும் முடிந்துள்ளது. திட்டமிட்ட குடியேற்ற விடயத்தில் ஐ.தே.க. கால் கோலிட்ட போதிலும் மாறிமாறி ஆட்சிக்கு வந்த இருகட்சிகளுமே ஏட்டிக்கு போட்டியாக செயற்பட்டு குறிக்கோளை எய்த முனைந்து பாடுபட்டன.

இலங்கையின் இனப்பிரச்சனை வரலாற்றில் 1952ம் ஆண்டு பாராளுமன்றத் தேர்தல் முக்கியமானது தற்போதுள்ள இரண்டு பிரதான கட்சிகளில் ஒன்றான ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி சாத்வீக ரீதியில் இனவிடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதில் முக்கிய இடத்தை வகித்த தமிழரசுக்கட்சி என்பன 1952ம் ஆண்டு தேர்தலிலேயே முதன்முதலில் போட்டியிட்டன. ஐக்கிய தேசியக்கட்சியிலிருந்து பிரிந்து உருவான ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி ஒன்பது ஆசனங்களையே பெற்றது. தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியிலிருந்து பிரிந்து உருவான தமிழரசுக்கட்சி இரண்டு ஆசனங்களை மட்டுமே பெற்றன.

இத்தேர்தலில் இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி தலைவராக எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் தோல்வியடைந்தார். இத்தேர்தல் முடிவே இலங்கை தேசியம்பற்றி சிந்திப்பதைவிட இனாதியாக செயற்பட்டால் அதிக பாராளுமன்ற ஆசனங்களையே ஆட்சி அதிகாரத்தையோ பெறமுடியும் என்ற முடிவை அரசியல் கட்சிகள் மத்தியில் தோற்றுவித்தன.

ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தாபகத்தலைவரான எஸ்.டபிள்யூ ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா அதிகாரப்பரவலாக்கல் மொழிக் கொள்கை விடயத்தில் தீர்க்கதரிசனமுள்ள கருத்தையே கொண்டு ஆரம்பகாலத்தில் செயற்பட்டவர். கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து நாடு திரும்பிய அவர் 1926களிலேயே சமஷ்டி கொள்கைக்காக குரல் கொடுத்தார்.

அதாவது எந்த தமிழ்த்தலைவர்களும் குரல் கொடுக்காத வேளையில் பல்லினங்கள் வாழும் நாட்டிற்கு பொருத்தமானதும் நாட்டை கட்டுக் கோப்பிற்குள் வைத்திருக்கவும் பொருத்தமான ஆட்சி முறை சமஷ்டியேயென வலியுறுத்தினார்.

முதலாவது பாராளுமன்றத்தில் ஐக்கியதேசியக் கட்சி அமைச்சரவையில் சுகாதார உள்ளூராட்சி அமைச்சராக பதவி வகித்த அதேவேளை மலையக மக்களின் குடியரிமையை பறித்து அதன் மூலம் வாக்குரிமையைப் பறிக்கும் கபடநோக்குடன் கொண்டு வரப்பட்ட பிரஜாவுரிமைச்சட்டத்தை அமைச்சரவையில் இருந்து கொண்டே எதிர்த்து வாக்களித்தவர். அதே அமைச்சரவையில் அங்கம் வகித்த பேராசிரியர் சி. சுந்தரலிங்கம். சி. சிற்றம்பலம் ஆகியோர் கூட ஆதரித்து வாக்களித்த நிலையில் பண்டாரநாயக்கா துணிச்சலுடன் செயற்பட்டார்.

சிங்களமும் தமிழும் ஆட்சிமொழிகளாக இருக்கவேண்டுமென 1944களில் குரல் கொடுத்தார். திறமைவாய்ந்த பேச்சாளராக, சட்டவாதியாக இருந்த போதிலும் பிரதமர் டி. எஸ். சேனநாயக்கா அவருக்கு ஐக்கிய தேசியக் கட்சியிலோ, அமைச்சரவையிலோ முக்கிய இடம்கொடுக்கவில்லை. கரைநாட்டு சிங்களவராக இருந்ததும் இதற்கு முக்கிய காரணமென அவ்வேளை கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டது. தனது மகனான டட்லி சேனநாயக்காவுக்கு விவசாயக்காணி அமைச்சர் பதவியைக் கொடுத்ததுடன் தனக்கு பின்னரான ஸ்தானத்தையும் வழங்கினார் ஆனால் மிக்க கல்விமானான எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. க்கு சுகாதார உள்ளூராட்சி அமைச்சர் பதவியே வழங்கப்பட்டது.

இதனாலே விரக்தியடைந்த பண்டா 1951ம் ஆண்டு யூலை மாதம் 12ம் திகதி ஐக்கிய தேசியக்கட்சியிலிருந்து விலகியதுடன் அமைச்சர் பதவியையும் இராஜினாமா செய்தார். விலகிய கையோடு ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியை தாபித்ததுடன் மொழிப் பிரச்சினை தொடர்பாக ஐக்கிய தேசியக்கட்சி உரிய

ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவில்லையென்று குற்றஞ்சாட்டினார்.

1944களில் பாராளுமன்றத்தில் உரையாற்றும்போது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அரசகரும மொழிகளை வைத்திருப்பது அலங்கோலமாக இருக்குமென்பது ஏற்கமுடியாதது. ஏனைய நாடுகள் இரண்டிற்கு மேற்பட்ட அரசகரும மொழிகளை வைத்துக் கொண்டு திருப்திகரமான முறையில் செயற்படுகின்றன என்பதையும் நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றேன்.

தமிழ் மொழியை ஓர் அரசகரும மொழியாக ஏற்றுக் கொள்வதில் எவ்வித தீங்குமிருப்பதாக எனக்கு தெரியவில்லை. நியாயமான கால எல்லைக்குள் பல்வேறு சமூகங்களுக்கிடையில் நாம் உண்டாக்க முயலும் அந்த ஒற்றுமையை, அந்த நம்பிக்கையை கொண்டு வருதல் வேண்டும்.

இரண்டு மொழிகளையும் அரச கருமமொழிகளாக கொண்டு வருவதை நான் எதிர்க்கவில்லை. அதன் விளைவாக எந்தவிதமான தீங்கோ, அபாயமோ, உண்மையான இடர்பாடோ ஏற்படுமென தெரியவில்லையென்று பண்டாரநாயக்கா ஆணித்தரமாக உரையாற்றினார்.

1951ம் ஆண்டு ஒக்ரோபர் மாதம் நடைபெற்ற ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி அங்குரார்ப்பண கூட்டத்திலும் தேசியமொழிகள் தொடர்பாக தெளிவான கொள்கையே முன்வைக்கப்பட்டது.

“இந்த இலங்கை திருநாட்டு மக்கள் தாம் வாழும் நாட்டிலே அந்நியராக இருக்கும் நிலைமை இல்லாது போவதற்காகவும், சிங்கள தமிழ்மொழிகளில் கற்றவர்கள் கீழ்நிலையில் இருக்கும் ஒப்புரவின்மையை அகற்றுவதற்காகவும், மேலும் சமூகம், மக்களின் முழு ஆற்றல்களையும் வெளிக்கொணர்ந்து உரிய பலாபலன்களை பெறக்கூடியதாக இருப்பதற்காகவும் சிங்களத்தையும் தமிழையும் அரசகரும

மொழிகளாகக் குவது மிகவும் இன்றியமையாதது. அரசநிர்வாகத்தை சிங்கள மொழி மூலமாகவும் தமிழ்மொழி மூலமாகவும் நடாத்தல் வேண்டும்.

எஸ்.டபிள்யூ ஆர். டி. சுதந்திரக்கட்சியை ஆரம்பித்த பின்னர் வெளியிட்ட முதலாவது அறிக்கையில் சிங்களத்தையும் தமிழையும் உடனடியாக அரசகரும மொழிகளாக்க வேண்டும் அப்போதுதான் இந்தநாட்டு மக்கள் தாம்பிறந்த மண்ணிலேயே அந்நியராக இருக்கும் நிலை ஒழியும் சிங்கள மொழிமூலமும் தமிழ்மொழி மூலமும் கல்வி கற்றோர் கீழ் நிலையில் இருப்பதற்கு முடிவுகட்டலாம் என்று குறிப்பிட்டார்.

பண்டா உறுதியான நல்ல கொள்கைகளை கொண்ட நிலையிலேயே 1952 பொதுத்தேர்தலை எதிர்கொண்டார். முதலாவது பாராளுமன்றத்தில் 42 ஆசனங்களை கொண்டிருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி இரண்டாவது தேர்தலில் 54 ஆசனங்களைப்பெற்றது. ஆனால் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி 48 தொகுதிகளில் போட்டியிட்டு 9 தொகுதிகளிலேயே வெற்றிபெற்று படுதோல்வியடைந்தது.

மேற்படி தேர்தல் முடிவால் அதிர்ச்சியடைந்த பண்டா நாட்டின் நலன் சார்ந்த சமத்துவ தேசிய சிந்தனைகள் மூலம் ஆட்சியைக் கைப்பற்ற முடியாது 95 தேர்தல் தொகுதிகளில் 78 தொகுதிகளில் பெரும்பான்மையாக அல்லது முற்றுமுழுதாக சிங்கள வாக்காளர்கள் இருப்பதால் ஆட்சி அதிகாரத்தை கைப்பற்றுவதற்கு சிங்கள வாக்காளர்களின் பேராதரவு தேவையென்பதை உணர்ந்தார். ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் வாக்கு வங்கிக்கு அதிரடி கொடுக்க கூடிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுவதன் மூலமே ஆட்சியை கைப்பற்றமுடியுமென சிந்தனைக்கு விரும்பியோ விரும்பாமலோ படிப்படியாகத் தள்ளப்பட்டார்.

1952ம் ஆண்டு தேர்தலில் பெற்ற தோல்வியிலிருந்து மீண்டு ஆட்சியை எவ்வாறு கைப்பற்றலாமென்று பண்டாரநாயக்கா சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தவேளை பிரதமர் டி.எஸ். சேனநாயக்கா அமரத்துவம் அடைந்ததைத் தொடர்ந்து அவரின் புதல்வர் டட்லி சேனநாயக்கா பிரதமரானார் 1953ல் நாடு தழுவியரீதியில் நடைபெற்ற ஊர்த்தாலை எதிர்கொள்ள முடியாத நிலையில் வெளிநாடு செல்ல சேர் ஜோன் கொத்தலாவல 1953 அக்டோபரில் பிரதமரானார். 1954ம் ஆண்டு பிரதமர் கொத்தலாவல யாழ்ப்பாணம் சென்ற போதே முதலாவது சாத்வீக போராட்டம் ஆரம்பமானது.

யாழ்ப்பாண மாநகரசபை கொக்குவிலில் வைத்து பிரதமருக்கு வரவேற்பு கொடுத்தது. மேயர்சாம் சபாபதி வரவேற்புக்கு தலைமை வகித்தார். எனினும் தமிழரசு கட்சி அ. அமிர்தலிங்கம் தலைமையில் பிரதமருக்கு கறுப்புக்கொடி காட்டும் போராட்டத்தையும் அவ்வேளை நடாத்தியது. தமிழ் மக்களின் கறுப்புக்கொடி பிரதமர் கொத்தலாவல அவர்களின் மனதை தொட்டதோ என்னவோ வரவேற்பு வைபவத்தில் உரையாற்றுகையில் "சிங்களமும் தமிழும் இந்தநாட்டின் ஆட்சிமொழிகளாகக் உரியநடவடிக்கை எடுப்பதாக உறுதியளித்தார்.

சேர் ஜோன் கொத்தலாவல அவர்களின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் மிக்க யாழ்ப்பாண உரையை ஏரிக்கரை பத்திரிகைகள் கடும்போக்குடன் விமர்சித்தன சில பௌத்த பிக்குகளும் ஆர்.ஜி. சேனநாயக்கா, கே. எம்.பி. இராஜரத்தினா போன்ற தலைவர்களும் தீவிர இனவாத உணர்வுகளை தூண்டும் வகையில் உரையாற்றி வந்தனர்.

அரசகரும மொழிகளாக தமிழுக்கும், சிங்களத்திற்கும் சம அந்தஸ்து கொடுப்பது சிங்கள மொழியின் எதிர்காலத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் குந்தகம் விளைவிக்குமென்ற கருத்தியல் சிங்கள பூர்வா தலைவர்களால் சிங்களமக்கள் மத்தியில் ஆழமாக

விதைக்கப்பட்டன. தலைவர்களில் பலர் பகுத்தறிவை மறந்து சிங்களம் மட்டும் அரசு கரும மொழியாக வேண்டுமென்ற நிலையை வளர்த்தனர். இதனாலேயே சேர் ஜோன் கொத்தலாவல அவர்களின் யாழ்ப்பாண உரையைப்போட்டு சிங்கள பிரதேசங்களில் கருத்துக்கொந்தளிப்பு நிலை ஏற்பட்டது.

இந்த நிலையில் வாக்கு வங்கியை ஸ்திரப்படுத்த 'சிங்களம் மட்டும்' கொள்கையை ஐக்கியதேசியக் கட்சியும் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சியும் தமது பகுத்தறிவைக் குழிதோண்டிப் புதைத்துவிட்டு தம்மோடு ஏட்டிக்கு போட்டியாக வரித்துக்கொண்டன.

1955ம் ஆண்டு களனியில் நடைபெற்ற ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் மாநாட்டில் அப்போது கட்சி செயலாளராகவிருந்த ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா "இந்த நாட்டின் ஆட்சிமொழியாக அரசு கரும மொழியாக சட்டமொழியாக 'சிங்களம் மட்டும்' இருக்கவேண்டுமென்ற பிரேரணையை முன்மொழிந்தார்.

1953ம் ஆண்டு இலங்கையில் நடைபெற்ற ஹர்த்தால் காரணமாகவும் 1954ல் சேர் ஜோன் கொத்தலாவல சிங்களம் தமிழ்மொழிகளுக்கு சம அந்தஸ்து வழங்க வேண்டுமென்று யாழ்ப்பாணத்தில் ஆற்றிய உரை காரணமாகவும் இனவாதிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கொந்தளிப்பை அடக்கும் நோக்குடனேயே களனி மாநாட்டில் 'சிங்களம் மட்டும்' தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

இந்த நிலையில் எஸ்.டபீயூ.ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா தனது மனச்சாட்சி, பகுத்தறிவுயாவற்றையும் குழிதோண்டிப் புதைத்துவிட்டு 'சிங்களம் மட்டும்' என்ற இனவாத நிலைப்பாட்டிற்கு மேலும் உத்வேகம் கொடுத்து தான் பதவியேற்றால் 24மணி நேரத்தில் சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை நிறைவேற்றி சிங்கள மொழியை அரியாசனம் ஏற்றுவேன் என்று குளுரைத்தார்

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற இனப் பிரச்சனையை அரசியலாக்கும் கலாசாரம் 1955களில் துளிர்விட்டது. இலங்கை தமிழரசுக் கட்சியும் தென்னிலங்கையில் ஏற்பட்ட 'சிங்களம் மட்டும்' கருத்தியலை தமிழ்மக்கள் மத்தியில் பிரச்சாரம் செய்து தமிழ் தேசியவாதத்தின் மூலம் பாராளுமன்ற கதிரைகளை கைப்பற்றும் அரசியலை ஆரம்பித்தது.

1956 ஏப்பிரல் மாதம் நடைபெற்ற பாராளுமன்ற தேர்தலில் சிங்கள வாக்காளர்களும் தமிழ்வாக்காளர்களும் இரு முகாம்களாப் பிரிந்து தெளிவாக வாக்களித்த ஒரு தேர்தலாக கருதமுடியும் 95 ஆசனங்களைக் கொண்ட பாராளுமன்றத்தில் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி 51 ஆசனங்களையும், சமசமாஜக்கட்சி 14 ஆசனங்களையும், தமிழரசுக்கட்சி 10 ஆசனங்களையும் சுதந்திரத்தின் பின் இரண்டு பாராளுமன்றங்களிலும் ஆட்சியைப் பிடித்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சி 8 ஆசனங்களை மட்டும் பெற்று படுதோல்வியடைந்தது. அத்தோடு பிரதான தமிழ்க்கட்சியாக இருந்து முதலாவது பாராளுமன்றத்தில் ஏழு ஆசனங்களையும், இரண்டாவது பாராளுமன்றத்தில் 4 ஆசனங்களையும் பெற்ற தமிழ்க்காங்கிரஸ் கட்சி ஒரு ஆசனத்தை மட்டும் பெற்று படுதோல்வி அடைந்தது.

இதனால் 'சிங்களம் மட்டும்' முழக்கத்துடன் எஸ்.டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா 1956ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் 12ம் திகதி பதவியேற்றார். இதன் பின்னர் இலங்கை தேசியம் என்ற கோட்பாடு சிதைவடைந்து இனப்பிரச்சனை படிப்படியாக விஸ்வரூபமெடுத்தது.

ஆளும்கட்சியாக உள்ளபோது ஒரு நிலைப்பாடும் எதிர்கட்சியாக உள்ளபோது இன்னொரு நிலைப்பாட்டுடன் செயற்படும் போக்கும் இருபிரதான கட்சிகளால் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. அத்தோடு தமிழ் அரசியல் கட்சிகளும் தேசிய நீரோட்டத்தைமற்றந்து தேசியமட்டத்திலுள்ள இடது சாரி சக்திகளோடு கூட இணையாது தேர்தலை மையமாக வைத்த அரசியலை கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கின.

'சிங்களம் மட்டும்' கோஷத்தை முன்வைத்ததுடன் ஆட்சிக்கு வந்த 24 மணிநேரத்தில் நிறைவேற்றுவேன் என்று பிரச்சாரம் செய்த எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா 1956ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் 12ம் திகதி பிரதமராக பதிவியேற்று ஆட்சி பீடம் ஏறும் தனது கனவை நனவாக்கி கொண்டார். ஆனால் அவர் தனது ஆட்சி பீடம் ஏறும் வேட்கையை நிறைவேற்று வதற்காக கொழுத்திய இனவாதத் தீ இன்னும் அணையாது கொழுந்து விட்டெரிவதுடன் அவரின் மகளான சந்திரிகா அம்மையாரின் இன்றைய ஆட்சிக்காலம் வரை தொடர்கிறது.

தேர்தல் காலத்தில் அளித்த முக்கிய வாக்குறுதியை நிறைவேற்றும் வகையில் 1956ம் ஆண்டு யூன் மாதம் 5ம் திகதி 33ம் இலக்க சிங்களம் மட்டும் அரசு கரும மொழிச்சட்டத்தை பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றினார்.

இச்சட்டத்தின்படி இலங்கையின் அரசுகரும மொழி சிங்களமாகவே இருக்கும். இச்சட்டம் அமுலுக்கு வந்தவுடனேயே அரசு கருமங்களுக்காக சிங்களமொழி மட்டும் உபயோகிப்பது முடியாதவொன்றாக அமைச்சர் கருதுமிடத்து இதுவரை உபயோகித்த மொழிகளையோ, மொழியையோ தொடர்ந்தும் உபயோகிக்கலாம். ஆனால் சிங்களத்தை மட்டும் அரசுகரும மொழியாக்கத் தேவையான மாற்றங்களை 1960 டிசம்பர் 31ம் திகதிக்கு முன்னர் செய்ய வேண்டுமென சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டது.

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

பாராளுமன்றத்தில் சட்ட மூலத்திற்கு ஆதரவாக 66 வாக்குகளும் எதிராக 29 வாக்குகளும் அளிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி ஐக்கிய தேசியக்கட்சி ஆகிய இரண்டு பிரதான கட்சிகளுமே ஆதரவாக வாக்களித்தன. அத்தோடு பிலிப் குணவர்த்தான போன்ற இடதுசாரி தலைவரும் ஆதரவாக வாக்களித்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

எம். ஈ. பி. வீ. எல். எஸ். எஸ். பி ஆகியனவும் ஆதரித்து வாக்களித்தன. எதிராக வாக்களித்த கட்சிகளில் லங்கா சமசமாஜக்கட்சி இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தமிழரசுக்கட்சி தமிழ்க்காங்கிரஸ் கட்சி என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை

1950களில் லங்கா சமசமாஜக்கட்சி இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்பன சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தினால் ஏற்படக்கூடிய பாதக விளைவுகளை தெளிவாக தீர்க்க தரிசனத்துடன் சுட்டிக்காட்டினார்கள். இருமொழிகளுக்கும் சமத்துவ அந்தஸ்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கோரி லங்கா சமசமாஜக்கட்சி நடாத்திய ஊர்வலம் கொழும்பு நகரமண்டபத்திற்கு அருகில் சிங்கள வகுப்புவாதிகளால் குழப்பப்பட்ட சம்பவத்தின் எதிரொலியாக கலாநிதி என்.எம். பெரேரா விடுத்த அறிக்கையில் தற்போது பிரபலமாகிவரும் சிங்களம் மட்டும் கோஷத்தை ஆதரிப்பது எமக்கு மிகவும் இலகுவானது. ஆதரிப்பின் நாமும் மற்றவர்களைப் போல வீரபுருஷர்களாக போற்றப்படுவோம் ஆனால் நாம் வரித்துக் கொண்ட கொள்கை சரியானதென்பதால் உறுதியாகவுள்ளோம். இவ்வாறு கூறுவதால் சிலகாலம் பதவியில் இல்லாது போவதற்கு வழிவகுத்தாலும் நாம் அவற்றை எதிர்கொள்ளத் தயாராகவுள்ளோம். என்று குறிப்பிட்டார்.

சட்டமூலம் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு அத்தோடு சிங்களம் அரசுகளும் மொழியாக்கும் விவாதம் இடம்பெற்ற வேளையிலும் இடது சாரித்தலைவர்கள் இதனால் ஏற்படப்போகும் எதிர்கால அச்சுறுத்தல்கள் பற்றி தீர்க்க தரிசனத்துடன் குறிப்பிட்டார்கள்.

லங்கா சமசமாஜக்கட்சி முக்கியஸ்தரான லெஸ்லி குணவர்த்தனா பேசுகையில் இலங்கை மக்களிடையே தேசிய உணர்வு இல்லை. இதனாலேயே அரசுகளும் மொழிப்பிரச்சனை மோசமடைந்ததுடன் தீர்வு காணமுடியாதும் உள்ளது—தேசிய உணர்வு ஏற்படாமையே காரணம் நாம் சுதந்திரம் பெறுவதற்குப் பரந்து பட்ட மக்கள் போராட்டம் நடாத்தவில்லை ஆயிரக்கணக்கில் தமிழரும் சிங்களவரும் சிறை சென்றிருப்பின் அப்போராட்டத்தினால் சிங்கள தேசியம் தமிழ்தேசியம் என்பவற்றிற்கு அப்பால் இலங்கை தேசிய உணர்வு மேலோங்கியிருக்கும்.

சிறுபான்மை மக்கள்மீது சிங்களத்தை திணிப்பது இனக்கலவரத்திற்கு வழிவகுக்கும் இலங்கை திருநாட்டிற்கு மிகப்பெரிய ஆபத்து வரவுள்ளது. தமக்குப் பாரபட்சம் காட்டப்படுவதாக தமிழ் மக்கள் கருதும் நிலை ஏற்பட்டால் பிரிந்து போகக் கூட தீர்மானிக்கலாம் என்று 43 வருடங்களுக்கு முன்னர் லெஸ்லி குணவர்த்தனா தெட்டதெளிவாக கூறினார்.

கலாநிதி கொல்வீ ஆர். டி. சீல்வா அவர்கள் ஒரு மொழி இருநாடு, இருமொழி ஒருநாடு என்று குறிப்பிட்டதுடன் இரத்தம் வடியும் துண்டிக்கப்பட்ட இரு சிறிய அரசுகள் ஒரு அரசிலிருந்து தோன்றக் கூடும் என்றார்.

அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றவே சிலர் தனிச் சிங்களக்கோஷத்தை முன்வைப்பதாக அனில் குற்றம் சாட்டினார்.

இலங்கையின் இனவாக்க முரண்பாடுகள் பற்றி கலாநிதி குமாரி ஜெயவர்த்தனா சிங்களம் மட்டும் குட்டிபூச்சுவாக்களில் நான்கு பிரிவினரான ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், ஆயுள்வேத வைத்தியர்கள், புத்தகுருமார் ஆகிய நான்கு தரப்பினர் வலியுறுத்தினார்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இதற்கு காரணம் சிங்கள ஆசிரியர்கள் ஆங்கில ஆசிரியர்களை விட அரைவாசி சம்பளமே பெற்றனர். ஆங்கிலம் கற்றோருக்கு ஏனையவர்களை விட சமூக அந்தஸ்து

கிலங்கை கிணமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

இருந்ததுடன் ஆங்கிலப்பாடசாலைகள் உயர் நிலையில் இருந்தமையுமே ஆசிரியர். சிங்களம் மட்டும் கோஷத்தை வலியுறுத்த காரணங்களென குறிப்பிடும் கலாநிதி குமாரி ஜெயவர்த்தனா மாணவர்கள் இதனால் அதிகளவு தொழில்வாய்ப்பு ஏற்படுமென்பதால் ஆதரித்தனர் என்கிறார். ஆயுள்வேத வைத்தியர்களோ சிங்களம் அரசுகளும் மொழியாக ஆக்கப்படின் சிங்கள கலாசாரம் புத்தெழுச்சி பெறுவதன் மூலம் ஆயுள்வேத வைத்தியம் உயர்ந்த இடத்தை பெறுமென்ற நம்பிக்கையால் ஆதரித்தனர். சிங்கள மூலம் கற்ற பெளத்தருமார் ஆங்கிலம் பேசும் உயர்வகுப்பினர் ஆதிக்கம் செலுத்தும் நிர்வாகம், உயர்கல்வி, அரசியல் ஆகியவற்றில் உரிய அங்கீகாரமோ, செல்வாக்கோ இருக்காமையே என்றும் குமாரி ஜெயவர்த்தனா குறிப்பிடுகிறது.

சிங்களம் மட்டும் சட்டம் நிறைவேறிய நாளான 1956 ஜூன்மாதம் 5ம் திகதி காலிமுகத்திடலில் அப்போதைய பாராளுமன்றத்தின் முன்பாக தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர் எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் ஈ.எம்.வி. நாசுநாதன், சி. வன்னிய சிங்கம், அ. அமிர்தலிங்கம், வி. ஏ. கந்தையா வி. நவரத்தினம், அ. கிராஜவரோதயம், எம். கிசட். மசூர் மெளலானா ஆகிய தமிழரசுக்கட்சி முக்கியஸ்தர்களும் பேராசிரியர் சி. சுந்தரலிங்கம் மற்றும் வண தனிநாயகம் அடிகள் போன்ற பலர் சத்தியாக்கிரகத்தை மேற்கொண்டார்கள் தமிழ்க்காங்கிரஸ் கட்சி தலைவர் ஜி. ஜி பொன்னம்பலம் பார்வையாளராக கலந்து கொண்டார்.

தமிழ் தலைவர்களின் அஹிம்சை முறையிலான சாத்வீக போராட்டம் சிங்கள வகுப்புவாத குண்டர்களாலும் காதையர்களாலும் குழப்பப்பட்டது. தமிழ் தலைவர்களும் தொண்டர்களும் தாக்கப்பட்டார்கள் இந்தக் காட்சியை பாராளுமன்ற மேல்மாடி முற்றத்தில் நின்று பிரதமர் எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா பார்த்துக் கொண்டு நின்றதாக அவ்வேளை தமிழரசுக் கட்சி தலைவர்கள் கவலையுடன் தெரிவித்தனர்.

காடையர்களால் தாக்கப்பட்டு மண்டை உடைந்தமையால் இரத்தம் தோய்ந்த ஆடைகளுடனேயே அ. அமீர்தலிங்கம், வன்னியசிங்கம், நாகநாதன் போன்ற தலைவர்கள் பாராளுமன்றம் சென்று 'சிங்களம் மட்டும்' சட்டத்திற்கு எதிராக வாக்களித்தார்கள்.

இலங்கையின் இனமுரண்பாட்டு வரலாற்றில் சாத்வீக போராட்டம் 1954ம் ஆண்டு சேர்.ஜேன் கொத்தலாவல அவர்களுக்கு கறுப்புக் கொடி காட்டும் போராட்டத்துடன் ஆரம்பித்தாலும், சாத்வீகப் போராட்டம் அடக்கப்பட்டதும் இரத்தம் சிந்தப்பட்டதும் 1956ம் ஆண்டு யூன் 5ம் திகதி பாராளுமன்ற முன்றலில் இடம் பெற்ற சத்தியாக் கிரகத்தின் போதேயாகும். இந்தவகையில் இந்த சத்தியாக்கிரகம் பலவழிகளிலும் முக்கிய தீர்ப்பு முனையாக அமைந்தது.

சிங்களம் மட்டும் சட்டவிவாதத்தில் உரையாற்றிய பிரதமர் எஸ்.டபிள்யூ ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கா தமிழரசுக்கட்சியினர் மக்களை சட்டமறுப்பு இயக்கங்களில் ஈடுபடுத்தி சட்டங்களை மீறத் தூண்டுவது இராஜத் துரோக குற்றங்களாகும். இதற்கு மரணதண்டனை கூட வழங்க சட்ட ஏற்பாடுகள் உள்ளன என்று தெரிவித்தார்.

இதற்கு பதிலளிக்கும் வகையில் உரையாற்றிய கோப்பாய் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் கு. வன்னியசிங்கம் தனிச் சிங்கள சட்டம் அமுலாகுமானால் நாடு இரண்டாக பிளவுபடுவது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும். சிங்களத்துடன் தமிழுக்கு சமஅந்தஸ்து வழங்க கோருவது இராஜத்துரோக மென்றால் இந்த நாட்டின் முதுகெலும்புகளான தோட்டத் தொழிலாளருக்கு பறிக்கப்பட்ட குடியரிமை, வாக்குரிமையை கோருவது இராஜத்துரோகமென்றால் ஒற்றையாட்சியின் கீழ் திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றத் திட்டத்தினால் தமிழர் நிலம் பறிபோவதையும் தமிழினம் தனித்துவத்துடனும் மொழி, மத கலாசாரங்களைப் பாதுகாப்பதற்கு தம்மைத் தாமே ஆள்வதுடன்

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

சிங்கள அரசிடம் சம உரிமையுடன் வாழ கோரிக்கை விடுப்பது இராஜதுரோகமென்றால் இக்குற்றங்களுக்காக தூக்குத்தண்டனை அனுபவிக்க தயாராக இருக்கிறேன். என்று குறிப்பிட்டார்.

வவுனியா பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பேராசிரியர் சி. சுந்தரலிங்கம் “டி.எஸ்.சேனநாயக்கா அமைச்சரவையில் இருந்தபோது பிரஜாவுரிமை சட்டத்தை ஆதரித்ததுடன் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றத்தை ஆதரித்து தமிழினத்திற்கு துரோகம் செய்துவிட்டேன். இதற்காக மன்னிப்பு கோருவதுடன் தமிழ் ஈழமே தமிழ்பிரச்சனைக்கு ஒரே தீர்வு” என்று குறிப்பிட்டார்.

சிங்களப்பிரதேசங்களில் ‘சிங்களம் மட்டும்’ கருத்து தீவிரம் பெற்ற நிலையில் சட்டமூலத்தை தமிழ் தலைவர்கள் எதிர்த்ததுடன் சத்தியாக்கிரகம் மேற்கொண்டதையடுத்து முதலாவது தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான வன்முறைக்கு தூபமிடப்பட்டது. கொழும்பு நகரில் தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டதுடன் தமிழர்களுக்கு சொந்தமான வர்த்தக நிலையங்கள் சூறையாடப்பட்டதுடன் தீவைத்து கொழுத்தப்பட்டன.

கிழக்கு மாகாணத்தில் டி.எஸ்.சேனநாயக்காவினால் உருவாக்கப்பட்ட கல்லோயா குடியேற்றத் திட்டத்தில் குடியேற்றப்பட்ட தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டனர். இங்கு வாழ்ந்த 150 க்கு மேற்பட்ட தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டதாக மதிப்பிடப்பட்டது. இதன் மூலம் கல்லோயாவில் குடியிருந்த தமிழ்மக்களை வெளியேற்றும் சதிமுயற்சிக்கு தூபமிடப்பட்டது.

அத்தோடு தமிழ் பேசும் மக்களின் உரிமைக்கான சாத்வீகப்போராட்டமும் தீவிரம் பெற 1956ம் ஆண்டு இன வன்முறை வித்திட்டது.

பிரஜாவுரிமைச் சட்டம், வாக்குரிமைச்சட்டம் என்பன இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றகையோடு நிறைவேற்றப்பட்ட போது மலையக தமிழ் மக்கள் சிங்கள ஆட்சியாளர் மீது கசப்புணர்வு கொண்டார்கள். ஆனால் சிங்கள மொழிச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டபின்பு வடக்கு கிழக்கு மற்றும் இலங்கை முழுவதும் வாழும் தமிழ்பேசும் மக்களே சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் மீது அதிருப்தி கொண்டார்கள். தமிழரசுக் கட்சி எல். ஜே. வி. செல்வநாயகம் தலைமையில் தமிழ்மக்களின் உரிமைகள் படிப்படியாக பறிக்கப்பட்டு வருவதாக தமிழ் மக்கள் மத்தியில் தீவிர பிரச்சாரம் செய்தது. ஏட்டிக்கு போட்டியாக பௌத்த பிக்குகளும் சிங்கள வகுப்புவாதிகளும் சிங்களமயமாக்கத்திற்கு எதிராக தமிழர்கள் உள்ளதாக பிரச்சாரம் செய்தனர்.

சிங்களம் மட்டும் ஆட்சிமொழியாக்கும் சட்டம்பற்றி கருத்து தெரிவித்த தந்தை செல்வா “தமிழர்கள் இந்த நாட்டவர்களாக இருக்கவேண்டும். நாம் அழிக்கப்படுவதை எதிர்க்க, உருக்குலைக்கப்படுவதை எதிர்க்க உறுதியும், வலிமையும் வேண்டும். அமைப்பு ரீதியாக வலுவுள்ள வர்களாக வேண்டும். உள்ளம் வலுவுடையதாக வேண்டும் சிங்கள அரசின் பிடிகளிலிருந்துவிடுபட தமிழ்பேசும் மக்களுக்கு இந்தவலிமை வேண்டும். என்பதை நாம் உணர்ந்துள்ளோம்” என்று கூறினார்.

தமிழ்பேசும் மக்களின் ஒட்டுமொத்த எதிர்ப்பை தனிச்சிங்களச் சட்டத்திற்கு காட்டுவதற்காக 1-8-1956ம் ஆண்டு திருகோணமலை நோக்கி பாதயாத்திரை நிகழ்ச்சியைத் தமிழரசுக் கட்சி ஏற்பாடு செய்தது. யாழ்ப்பாணம், வவுனியா, முதூர், மட்டக்களப்பு, பொத்துவில் ஆகிய இடங்களிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்களும், கணிசமான முஸ்லிம்களும் பாதயாத்திரை நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டார்கள். 16-8-1956ல் பாதயாத்திரை யாளர்கள் திருமலை நகரை அடைந்தார்கள்.

திருமலை பாதயாத்திரையை கலைக்க வேண்டுமென்று பேரினவாத சக்திகள் கூக்குரழுப்பின. குறிப்பாக உதவி அமைச்சராகவிருந்த கே.எம்.பி. இராசரத்தினா தீவிரமாக கோரிக்கை விடுத்தபோதிலும் பிரதமராகவிருந்த எஸ்.டபிள்யூ ஆர். டி. பண்டாரநாயக்காவின் மனச்சாட்சிக்கு தமிழர்களின் சாத்வீகப்போராட்டத்தின் நியாயம் சரியெனப்பட்டதோ என்னவோ பாதயாத்திரையை குழப்ப எந்த நடவடிக்கைகளையும் எடுக்கவில்லை இதனால் சீற்றமுற்ற கே. எம்.பி. இராசரத்தினா பதவியை இராஜினாமா செய்தார்.

பாதயாத்திரை திருமலையை அடைந்த மறுநாள் அங்கு தமிழரசுக் கட்சியின் மாநிலமாநாடும் இடம் பெற்றது. மூன்று தினங்கள் நடைபெற்ற இம்மாநாட்டில் வரலாற்றுப் பெருமை மிக்க பல்வேறு தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. அவை வருமாறு

1. தற்போது நடைமுறையிலுள்ள ஒற்றையாட்சி அரசியலமைப்புச் சட்டத்தை நீக்கிவிடுவதுடன் ஜனநாயக அடிப்படையில் சமஷ்டி ஆட்சியமைப்பை உருவாக்க வேண்டும். அதில் தமிழ்பேசும் மக்களுக்கு ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மொழிவாரி அரசு அல்லது அரசுகளை

அமைத்து அவர்கள் பூர்வீகமாகவும் பெரும்பான்மையாகவும் வாழும் பகுதிகளை உறுப்பு அல்லது உறுப்புகளாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும் அவ்வாறு உருவாக்கப்படும் அரசில் ஒற்றுமையையும் பாதுகாப்பையும் கருதி சுயாதிபத்திய உரிமையுடைய அதிகாரங்கள் வழங்கப்படல் வேண்டும்.

2. தமிழ் மொழியும், சிங்களமொழியும் சமத்துவ நிலையுடையதாகவும் நாட்டின் அரசாங்க மொழிகளாக பிரகடனம் செய்யப்பட வேண்டும்.
3. பிரஜாவுரிமை சட்டத்தையும் விதிகளையும் இரத்துச் செய்துவிட்டு இந்தநாட்டைத் தமது தாயகமாக கொண்டிருப்பவர்களுக்கு பூரண பிரஜாவுரிமை பெறும் உரிமையுள்ளவர்களாக கருதி அதனை பெறசட்ட விதிகளை இலகுவானதாகக் வேண்டும்.
4. தமிழ் மக்கள் வாழும் பாரம்பரிய பிரதேசங்களில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வரும் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களை தடுத்து நிறுத்த வேண்டும்.

போன்ற தீர்க்க தரிசனத்துடனான தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. தமிழரசுக்கட்சியின் சமஷ்டி கோரிக்கையையும், ஈழத்தமிழர்களின் விடுதலை உணர்வையும் தமிழ் நாட்டு மக்கள் பெரிதும் பாராட்டியதுடன் மானசீக ஆதரவையும் வெளிப்படுத்தினார். முதறிஞர் ராஜாஜி பேரறிஞர் சி. என். அண்ணாத்துரை, முத்தமிழ் காவலர் கி. ஆ. வி. விஸ்வநாதம் தமிழரசுக்கழகத் தலைவர் ம. பொ. சீவஞானம் ஈ. வி. ரா. பெரியார் கல்வி கிருஷ்ணமூர்த்தி போன்ற பல தலைவர்களும் அறிஞர்களும் நேசக்கரம் நீட்டினார்கள்.

தனிச்சிங்களச் சட்டத்தை பண்டாரநாயக்கா ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காக கோஷித்து நிறைவேற்றினாலும் அது தமிழ் மக்களின் இருப்புக்கு பல்வேறு

கிலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

சவால்களை விடுத்தது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் ஆங்கிலமொழியறிவுள்ளவர்களுக்கு அரச வேலைவாய்ப்புக்களில் முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டன. இதனால் ஆங்கிலம் படித்த அநேக தமிழர்கள் உயர்பதவிகளை வகித்தார்கள் கணிசமான அரசபதவிகளிலும் தமிழர்கள் இருந்தார்கள்.

அரச அலுவல்கள் யாவும் சிங்களமொழியில் நடைபெற வேண்டுமென திறைசேரி சுற்றறிக்கை அனுப்பியது. சிங்கள மொழியில் வேலைசெய்ய மறுத்தசுமார் 1600 தமிழர்கள் வேலையை இழந்தார்கள் தமிழ் எழுதுவினைஞர்கள் ஒன்று சேர்ந்து அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கத்தை நிறுவிப்போர்க்கொடி தூக்கினார்கள்.

இதனையடுத்து தமிழ் அரசாங்க ஊழியர்கள் சிங்களம் படிக்க கால அவகாசம் அளிக்கப்பட்டது. சிங்களத்தில் கடமைபுரிவதாக எழுத்துமூலம் உறுதிவழங்குமாறும் ஒவ்வொரு ஊழியரும் 8ம் தரத்திற்கு குறையாத தரத்தில் சிங்களமொழியில் சித்திபெறவேண்டும். பதவியுயர்வு, வருடாந்த சம்பள ஏற்றம் இதன் பின்பே வழங்கப்படும் என்று ஆட்சியாளர் தெரிவித்தனர்.

தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் சிங்கள மொழியை விருப்புக்குரிய பாடமாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு கற்பிப்பதற்கு ஆசிரியர்களும் அனுப்பப்பட்டார்கள். அரச நடவடிக்கைகள், சுற்றறிக்கைகள், பதிவேடுகள் யாவும் சிங்கள மொழியில் இருக்கவேண்டுமென உத்தரவிடப்பட்டது.

தமிழரசுக்கட்சி அரசாங்க எழுதுவினைஞர் சங்கத்தின் நடவடிக்கைகளுக்கு பின்னணியில் நின்றதுடன் சிங்கள மொழியைப்படிப்பதால் தமிழினமே அழிந்துவிடும் என்ற சார்பட தீவிர பிரச்சாரத்தை மேற்கொண்டது இதனால் சிங்களம் கற்பிக்க வடக்கு கிழக்கிற்கு சென்ற ஆசிரியர்கள் திரும்பிச் செல்லும் நிலை ஏற்பட்டது.

திருமலை மாநாட்டின் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டு ஒரு வருடமாகியும் பண்டாரநாயக்கா அரசாங்கம் எந்தவித நடவடிக்கையையும் எடுக்காததால் தமிழரசுக்கட்சி சாத்வீகப்போராட்டத்தை தீவிரப்படுத்த வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்டது. பிரதமருக்கும் இதுபற்றி தமிழரசுக்கட்சி தெரிவித்தது.

இதனையடுத்து பண்டாரநாயக்கா தந்தை செல்வாவுடன் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தினார் பேச்சு வார்த்தையின் ஆரம்பத்திலேயே சமஷ்டி அரசியலமைப்பையோ சிங்களம் உத்தியோகமொழிச் சட்டத்தையோ ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதென தெரிவிக்கப்பட்டது. எனினும் இடைக்கால ஒழுங்காக பின்வரும் அடிப்படையில் பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம் 1957 யூலை மாதம் கைச்சாத்திடப்பட்டது.

தமிழ் ஒரு தேசிய மொழியாக அங்கீகரிப்பதுடன் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களின் நிர்வாக அலுவல்கள் தமிழில் நடைபெறுவதற்கு வழி செய்யவும் பிரஜாவுரிமை தொடர்பாக கவனத்தில் கொள்வதாகவும் பிரதமர் உறுதியளித்தார்.

பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம் பின்வரும் அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தது.

1. வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் பிராந்திய சபைகள் அமைத்தல் வடக்கு கிழக்கு மாகாணம் ஒரு சபையாகவும் கிழக்கு மாகாணம் இரண்டு அல்லது கூடிய பிராந்திய சபைகளை கொண்டிருக்கும்.
2. மாகாண எல்லைகளையும் தாண்டி இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பிராந்திய சபைகள் இணைவதற்கும் இணைந்தவை பிரிவதற்கும் சட்ட ஏற்பாடு செய்தல்.
3. பிரதேச சபைகளின் உறுப்பினர்கள் நேரடியாகத் தெரிவு செய்யப்படுவார்கள். பிராந்திய சபைகளுக்கு விவசாயம், கூட்டுறவு காணியும், காணி அபிவிருத்தியும் குடியேற்றம், கல்வி, சுகாதாரம், கைத்தொழில், மீன்பிடி, வீடமைப்பு,

இலங்கை தினமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

சமூக சேவை, மின்சாரம் நீர்ப்பாசனம், நெடுஞ்சாலைகள் போன்ற விடயங்கள் பிராந்திய சபைகளின் பொறுப்பில் ஒப்படைத்தல்.

4. குடியேற்றத்திட்டங்கள் பிராந்திய சபைகளின் பொறுப்பாக இருக்கவேண்டும் முதலில் அந்தந்த மாவட்ட மக்களுக்கும் பின்னர் அயல்மாவட்ட அதே இனமக்களுக்கு இரண்டாவது இடமும், தேசியமட்ட குடியேற்றத்திற்கு முன்றாவது இடமும் அளித்தல்.
5. பிராந்திய சபைகளுக்கு மத்திய அரசு நிதிவழங்கும் வரிவிதிக்கவும், கடன் வாங்கவும் அதிகாரம் அளிக்கப்படும்.

போன்ற ஏற்பாடுகளைக் கொண்டதாக பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டதையடுத்து தமது சாத்வீகப் போராட்டத்தை கைவிடுவதாக தமிழரசுக்கட்சி அறிவித்தது.

பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம் தமிழ் மக்களை பொறுத்தவரை பூரண உரிமைகளை வழங்காவிட்டாலும் இனப்பிரச்சனை தீர்வுக்கான ஒரு பலமான படிக் கல் என அப்போது அரசியல் விமர்சகர்கள் கருத்து தெரிவித்தார்கள். பிராந்திய சபைகள் உருவாக்கவும் மாகாண எல்லைகளை மீறி பிராந்திய சபைகள் இணைவதற்கான ஏற்பாடு அதிகார பரவலாக்கலின் கீழ் சில அதிகாரங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டமை, வடக்கு கிழக்கு நிர்வாக மொழியாகவும், தேசிய மொழிகளில் ஒன்றாக தமிழ் ஏற்கப்பட்டமை போன்றவை குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்களாக கிரகிக்கப்பட்டன.

ஆனால் பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திட்ட கையோடு எதிர்க்கட்சியாக அப்போதிருந்த ஐக்கிய தேசியக்கட்சியும், பௌத்த குருமாரும், சிங்கள இனவாதிகளும் எதிர்ப்புக்குரல் எழுப்பினார்கள்.

பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம் கூட தமிழ்மக்களால் மறக்க முடியாத மாதமான யூலை மாதத்தில் (அதாவது 26-7-57ல்)

கைச் சாத்திடப்பட்டதாலோ என்னவோ பலத்த
எதிர்ப்புக்குள்ளாகியது.

ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதற்காக பண்டாரநாயக்கா
பயன்படுத்திய அதே இனவாத ஆயுதத்தை ஐக்கியதேசியக்
கட்சி மிகவும் சாதாரியமாக பண்டா-செல் வா
ஒப்பந்தத்திற்கெதிராக பயன்படுத்தியது. அதேவேளை முக்கிய
திருப்புமுனையாக இடது சாரிகளும் சிங்கள மக்களிடம்
செல்வாக்கு பெற்று ஆட்சியில் பங்கெடுப்பதற்கு ஒரேவழியென்று
நம்பி இனவாதத்தின் பால் நம்பிக்கை கொண்டு செயற்பட்டார்கள்.
இதனால் சிறுபான்மை மக்களுக்காகக் குரலெழுப்பக்கூடிய
சிங்கள நேச சக்திகளும் இல்லாது போய் இரு
இனங்களுக்குமிடையே பாரிய பிளவு ஏற்பட்டது. இன்றுவரை
ஒட்டமுடியாததாகவும் அந்த பிளவு அமைந்து சுட்டமண்ணும்
பச்சை மண்ணுமாக இரு சமூகங்களும் இருவேறு முகாம்களாக
மாறும் நிலை ஏற்பட்டது.

பிரதமர் எஸ். டபிள்யூ ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா அவர்களின் றொஸ்மீட் பிளேசிலுள்ள இல்லத்தின் முன்பாக 1958 ஏப்பிரல் மாதம் 8ம் திகதியன்று ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சியை சேர்ந்த பிக்குகளின் வழிநடத்தலில் பௌத்த பெரமுன பண்டா- செல்வா ஒப்பந்தத்திற்கெதிராக கிளர்ச்சி செய்ததையடுத்தே ஒருதலைப்பட்சமாக ஒப்பந்தைக் கிழித்தெறிந்தார். இருபுடை ஒப்பந்தத்தின் அடுத்த பக்கத்தவரான தந்தை செல்வாவுடன் கலந்துரையாடாமலே இதனைச் செய்தார்.

ஒப்பந்தத்தை கிழித்த கையோடு பாராளுமன்றத்திற்கு சென்று சிங்கள ஸ்ரீ எழுத்துக்கள் பொறித்த பேருந்து வண்டிகள் மீண்டும் வடக்கு கிழக்கில் ஓடு மென்றும் அதற்கு எதிராக செயற்படுவோருக்கு எதிராக கடுமையான சட்ட நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமென்றும் குளுரைத்தார். அறிவித்த இரண்டு தினங்களில் மீண்டும் தமிழ் பிரதேசங்களில் ஸ்ரீ எழுத்து பொறித்த வாகனங்கள் ஓடத்தொடங்கவே யாழ்ப்பாணம் பஸ்நிலையத்தில் தமிழ் ஸ்ரீ எழுத்து போராட்டம் ஆரம்பித்தது. தொண்டர்கள் கைது செய்யப்பட்டு சிறைக்குள் அடைக்கப்பட்டார்கள்.

பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்ட காரணத்தினால் ஒத்திவைக்கப்பட்ட சாத்வீகப் போராட்டத்தை மீண்டும் ஆரம்பிப்பது தொடர்பாக ஆராய்வதற்காக தமிழரசுக்

கட்சியின் 6வது மாநாடு வவுனியாவில் நடைபெற்றது. 1958 மே 23ம் திகதி ஆரம்பித்து நடைபெற்ற இம்மாநாட்டில் கலந்து கொள்வதற்காக மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலிருந்து சென்றவர்கள் பொலநறுவையில் காதையர்களால் தாக்கப்பட்டு திருப்பி அனுப்பப்பட்டார்கள். அத்தோடு மட்டக்களப்பு நகரிலிருந்து புறப்பட்ட புகையிரதம் தடம் புரட்டப்பட்டதால் இருவர் உயிரிழந்ததுடன் சிலர் காயமடைந்தார்கள்.

தமிழரசுக்கட்சியின் ஆறாவது மாநாடு பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம் ஒரு தலைப்பட்டதாக கிழித்தெறிந்தததை வன்மையாகக் கண்டித்ததுடன், நாட்டில் தமிழ் மக்களுக்கெதிராக வன்முறை கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது மட்டுமன்றி அரசு ஏனோதானோவென்ற மனப்பான்மையுடன் கண்டும் காணாது இருப்பதையும் வன்மையாக கண்டித்தது. அத்தோடு திருமலை மாநாட்டு தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் 1958 ஆவணிமாதம் 20ம் திகதிக்கு முன்னர் மீண்டும் சாத்வீக போராட்டத்தை தொடர்ந்து மேற்கொள்வதென்றும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

வவுனியா மாநாட்டில் மீண்டும் சாத்வீக போராட்டத்தை தொடருவது என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றியதைத் தொடர்ந்து நாட்டில் இரண்டாவது இனக்கலவரம் வெடித்தது. கொலை, கொள்ளை, பாலியல் வல்லுறவு உயிரோடு தீவைப்பு போன்ற வன்முறைகளை தமிழர்களுக்கெதிராகக் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. இதனால் தென்னிலங்கையிலிருந்து இராணுவப்பாதுகாப்போடு தமிழர்கள் வடக்கு கிழக்கிற்கு அனுப்பப்பட்டனர், கொழும்பு, பொலநறுவை, மட்டக்களப்பு, பாணந்துறை, களுத்துறை, அனுராதபுரம், குருநாகல் போன்ற இடங்களே பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன. இதனால் பலர் அகதி முகாம்களில் தஞ்சமடைந்தனர்.

கிலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

அநுராதபுரம், பொலநறுவை, பதவியா போன்ற இடங்களிலிருந்து பெளத்த குருமார்தலைமையில் சென்ற ஆயுதபாணிகள் வவுனியா நகருக்குள் புகுந்தது அவ்வேளை வவுனியா பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த பேராசிரியர் சி. சுந்தரலிங்கம் தனது சாதாரியத்தினால் தடுத்த நிறுத்தினார். முதலாவது இன வன்முறையின் போது பாதிக்கப்பட்ட கல்லோயா குடியேற்ற தமிழ்வாசிகள் இரண்டாவது கலவரத்திலும் பாதிக்கப்பட்டார்கள்.

இந்து ஆலயங்கள் தீயிட்டு கொழுத்தப்பட்டதுடன் 1953 ஆகஸ்ட் 12ம் திகதி ஹர்த்தாலின் போது சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட தொழிற்சங்கவாதி தியாகி கந்தசாமிக்கு தெமட்ட கொடவில் சிங்கள இடதுசாரிகளால் நிறுவப்பட்ட சிலைசூட அடித்துநொறுக்கப்படும் அளவிற்கு இனவாதம் கொழுந்து விட்டெரிந்தது.

தலையில் நல்லெண்ணை வாடைவீசினாலோ, காதில் துளையிருந்தால் அவர்கள் தமிழர்கள் என்று அடையாளம் காணப்பட்டு தாக்கப்பட்டார்கள். இதனால் முடியவாகணங்களில் கொழும்புத்துறைமுகத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்ட தமிழர்கள் கப்பல்கள் மூலமும் அனுப்பப்பட்டார்கள்.

வெடித்த கலவரம் பலத்த இழப்புக்களை தமிழர்களுக்கு ஏற்படுத்தும்வரை கண்டும் காணாமலும் இருந்த பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா பிரித்தானிய இந்தியத் தூதவர்களின் அழுத்தம் காரணமாக 24 மணிநேரத்தின் பின்பே அவசரகாலச்சட்டத்தை பிரகடனம் செய்து இராணுவத்தை கடமைக்கு அழைத்தார். இராணுவம் பகிரதப்பிரயத்தனம் செய்து துப்பாக்கி பிரயோகம் மேற்கொண்டே கலவரத்தை அடக்கியது.

ஆனால் இரண்டாவது இனக்கலவரம் தமிழர்கள் இலங்கையில் எங்கு வாழ்ந்தாலும் உயிருக்கு அபாயம் தேடி வடக்கு கிழக்கிற்கே செல்லவேண்டிய நிலையை உணர்த்தின. தமிழர் தாயகம் என்ற உணர்வையும் ஏற்படுத்தின.

அரசாங்க கட்சி ஆதரவாளர்கள் மட்டுமன்றி ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் இனவெறி பிரச்சாரமுமே கலவரத்திற்கு வித்திட்டன.

இதனையடுத்து அரசு சிங்கள வகுப்புநெறி இயக்கமான கே. எம். பி. இராசரத்தினாவின் இயக்கத்தை தடைசெய்ததுடன் தமிழ் மக்களின் நியாமான உரிமைகளுக்கான சாத்வீக வழிமுறைகளில் போராடிவந்த தமிழரசுக்கட்சியையும் தடைசெய்தது. 1958 ஜூன் 5ம் திகதி தமிழரசுக்கட்சி தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டு வீட்டுக்காவலில் வைக்கப்பட்டனர்.

இதனால் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட எதிர்ப்பு உணர்வலைகளை கட்டுப்படுத்தவும், உலகளாவிய அபிப்பிராயத்தை திருப்திப்படுத்தும் நோக்கிலும் 1958ம் ஆண்டின் 28ம் இலக்க தமிழ்மொழி விசேட ஏற்பாடுகள் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. தமிழரசுக்கட்சி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் இல்லாது இச்சட்டமூலத்தை சபையில் கொண்டு வருவது பல்வேறு விமர்சனங்களுக்கு உள்ளாகுமென்பதால் பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா பொலிஸ்காவலுடன் அவர்களை பாராளுமன்றத்திற்கு அழைத்துவருமாறு கட்டளையிட்டார் அதற்காக சகல தமிழரசுக்கட்சி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் தந்தை செல்வாவின் வீட்டிற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டனர்.

அனைவரும் ஒருமித்து கலந்துரையாடி பொலிஸ்காவலுடன் பாராளுமன்றத்திற்கு செல்வது தமிழினத்தின் கௌரவத்தைப் பாதிக்குமென்று தீர்மானித்து பாராளுமன்றத்திற்கு செல்வதில்லையென்றும் தீர்மானித்தார்கள். இதனால் தமிழ் பிரதிகள் பாராளுமன்றத்திற்கு செல்லாத நிலையில் எதிர்க்கட்சிகளும் பகிஷ்கரிக்க ஆளுகட்சியின் பிரசன்னத்தில் மட்டும் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

இச்சட்டத்தின்படி அரசாங்க பாடசாலையில் பயிலும் தமிழ் மாணவரொருவன் தமிழ்மொழியூடாக கல்வி பயில அருகதையுடையவர் பாடசாலைகளில் தமிழ் மொழி மூலம் கல்வி கற்ற ஒருவர் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அனுமதிக்கிடும் பட்சத்தில் கல்வி புகட்டல் மொழியாக தமிழ் மொழி இருக்கும்.

மேலும் பகிரங்க அரசசேவைகளுக்கான ஆட்சேர்ப்பு பரீட்சை (நிபந்தனைகளின்படி) தமிழ் மொழியில் நடைபெறும். ஆனால் அரச கரும மொழியில் போதிய அறிவு இருக்கவேண்டும். அல்லது சேவையில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டபின்னர் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் அறிவைப்பெறவேண்டும்.

உத்தியோக தோரணையிலுள்ள அலுவலர்கள் தவிர்ந்த தமிழ்மொழியில் கல்வி கற்ற ஒருவருக்கும் உத்தியோக தோரணையிலுள்ள அலுவலர் ஒருவருக்குமிடையில் அல்லது வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள உள்ளூராட்சி சபை ஒன்றிற்கும் யாராவது உத்தியோகத் தோரணையிலுள்ள அலுவலர் ஒருவருக்குமிடையிலான கடிதத் தொடர்பு தமிழில் இருக்கலாம்.

நிர்வாகத்துறையில் அரசகரும மொழிச் சட்டத்திற்கு முரண்படாத வகையில் தமிழ் மொழியை இவ்விதியின் கீழ் என்னென்னவற்றிற்காக உபயோகிக்க முடியுமோ உபயோகிக்கலாம் ஆனால் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் விதிக்கப்பட்ட நிர்வாக நோக்கங்களுக்காக தமிழ்மொழியை உபயோகிக்கலாமென்று குறிப்பிட்ட விசேட ஏற்பாடுகள் சட்டம் குறிப்பிடுகிறது.

தாய்மொழி கல்வியை ஆரம்ப பாடசாலை முதல் பல்கலைக்கழகம் வரை சட்டரீதியாக்கியமை பகிரங்கசேவை போட்டி பரீட்சை தமிழ்மொழியில் நடத்த நிபந்தனைகளுடன் அனுமதித்தமை, வடக்கு கிழக்கு உள்ளூராட்சி சபைகள்

தமிழில் கற்ற ஒருவன் தமிழில் தொடர்பு கொள்ள முடியும் போன்ற ஏற்பாடுகளை கொண்டிருந்தன. ஆனால் 1956ம் ஆண்டின் அரசு கருமொழிச் சட்டத்துடன் முரண்படாத வகையிலேயே தமிழ் மொழி உபயோகச் சட்டம் செயற்படவேண்டுமென்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

அத்தோடு தமிழ்மொழி உபயோகச்சட்டத்தை நடைமுறைப் படுத்துவது தொடர்பான விதிமுறைகள் எதுவும் கொண்டுவரப்படவில்லை இதனால் இச்சட்டத்தை உயிரற்ற ஒரு சடலமென அப்போது வர்ணிக்கப்பட்டது. நடைமுறையில் தாய்மொழி கல்விக்கு மட்டும் உரிமை அளிக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

தமிழ் மொழி உபயோக சட்ட பாராளுமன்ற விவாதத்தில் தமிழரசுக் கட்சி உறுப்பினர்கள் கலந்துகொள்ளாததையடுத்து மேலும் ஆத்திரமுற்ற அரசு தமிழரசுக்கட்சியின் உத்தியோக பூர்வ இதழான 'சுதந்திரன்' பத்திரிகையை தடை செய்யப்பட்டதுடன் அச்சகமும் சீல் வைக்கப்பட்டது. எனினும் மூன்று மாதகால தடுப்புக்காவலில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டனர். நவம்பர் மாதம் 2ம் திகதி கூடிய செயற்குழு தொடர்ந்து தமிழின விடுதலைக்காக சாத்வீக போராட்டத்தை மேற்கொள்வதென்று தீர்மானித்தது.

இதேவேளை பிரதமர் எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா சோல்பரி இலங்கைக்கான புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்கும் பொருட்டு ஆட்சிமன்ற தலைவர்களின் குழுவை நியமித்தார் தமிழரசுக் கட்சி சார்பில் எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் அங்கம் வகித்தார். தமிழினத்தின் பாதுகாப்பு, தன்னாட்சி தன்னிறைவும், தனித்தன்மையும் கொண்டதாக ஒற்றையாட்சி முறை ஒழிக்கப்பட்டு சுயநிர்ணய அடிப்படையிலான மாநில அரசுகளை கொண்ட இணைப்பரசு வேண்டுமென வலியுறுத்தினார். இதன் காரணமாக ஏற்பட்ட கருத்து வேறுபாடு காரணமாக தந்தை செல்வா தெரிவுக் குழுவிலிருந்து வெளியேறினார். இதனையடுத்து அரசியலமைப்பு குழு தொடர்ந்து இயங்கமுடியாத நிலை ஏற்பட்டது.

அவ்வேளை உள்நாட்டிலுவல்கள் அமைச்சராக விருந்த டபிள்யூ. தஹாநாயக்கா தேசிய அடையாள அட்டை மசோதாவைச் சமர்ப்பித்தார். அதன்படி அனைத்து கட்சி பிரதிநிதிகள் குழு நியமிக்கப்பட்டது. தமிழரசுக்கட்சிசார்பில் காவலூர் வ. நவரத்தினம் நியமிக்கப்பட்டார். நாட்டில் நடமாடும் ஒருவர் சந்தேகத்திற்கிடமின்றி தான் இலங்கையர் என்பதை நிரூபிக்கவும், கள்ள குடியேற்றத்தை எடுக்கவும், பரீட்சை, வங்கி, கடற்றொழில் போன்றவற்றில் பயன்படுத்தலாமென்றும் அறிவிக்கப்பட்டது. எனினும் இதற்கான செலவீனங்களை அரசுபொறுப்பேற்க வேண்டுமென்ற நிபந்தனை காரணமாக அமுல்படுத்துவது தடைசெய்யப்பட்டது.

இந்த நிலையில் சிங்களவர்களின் தேசிய வீரராக வர்ணிக்கப்பட்ட பிரதமர் எஸ். டபிள்யூ ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா 1959ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 26ம் திகதி சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். கொலைக்குற்றம் சாட்டப்பட்ட பௌத்த பிக்குவான தல்துவ சோமராம தேரோவுக்கு மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. பிரதமராக டபிள்யூ. தஹாநாயக்கா நியமிக்கப்பட்டபோதிலும் அவரால் தொடர்ந்து ஆளமுடியாத சூழல் ஏற்பட்டு பாராளுமன்றம் கலைக்கப்பட்டது.

சோல்பரி அரசியலமைப்பின்படி 1946ம் ஆண்டு நிர்ணயிக்கப்பட்ட 95 தொகுதிகளிலேயே 1956 வரை தேர்தல்கள் நடைபெற்றன. எனினும் 1959ம் ஆண்டு நியமிக்கப்பட்ட தேர்தல் நிர்ணய ஆணைக்குழு ஆயிரம் மக்களுக்கு அல்லது ஆயிரம் சதுரமையலுக்கு ஒரு தொகுதி என்ற அடிப்படையில் 145 தொகுதிகளை உருவாக்கியது. இதன் மூலம் 151 உறுப்பினர்கள் தெரிவு செய்ய வழிவகுக்கப்பட்டது. மலையகத்திலும் தமிழ் மக்களை கருத்தில் கொண்டு தொகுதி நிர்ணயிக்கப்பட்ட போதிலும் குடியரிமை வாக்குரிமை இல்லாத காரணத்தினால் தமது பிரதி நிதிகளை தெரிவுசெய்யமுடியாத நிலைமை காரணமாக இனவீதத்திற்கேற்ற பிரதிநிதித்துவம் சிறுபான்மை மக்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை.

1960 மார்ச் மாதம் நடைபெற்ற தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி 50 ஆசனங்களையும் பெற்றன. முன்றாவது பெரிய கட்சியாக இலங்கை தமிழரசுக்கட்சி 176492 வாக்குகளை பெற்று 15 ஆசனங்களை வென்றது. இதனால் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு உறுதியான ஆட்சி அமைப்பதற்கு தமிழரசுக் கட்சியின் ஆதரவு தேவைப்பட்டது. அதேபோல ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பெரும்பான்மை பலத்தை நிரூபிக்கத்தவறினால் தாம் ஆட்சிக்கு வரக்காத்திருந்த ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் தமிழரசுக் கட்சியின் ஆதரவை கோரின.

ஆகக் கூடிய ஆசனங்களைப்பெற்ற ஐக்கிய தேசியக்கட்சி சார்பில் பிரதமராக பதவியேற்ற டட்லீ

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

சேனநாயக்கா தமிழரசுக்கட்சிக்கு அமைச்சர் பதவி வழங்கி பல்வேறு சலுகைகளை வழங்க முன்வந்தபோதிலும் தமிழ் இனத்தின் திட்டவட்டமான கோரிக்கைகளைத் தந்தைசெல்வநாயகம் முன்வைத்தார். அக்கோரிக்கைகள் வருமாறு.

1. வடக்கு மாகாணத்திற்கு ஒரு பிரதேசசபையும் கிழக்கு மாகாணத்திற்கு இரண்டு அல்லது அதற்கு கூடிய பிரதேசசபைகளும் தமக்குள் இணைந்துகொள்ளும் உரிமையுடன் நிறுவுவதன் மூலம் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு பிரதேச சுயாட்சி வழங்கப்பட வேண்டும். விவசாயம், கூட்டுறவு, காணியும் காணி அபிவிருத்தியும், நிலப்பங்கீடும் குடியேற்றமும், நீர்ப்பாசனம், கல்வி, சுகாதாரம் கைத்தொழில்களும் மீன்பிடித்துறையும், வீடமைப்பு, சமூகசேவை, மின்சாரம், தண்ணீர்த் திட்டங்கள் போன்ற விடயங்களில் அதிகாரங்கள் சட்டமூலம் பிரதேச சபைகளுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டும்

பிரதேச அமைப்புக்கள் ஏற்படுத்தப்படும்வரை அரசாங்கத்தின் உதவியுடனான குடியேற்றத்திட்டங்கள் நிறுத்தப்பட வேண்டும்.

2. இலங்கைவாழ் தமிழ்பேசும் மக்களின் தேசிய மொழியாக தமிழுக்கு சட்டரீதியாகவும், நிருவாக ரீதியாகவும் அந்தஸ்து வழங்கப்பட வேண்டும். வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் நிர்வாக மொழியாகவும் நீதிமன்ற மொழியாகவும் தமிழ் ஆக்கப்பட வேண்டும். இலங்கையின் எப்பாகத்திலும் எந்த தமிழ் பேசும் மகனும் தமிழில் அரகாங்கத்துடன் கருமமாற்றவும், கடிதத்தொடர்புகொண்டு பதில் பெறவுமான உரிமை சட்டபூர்வமான தாக்கவேண்டும். சகல சட்டங்கள், வர்த்தமான அறிவித்தல்கள், அரசு பிரசுரங்கள், அறிவித்தல்கள் படிவங்கள் தமிழில் அமையவேண்டும்.

3. இலங்கை பிரஜாவுரிமை தொடர்பான 1948ம் ஆண்டின் 18ம் இலக்க சட்டத்தின் பிரிவு 4 (1)ல் நியமிக்கப்பட்ட திகதிக்கு முன் என்பதும் பிரிவு 5(1)ல் நீக்கப்படுவதுடன் உரிய திருத்தங்களும் செய்யப்படவேண்டும்.
4. மலையக தமிழ் மக்களின் குடியுரிமை, வாக்குரிமை பிரச்சனைகள் தீர்க்கப்படும்வரை அரசு நியமனபாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் நால்வரை மலையக மக்கள் பிரதிநிதிகளாக நியமிக்கவேண்டும். மலையக மக்கள் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசியல் நிறுவனமான இலங்கை ஜனநாயக காங்கிரசினால் இந்த பிரதிநிதிகள் தெரிவுசெய்யப்படவேண்டும்.

இதில் குறிப்பிடாத விடயங்களும், ஏனைய அம்சங்களும் அரசாங்கமும் தமிழரசுக்கட்சியும் பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்க்கப்படவேண்டும் என்றும் இவை சிம்மாசனப் பிரசங்கத்தில் இடம் பெற்றாலேயே ஆதரித்து வாக்களிப்போமென்றும் தமிழரசுக்கட்சி தெரிவித்தது. கோரிக்கைகள் எழுத்தில் ஐ.தே.க. ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி ஆகியவற்றிடம் கையளிக்கப்பட்டன.

பிரதமர் டட்லீ சேனநாயக்கா தமிழரசுக்கட்சி சமர்ப்பித்த நான்கு பிரேரணைகளையும் நிராகரித்ததுடன் அவற்றை எதிர்க்கும் முகமாக சிங்கள இன உணர்ச்சியை தூண்டும் தீவிர பிரச்சாரங்களையும் ஐ.தே.க. முடுக்கிவிட்டது.

இந்த நிலையில் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி தலைவி ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா தமிழரசுக்கட்சி தலைவர்களோடு பேச்சுவார்த்தை நடாத்தினார். கணவரால் செய்யப்பட்ட பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட விடயங்களை ஏற்பதில் எந்தவித கஷ்டமுமில்லை தமிழரசுக்கட்சியின் கோரிக்கைகளை பெரும்பாலும் ஏற்கமுடியுமென்று தெரிவித்தார். இந்த இணக்கப்பாடோ 1960ம் ஆண்டு தேர்தல் ஒப்பந்தம் எனக்குறிப்பிடப்படுகிறது.

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

தமிழரசுக்கட்சிக்கும் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்கு இடையே ஏற்பட்ட இணக்கப்பாட்டை அடுத்து 1960 ஏப்ரல் 22ம் திகதி நடைபெற்ற டட்லி சேனநாயக்கா அரசின் சிம்மாசன பிரசங்க வாக்கெடுப்பில் தமிழரசுக்கட்சி எதிர்த்து வாக்களித்தது. இதனால் ஆட்சி கவிழ்ந்தது.

இதனையடுத்து அடுத்தபெரிய கட்சியான ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி, சமசமாஜக் கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, ஆகியவற்றோடு இணைந்து ஆட்சியமைக்க முனைந்தபோது தமிழரசுக் கட்சியும் ஆதரவு வழங்க ஒப்புக் கொண்டது. எனினும் அப்போது ஆளுநராக இருந்த சேர். ஒலிவர் குணதிலக டட்லியின் கோரிக்கையை ஏற்று பாராளுமன்றத்தை கலைத்தார். எதிர்க்கட்சிகளின் கோரிக்கை ஏற்கப்பட்டு கூட்டரசாங்கம் நிறுவப்பட்டிருந்தால் இந்த நாட்டின் வரலாறு வேறுவிதமாக அமைந்திருக்குமென்று தமிழரசுக்கட்சி அவ்வேளை கருத்து தெரிவித்தது.

பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தத்தை பதவிக்கு வந்தால் அமுல்படுத்துவதாக ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி உறுதியளித்ததாலும், நீண்டகாலமாக தமிழர் உரிமைகளுக்காக குரல் கொடுத்த அதேவேளை பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்த இடதுசாரிகளும் இதனை ஏற்றதால் வடக்கு கிழக்கு வெளியே உள்ள மக்கள் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சிக்கு வாக்களிக்குமாறு தமிழரசுக்கட்சி கோரிக்கை விடுத்தது.

இந்த நிலையில் தமிழர்கள் தன் அரசாங்கத்தை கவிழ்த்து விட்டதாகவும், ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி தமிழர்களுக்கு இந்த நாட்டை தாரை வார்க்கப் போவதாகவும் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி பிரச்சாரம் செய்தது.

இந்த சூழலில் 1960 ஆடிமாதம் நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் சிங்கள வாக்காளர்கள் ஐக்கிய தேசிய கட்சியின் இனவாத பிரச்சாரத்தை நிராகரித்து பண்டா- செல்வா

ஒப்பந்தத்தை அமுலாக்குவதாக வாக்குறுதியளித்த ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சியை ஆட்சிபீடமேற்றினார்கள். அக்கட்சி 75 ஆசனங்களையும், சமசமாஜக் கட்சி 12 ஆசனங்களையும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சி 4 ஆசனங்களையும் பெற்றது.

தமிழரசுக்கட்சி 213733 வாக்குகளைப் பெற்று 16 ஆசனங்களை கைப்பற்றியது. தேர்தல் முடிவுகளின் படி **சி.நாமசிவாயுடையார்** ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா பிரதமராக பதவியேற்றார். தேர்தல் உடன்படிக்கைகளின் பிரகாரம் இலங்கை ஜனநாயக காங்கிரஸ் தலைவர் **செனாய முர்த்தி** நியமன உறுப்பினரானார். அத்தோடு சிம்மாசன பிரசங்க உரையும் தமிழில் இடம்பெற்றது.

சிம்மாசன பிரசங்கத்தை எதிர்த்து வாக்களிக்காது நடுநிலை வகித்தது.

எனினும் ஸ்ரீமாவோ அரசுக்கு பாராளுமன்றத்தில் மிகுந்த பலம் இருந்த காரணத்தினால் தமிழரசுக்கட்சியின் ஆதரவை பெரிதும் நாடவேண்டிய நிலை இருக்காத பின்னணிச் சூழலில் அலரிமாளிகையில் பிரதமருக்கும் தமிழரசுக் கட்சிக்குமிடையே பேச்சுவார்த்தை இடம் பெற்றது. இவ்வேளை எந்தவித முன்னறிவிப்புமின்றி சிங்களத்தை நாடுமுழுவதும் நீதிமன்ற மொழியாக்கும் சட்டமூலத்தை அவ்வேளை நீதி அமைச்சராகவிருந்த சாம்.பி.சி. பெர்ணாண்டோ சமர்ப்பித்தார். அதாவது கணவரின் 1956ம் ஆண்டு சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை வலுவூட்டும் நடவடிக்கைகளை ஸ்ரீமாவோ அம்மையார் மேற்கொண்டார்.

இலங்கை முழுவதற்கும் சிங்களத்தை நீதிமன்ற மொழியாக்கும் 1961ம் ஆண்டின் 3ம் இலக்க சட்டத்தை இலங்கை தமிழரசுக்கட்சி தீவிரமாக எதிர்த்தது. அத்தோடு அரசுக்கும்- தமிழரசுக்கட்சிக்குமிடையிலான உறவுமுறிந்தது மேலும் தமிழ்மொழி உபயோகச் சட்டத்தின் கீழ் மிகக்குறைந்த உரிமைகளை வழங்கும் விதிகளை நீதி அமைச்சர் சமர்ப்பித்த போதிலும் உட்கட்சி எதிர்ப்பு காரணமாக அதனையும் வாபஸ்பெற்றார்.

கிலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

ஸ்ரீமாவோ அரசு 1961ம் ஆண்டு ஜனவரிமாதம் வடக்கு கிழக்கு உட்பட நாடு முழுவதும் சிங்களம் மட்டும் சட்டம் அமுல்படுத்தும் சுற்றறிக்கையை திறைசேரி அனுப்பியது. இதன்படி வடக்கு கிழக்கு கச்சேரிகளின் நிர்வாகமும் சிங்களத்தில் இடம் பெறுமென அறிவிக்கப்பட்டு சிங்களத்தில் கடமையாற்ற முடியாத தமிழ் ஊழியர்கள் தென்னிலங்கைக்கு மாற்றப்பட்டதுடன் சிங்கள ஊழியர்கள் பெருந்தொகையாக வடக்கு கிழக்கிற்கு அனுப்பப்பட்டனர்.

நீதிமன்றங்கள் உட்பட சகல அரசு திணைக்களங்களிலும் பதிவேடுகள் சிங்களமொழியில் பேணப்பட வேண்டுமென்றும், சிங்களத்தில் தேர்ச்சிபெறாத அரசுஊழியர்கள் அனைவரினதும் பதவியுயர்வு, வருடாந்த சம்பள உயர்வு போன்றவற்றை தடைசெய்யும் படியும் சுற்றறிக்கை மூலம் திணைக்களங்களின் தலைவர்களுக்கு அறிவுறுத்தல் வழங்கப்பட்டது.

தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் சிங்களம் கற்பிக்க சிங்கள ஆசிரியர்கள் அனுப்பப்பட்டார்கள். அத்தோடு அரசு சுற்று நிருபங்கள் சிங்களத்தில் அனுப்பப்பட்டதுடன் பிறப்பு இறப்பு திருமணப்பதிவுகள், கொடுப்பனவு மற்றும் சீட்டுகள் காசோலைகள், அனுமதிப்பத்திரங்கள் போன்ற அரசுதிணைக்களங்களால் சிங்களமொழியிலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டன. அத்துமீறிய சிங்கள குடியேற்றங்கள் முடுக்கிவிடப்பட்டதுடன் தமிழ் பிரதேசங்களை அபிவிருத்தி செய்வதும் குறைக்கப்பட்டன.

சாத்வீகப் போராட்டத்தை மீண்டும் தீவிரமாக்க வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்ட தமிழரசுக்கட்சி யாழ்ப்பாண கச்சேரி வரை மாபெரும் ஊர்வலத்தை நடாத்தி தமிழில் நிர்வாகம் நடைபெற வேண்டுமென்று கோரிக்கை விடுத்தனர்.

தமிழரசுக்கட்சியின் ஏழாவது மாநாடு 1961 ஜனவரி 21ம் திகதி யாழ்நகரில் நடைபெற்றது. பட்டிருப்பு தொகுதி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் சீ.மு. இராசமாணிக்கம் மாநாட்டின் தலைவராக தெரிவுசெய்யப்பட்டார். அவரின் தலைமையில் தமிழரசுக்கட்சி தீவிர போராட்டங்களை நடாத்தியது.

தனிச் சிங்கள திணிப்புக்கு எதிராக அதேவருடம் பெப்ரவரி 20ம் திகதி சாத்வீக சத்தியாக்கிரகப்போராட்டத்தை யாழ்ப்பாண நகரில் மேற்கொள்வதென்றும் படிப்படியாக அதனை ஏனைய மாவட்டங்களுக்கு விஸ்தரிப்பது என்றும் தமிழரசுக்கட்சியின் ஏழாவது மாநாட்டில் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதன்படி வடக்கு கிழக்கு நிர்வாகம் 50 நாட்களுக்கு மேல் ஸ்தம்பிக்கும் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் தீவிரம் பெற்றது.

தமிழரசுக் கட்சியின் 7வது மாநில மாநாட்டுத் தீர்மானத்திற்கு அமைவாக 1961ம் ஆண்டு மாசிமாதம் 20ம் திகதி யாழ்ப்பாண கச்சேரிக்கு முன்பாக தந்தை எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் தலைமையில் வரலாற்று பெருமைமிகு சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் ஆரம்பித்தது. கச்சேரி பிரதான வாயிலுக்கு முன்பாக அமர்ந்திருந்து ஊழியர்கள் நுழையாது தடைசெய்யும் வகையிலேயே சத்தியாக்கிரகம் திட்டமிடப்பட்டது. ஒவ்வொருநாளும் ஒவ்வொரு தொகுதிகளைச் சேர்ந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தலைமையில் சத்தியாக்கிரகம் இடம் பெற்றது. அரசு பொலீசாரின் உதவியுடன் சத்தியாக்கிரகத்தை முறியடிக்க பலாத்காரத்தை பிரயோகித்த காரணத்தினால் முன்னாள் நல்லூர் பா.உ. டாக்டர்.ஈ.எம்.வீ. நாகநாதன் உட்பட பல தொண்டர்கள் காயமடைந்தனர். எனினும் பொதுமக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட உணர்ச்சி பிரவாகம் காரணமாக சத்தியாக்கிரகம் மேலும் தீவிரமடைந்தது.

தமிழரசுக்கட்சியின் இந்த சாத்வீகப் போராட்டத்திற்கு தமிழ்க்காங்கிரஸ் பொதுச்செயலாளர் மு. சீவசீதம்பரம் பெரும்பங்கை அளித்தார். தலைவர் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் கலந்து கொள்ளாதது மட்டுமன்றி கண்டன அறிக்கையையும் வெளியிட்டார். யாழ்மேயராக இருந்த அல்பிரட் துரையப்பா ஆரம்பத்தில் ஒத்துழைப்பு வழங்கிய போதிலும் பின்னர் பின்வாங்கினார். இடது சாரிக்கட்சிகள் கலந்து கொள்ளாதுவிட

இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தலைவர் தொண்டமான் சத்தியாக்கிரகம் நடைபெற்ற இடங்களுக்கு சென்று உற்சாகமுட்டியதுடன் இ.தொ.கா. உறுப்பினர்களும் சத்தியாக்கிரக நடவடிக்கைகளில் நேரடியாக கலந்து கொண்டனர். பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தத்திற்கு எதிராக ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா மேற்கொண்ட பாதயாத்திரையை இம்புல்கொட என்ற இடத்தில் தடுத்து நிறுத்திய இடதுசாரியான எஸ்.டி. பண்டாரநாயக்கா சத்தியாக்கிரக போராட்டத்தை நேரில் பார்வையிட்டதுடன் பாராளுமன்றத்தில் ஆதரவாக குரல் கொடுத்தார்.

ஈழத்தமிழருக்காக தமிழகமும் பொங்கி எழுந்தது. தி.மு.க. தலைவர் அறிஞர் அண்ணாதுரை தலைமையில் சர்வகட்சிகளின் ஊர்வலம் நடத்தப்பட்டதுடன் மாபெரும் மக்கள் பேரணியும் மெரினா கடற்கரையில் நடாத்தப்பட்டது. வெளிநாடுகளிலுள்ள இலங்கை தூதரகங்களின் முன்பாக உலகத்தமிழர்கள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தார்கள். அவ்வேளை இலண்டன் சென்ற பிரதமர் ஸ்ரீமாவோ அம்மையாருக்கு கறடிக்கொடி காட்டி எதிர்ப்பு தெரிவிக்கப்படும் அளவிற்கு உலக நாடுகளில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் ஆதரவு தெரிவித்தார்கள்.

1961 பெப்ரவரி 27ம் திகதி சத்தியாக்கிரகிகள் மீது பொலீசார் வன்முறையைப் பிரயோகித்ததைக் கண்டித்து கடையடைப்பு போராட்டம் நடைபெற்றது. மறுநாள் மட்டக்களப்பு கச்சேரிக்கு முன்பாகவும் சத்தியாக்கிரக போராட்டம் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. மார்ச் 4ம் திகதி திருமலை கச்சேரியிலும் அதனைத் தொடர்ந்து மன்னார், வவுனியா கச்சேரிகளுக்கும் பரவியது. திருமலை கச்சேரிக்கு முன்பாக இடம்பெற்ற சத்தியாக்கிரக போராளிகள் மீதான பொலீசார் தாக்குதலில் மூதூரின் முதலாவது பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஏகாம்பரம் உட்பட 10க்கு மேற்பட்டோர் காயங்களுக் குள்ளாகி வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை அடக்குவதற்கு சகல வழிகளையும் பிரயோகித்து பலன்கிட்டாத நிலையில் சமரச பேச்சு வார்த்தை ஏப்பிரல் 5ம் திகதி முன்னாள் சொலிசிட்ட ஜெனரலும் தமிழரசுக் கட்சியில் பின்னாளில் இணைந்தவருமான மு. திருச்செல்வம் அவர்களின் கொழும்பு இல்லத்தில் நடைபெற்றது. நீதி அமைச்சர் பி.சி. பெர்ணாண்டோ, எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் ஆகியோர் கலந்து கொண்ட மேற்படி பேச்சுவார்த்தை குறைந்தபட்ச கோரிக்கைகளும் ஏற்றுக்கொள்ளாத நிலையில் பேசிக்களைத்த இன்னொரு பேச்சு வார்த்தையாகவே முடிவடைந்தது.

பொலீசாராலும் அடக்கமுடியாத நிலையில் விரிவுபெற்ற சாத்வீக போராட்டத்தை பங்கிட்டு உணவை வழங்காது மக்களைப் பட்டினிபோட்டு பணியவைக்க அரசு முயன்றது. உணவை போராயுதமாக பயன்படுத்தும் யுக்தி 1961ம் ஆண்டிலேயே கைக்கொள்ளப்பட்டது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

நெற்களஞ்சியமாக திகழ்ந்த கிழக்குமாகாணம் தமிழ்ப்பிரதேசங்களின் உணவு தேவைகளை பூர்த்தி செய்ததால் அரசின் இந்த நயவஞ்சகத்திட்டம் முறியடிக்கப்பட்டது.

சாத்வீக போராட்டத்தை மேலும் விரிவுபடுத்த தீர்மானித்த தமிழரசுக்கட்சி 1961 ஏப்பிரல் மாதம் 14ம் திகதி தமிழ் அரசு தபால் சேவையை ஆரம்பித்து சட்டமறுப்பு போராட்டத்தை மேற்கொண்டது. தமிழரசு தபால் முத்திரை விற்பனையை தந்தை செல்வா ஆரம்பித்து வைத்தார். தமிழரசு தபால்பெட்டிகள் பல இடங்களிலும் வைக்கப்பட்டு ஆயிரக்கணக்கான கடிதங்கள் விநியோகிக்கப்பட்டன. சட்டமறுப்பு போராட்டம் வலுப்பெற்ற காரணத்தினால் திகைப்படைந்த சிறிமாவோ அரசு அவசரகாலச் சட்டத்தை ஏப்பிரல் 17ம் திகதி அறிவித்தது நள்ளிரவு 12 மணியிலிருந்து ஊரடங்குச் சட்டமும் பிறப்பிக்கப்பட்டது. வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் சிவில் நிர்வாகம் சீர்குலைந்திருப்பதாக பிரதமர் பாராளுமன்றத்தில் அறிவித்தார்.

இராணுவத்தை பயன்படுத்தி சாத்வீகப்போராட்டத்தை அக்க அரசு தீவிர நடவடிக்கைகளை எடுத்தது. தமிழரசு தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டதுடன் கச்சேரிகளுக்கு சென்ற இராணுவத்தினர் தொண்டர்களை மிருகத்தனமாக தாக்கியதுடன் ட்ரக் வண்டிகளில் பலாத்காரமாக ஏற்றி பல மைல் தூரத்திற்கு கொண்டு சென்று இறக்கிவிடப்பட்டனர். இராணுவ சிவில் இணைப்பதிகாரிகளின் ஆட்சியின் கீழ் வடக்கு கிழக்கு நிர்வாகம் கொண்டு வரப்பட்டது.

கைது செய்யப்பட்ட தலைவர்களும் முக்கிய தொண்டர்களுமான 74 பேர்வரை விமானமூலம் கொழும்பு கொண்டு செல்லப்பட்டு பின்னர் பனாகொட இராணுவ முகாமில் தடுத்து வைக்கப்பட்டனர். மீண்டும் தமிழரசுக் கட்சியும் அதன் உத்தியோகபூர்வ ஏடான சுதந்திரன் பத்திரிகையும் தடைசெய்யப்பட்டன. முதன்முதலாக சுதந்திர இலங்கையில் செய்தி தணிக்கையும் அவசரகால சட்டத்தின் கீழ் அமுல்செய்யப்பட்டன.

அவசரகாலச்சட்டத்தின் கீழ் தமிழ்த் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டதுடன் சாத்வீக போராட்டம் இராணுவத்தினரால் முறியடிக்கப்பட்டதை ஆட்சேபித்து மலையக தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தை மேற்கொண்டு தமது எதிர்ப்பை தெரிவித்தனர். தோட்டத்துறையை அத்தியாவசிய சேவையாக அரசு பிரகடனம் செய்த நிலையிலும் 1961 ஏப்பிரல் 25ம் திகதி மலையக தமிழ் தொழிலாளர்களான 5 லட்சம் பேர் பாரிய வேலை நிறுத்தப்போராட்டத்தில் குதித்தனர். தமிழரசுக் கட்சி சமர்ப்பித்த அதே நான்கு அம்சக் கோரிக்கையையே இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தலைவர்.

சௌ. தொண்டமான் சமர்ப்பித்தார்.

ஆறுமாதகால சிறைவாசத்தின் பின்னர் ஐப்பசி மாதம் முக்கிய தலைவர்களும், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். அதேவேளை மீண்டும் சிங்கள

'ஸ்ரீ' பொறித்த பஸ்வண்டிகளை அரசு யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பி வைத்தது. ஆத்திரமடைந்த இளைஞர் குழு காவலாளியை சுட்டு காயப்படுத்திவிட்டு பஸ்வண்டிகள் சிலவற்றை தீக்கிரையாக்கவே மறுநாள் எஞ்சிய பஸ்வண்டிகளை அரசு மீள்பெற்றது.

தமிழ் மக்களது சாத்வீகப் போராட்டத்தை அடக்குவதற்கு அரசு பொலிஸ், இராணுவத்தை பயன்படுத்தியபோதிலும் தீட்டிய மரத்தில் கூர்பார்ப்பது போல 1962ல் அரசை கவிழ்க்க இராணுவ சதி இடம்பெற்றது. மக்கள் அரசை கவிழ்க்க ஐ.தே.க. சதிசெய்வதாக கூறிய அரசு அப்போதைய மட்டக்களப்பு அரசு அதிபராக இருந்த டக்ளஸ் லியன்கே மற்றும் பொலிஸ்மா அதிபராக இருந்த சி.சி. தீசாநாயக்கா கைதுசெய்யப்பட்டு நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தப்பட்ட போதிலும் பின்னர் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். இதனால் அரசியல் அடக்குமுறை நீண்டநாட்களுக்கு தளர்த்தப்படாமல் இருந்ததால் தமிழர்களது சாத்வீகப் போராட்டமும் தேக்கநிலை அடைந்தது. மேலும் தடைசெய்யப்பட்ட நிலையில் இருந்த தமிழரசுக் கட்சிமீதான தடை நீக்கப்பட்டபின்பு கட்சியை புனரமைப்பதும் தாமதமடைந்தது.

இந்த நிலையில் ஆகஸ்ட் 31ம் திகதி தமிழரசுக்கட்சியின் 8வது மாநில மாநாடு மன்னாரில் இடம்பெற்று பட்டிருப்பு பா.உ. சி.மு இராசமாணிக்கம் மீண்டும் தலைவராக தெரிவு செய்யப்பட்டார். 1963 சித்திரைக்கு முன்பாக மீண்டும் சாத்வீகப் போராட்டத்தை ஆரம்பிப்ப தென்றும்வடக்கு கிழக்கு மாகாண தமிழ்பேசும் மக்களையும், மலையக தமிழ்மக்கள் ஸ்தூபனு ரீதியில் ஒற்றுமைப்படுத்த இலங்கை தொழிலாளர் கழகத்தை ஆரம்பிக்கவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இலங்கை தொழிலாளர் கழகம் 22.12.62ல் ஹற்றன் நகரில் அங்குராப்பணம் செய்யப்பட்ட போதிலும் ஏனைய பலம்மிக்க மலையக தொழிற்சங்கங்களோடு போட்டியிட முடியாது

காலவோட்டத்தில் மங்கிப்போய்விட்டது. தமிழரசுக் கட்சி மீண்டும் தனது எதிர்ப்பை காட்டுவதற்கு வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்திற்கு அமைச்சர்கள் வரும்போது எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்களை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று 24.2.63ல் நடைபெற்ற செயற்குழு கூட்டத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இதன்படி முதலாவது கறுப்புக்கொடி எதிர்ப்புப் போராட்டம் நிதி அமைச்சர் ஈ.பி. இலங்கரத்தீனாவுக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஏப்பிரல் 8ம் திகதி கூடிய செயற்குழு சிங்கள திணிப்பை எதிர்க்கவும் மக்கள் மத்தியில் தமிழில் தொடர்பு கொள்ளும் ஆர்வத்தை வளர்க்கும் நோக்குடன் எல்லாம் தமிழ் இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

இதன்படி அரசு திணைக்களங்கள், தபால் அலுவலகங்களுக்கு முன்பாக நின்ற தொண்டர்கள் தமிழில் தொடர்பு கொள்ளுமாறு மக்களைத் தூண்டியதுடன் தாமே படிவங்களை நிரப்புவதற்கும் உதவி செய்தனர்.

1961 பெப்ரவரி சத்தியாக்கிரகத்தை தொடர்ந்து தனிச் சிங்கள சட்டத்தை அமுல்படுத்துவதை இடைநிறுத்திய சிறிமாவோ அரசு மீண்டும் 1964 ஜனவரி முதலாம் திகதி முதல் மீண்டும் அமுல்படுத்தப்போவதாக அறிவித்தது.

இந்த அறிவிப்பையடுத்து 1963 யூன் 30ம் திகதி கொழும்பு நகரில் கூடிய தமிழரசுக்கட்சி செயற்குழு தமிழ்பேசும் மக்கள் மீது சிங்களத்தை திணிக்கும் முயற்சியில் மக்களின் முழுச் சக்தியையும் திரட்டி எதிர்ப்பது என்று ஏகமனதாக தீர்மானித்தது.

சிங்கள திணிப்பிற்காக சிங்களத்தில் தேர்ச்சி பெற்ற தமிழ் ஊழியர்கள் மற்றும் சிங்கள ஊழியர்களையும் 2000 சிங்கள ஆசிரியர்களையும் அனுப்ப அரசு நடவடிக்கை எடுத்தது. ஆனால் தமிழரசுக்கட்சி சிங்களத்தை திணிக்க கருவியாக

கிலங்கை கினமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

இருக்கும் ஊழியர்களை பகிஷ்கரிப்பதென்று முடிவெடுத்தது. இதனால் சிங்கள ஊழியர்களும், ஆசிரியர்களும் வடக்கு கிழக்கிற்கு செல்ல மறுத்தனர்.

அதேவேளை தமிழரசுக்கட்சி 1.1.64ல் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, மன்னார், வவுனியா, திருமலை செயலகங்களை நோக்கி கண்டன ஊர்வலங்களை நடத்தியதுடன் தனிச்சிங்கள சட்ட பிரதிகளை தீயிட்டு கொழுத்தும் போராட்டத்தையும் நடத்தியது.

இந்த நிலையில் அரசு மீண்டும் தமிழரசுக் கட்சியை பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைத்தது. ஆனால் தமிழ்பேசும் மக்களில் கொண்ட அக்கறையினாலல்ல என்பது பின்னர் உணரப்பட்டது. 21 கோரிக்கைகளை முன்வைத்து பின்னர் தொழிற்சங்கங்கள் இடதுசாரி கட்சிகளுடன் இணைந்து தொழிற்சங்க நடவடிக்கை மேற்கொள்ள முனைந்தபோது தேவையேற்பட்டால் தமிழரசுக் கட்சி ஆதரவை பாராளுமன்றத்தில் பெறவே என்பது உணரப்பட்டது. தமிழரசுக்கட்சியோடு பேச்சுவார்த்தை நடைபெற்றபோது சமசமாஜக்கட்சியோடு பேசி அரசாங்கத்தில் அங்கம் வகிக்கும் கட்சியாகியது.

திருமலையில் 1964 ஆவணியில் இடம்பெற்ற தமிழரசுக் கட்சியின் ஒன்பதாவது மாநிலமாநாடு தந்தை எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் மீண்டும் தலைவராக தெரிவு செய்ய வழிவகுத்ததுடன் சாத்வீக போராட்டத்தை மேலும் பல்வேறு வழிகளில் தீவிரப்படுத்துவதாக தீர்மானித்தபோதிலும் அப்போதைய அரசியற் சூழலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் அதனை தடுத்து நிறுத்தின.

மலையக தமிழ்மக்களின் பிரஜாவுரிமை, வாக்குரிமை என்பவற்றை பறித்ததோடு திருப்தியுறாத பேரினவாதிகள் அவர்கள் இந்தியாவுக்கு திருப்பி அனுப்பவேண்டுமென்ற அழுத்தத்தை தொடர்ந்து ஆட்சியாளர்களுக்கு கொடுத்து வந்தனர். இதனால் இலங்கை இந்திய பிரதமர்கள் மலையக தமிழர்களின் எதிர்காலம் பற்றி பேச்சுவார்த்தைகளை நடாத்தினர். இலங்கை தரப்பில் இந்தியாவுக்கு திருப்பி அனுப்புவது பற்றி வலியுறுத்தப்பட்ட போதிலும் மக்களை பண்டங்கள்போல திருப்பி அனுப்புவதை இந்திய பிரதமர்கள் விரும்பவில்லை. 1953ம் ஆண்டு பிரதமராகவிருந்த சேர். ஜோன் கொத்தலாவல இந்திய பிரதமராகவிருந்த ஜவகர்லால் நேருஜியுடன் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தியபோது இந்தியா தெளிவான கொள்கையடிப்படையில் இதனை அணுகவேண்டுமென்று தெரிவித்தது.

நேருஜி மறைவையடுத்து லால்பகதூர் சாஸ்திரி பிரதமரானதும் அவ்வேளை இலங்கைப்பிரதமராக இருந்த ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா மீண்டும் மலையகத் தமிழர் விவகாரம் தொடர்பாக இந்தியாவுடன் பேச்சுவார்த்தையை தொடங்கினார். அவ்வேளை திருமலையில் நடைபெற்ற தமிழரசுக் கட்சியின் ஒன்பதாவது மாநாட்டில் இது குறித்து ஆராயப்பட்டு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. மலைநாட்டுத் தமிழ் மக்கள் இலங்கை தமிழ்பேசும் தேசிய இனத்தின் பிரிக்கமுடியாத ஓர் அங்கம் அவர்களுடைய அரசியல் உரிமைகள் ஏனைய உரிமைகள் பற்றிய பிரச்சனைகள் எல்லாம் அரசாங்கத்திற்கும், இந்த நாட்டின் தமிழ்பேசும் மக்களுக்கும் குமிடையே பேச்சுவார்த்தைமூலம் தீர்க்கப்பட வேண்டுமேயன்றி அது வேறெந்த நாட்டுடனும் பேச்சுவேண்டிய பிரச்சனையல்லவென்றும் அந்த தீர்மானத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டது.

மலையக தமிழ்மக்களில் ஒரு தொகுதியினரை நாடுகடத்த வழிவகுக்கக்கூடிய ஸ்ரீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தை கைச்சாத்திடுவதற்காக இந்தியா புறப்படுவதற்கு முன்னர் ஸ்ரீமாவோ அம்மையார் அப்போது எதிர்க்கட்சி தலைவராக இருந்த டட்டி சேனநாயக்காவுடன் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தினார். ஆனால் மலையக தமிழர்கள் தரப்பில் எவருடனும் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தப்படவில்லை. இந்தியாவின் பிரதமரும் தமிழ்நாட்டு தலைவர்களுடனோ எந்தவித கலந்துரையாடலையும் செய்யவில்லை.

தமிழர் தரப்போடு எந்தவித பேச்சுவார்த்தையும் மேற்கொள்ளப்படாது செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமாவோ சாஸ்திரி ஒப்பந்தமும் இனமுரண்பாடுகளின் வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும். இந்த ஒப்பந்தப்படி இந்தியா 5,25,000 தோட்டத்தொழிலாளர்களை ஏற்றுக்கொள்வதென்றும், இலங்கை 3,25,000 பேரை ஏற்றுக்கொள்வதென்றும் மிகுதி ஒன்றரை லட்சம் பேரைப்பற்றி பின்னர் தீர்மானிப்பதென்றும் இந்த ஒப்பந்தம்

குறிப்பிடுகிறது. மேலும் 15 வருடங்களுக்குள் ஒப்பந்தத்தை அமுல்படுத்திவதுடன் அவ்வவ்நாடுகளில் குடியரிமை வழங்கப்படுபவர்கள் ஏனைய குடியரிமை பெற்றமக்களைப் போலவே நடாத்தப்படுவர். எந்தவகையிலும் பாரபட்சமின்றி எல்லா உரிமைகளும் உடையவர்களாயிருப்பரென்றும் ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்ட 15 ஆண்டுகளில் இதனை நிறைவேற்றுவதென்றும் அதுவரை ஏனைய குடியரிமை உள்ள மக்கள் அனுபவிக்கும் வாழ்க்கை வசதிகள் உரிமைகள் (அரசியல் உரிமை தவிர்ந்த) வழங்குதல் வேண்டும். இந்தியா செல்லும் குடும்பம் ஒன்றிற்கு 4 ஆயிரம் ரூபா பெறுமதியான சொத்தை இந்தியாவுக்கு எடுத்துச்செல்ல முடியும். ஏழுபேர் இந்தியக் குடியரிமைக்கு பதிவு செய்யப்பட்டால் 4 பேரை இலங்கை குடியரிமைக்கு பதிவுசெய்யவேண்டும்.

ஒப்பந்தத்தில் கைச்சாத்திட்டு இலங்கை திரும்பிய பிரதமர் ஸ்ரீமாவோ அம்மையார் வெற்றிப் பெருமிதத்தில் மிதக்க முடியாதவாறு அரசியற் சூறாவளியை எதிர்கொள்ள நேர்ந்தது. ஏரிக்கரை ஏடுகளைக் கட்டுப்படுத்தும் மசோதாவுக்கு ஆளுங்கட்சிக்குள்ளேயே எதிர்ப்பு கிளம்பியது. அவ்வேளை சபை முதல்வராகவும் காணி, நீர்ப்பாசன, மின்சக்தி அமைச்சராகவிருந்த சி.பி.டி. சில்வா தலைமையில் பதினொரு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் எதிர்க்கட்சி வரிசைக்கு மாறினார்கள். ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திர சோசலிஸ்ட் கட்சி என்ற அமைப்பை சி.பி.டி சில்வா உருவாக்கினார்.

இந்த நிலையில் ஏரிக்கரை பத்திரிகை மசோதா பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. எதிர்க்கட்சியான ஐ.தே.க. பத்திரிகைகளில் குரல்வளையை நசுக்கும் ஏற்பாடுகள் சர்வாதிகாரத்திற்கு வழிவகுக்குமென்று தெரிவித்ததுடன் எதிர்த்தது. விவாதத்தின் பின் வாக்கெடுப்புக்கு விடப்பட்டபோது அரசாங்க தரப்பில் இருந்த யாழ்ப்பாண பாராளுமன்ற உறுப்பினர் அல்பிரட் துரையப்பா வாக்களிப்பில் கலந்துகொள்ளாததால் மசோதா தோல்வியடைந்தது. எதிர்க்கட்சியினரின் சதிவலைக்குள்

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

அகப்பட்டே அல்பிரட் துரையப்பா இவ்வாறு செயற்பட்டதாக அப்போது அரசியல் அவதானிகள் தெரிவித்தனர்.

இந்த சூழலில் 1964ம் ஆண்டு டிசம்பர் 23ம் திகதி சிம்மாசனப் பிரசங்க வாக்கெடுப்பை ஸ்ரீமாவோ அரசு எதிர்கொள்ள நேர்ந்தது. அமைச்சர்கள் பலர் தமிழரசுக்கட்சியை ஆதரவு கோரி நாடினார்கள். ஆனால் அரசு தமிழ் இனத்தின் உரிமைகளை வழங்காது உதாசீனம் செய்ததுடன் இராணுவ ஆட்சியை தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் கட்டவிழ்த்ததுடன் 1960ல் கொடுத்த வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றவில்லையென்று கூறி சிம்மாசன பிரசங்கத்திற்கு எதிராக வாக்களித்தது.

இந்த நிலையில் சிம்மாசன பிரசங்கம் தோல்வியடைந்ததையடுத்து ஸ்ரீமாவோ அரசு கலைக்கப்பட்டு 1965 மார்ச் 22ம் திகதி பொதுத்தேர்தல் நடாத்தப்பட்டது. ஐக்கிய தேசியக்கட்சி 66 ஆசனங்களையும் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி 41 ஆசனங்களையும் பெற 217914 வாக்குகளைப்பெற்று 14 ஆசனங்களை தமிழரசுக்கட்சி பெற்று முன்றாவது ஸ்தானத்தை பெற்றது. எந்தக்கட்சியுமே பெரும்பான்மையை பெறாத நிலையில் இருபிரதான கட்சிகளும் தமிழரசுக்கட்சியின் தயவை நாடின.

ஸ்ரீமாவோ அம்மையாரின் காலத்து அரசாங்கம் தமிழரசுக் கட்சியின் ஆதரவு கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கையில் பதவி விலகாது காத்திருந்தது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினரும் தமிழரசுக் கட்சியோடு பேச்சுவார்த்தை நடாத்தினார்கள்.

1960ம் ஆண்டு தேர்தல் உடன்படிக்கை மீறப்பட்டமை இராணுவ அடக்குமுறை கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டமை போன்ற காரணங்களால் ட்ட்லி தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்கத்தை ஆதரிக்க இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி முடிவு செய்தது.

பண்டா- செல்வா ஒப்பந்தத்தை கிழித்தெறிய காலாகவி ருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் 24.03.65ல் டட்லி செல்வா ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. டட்லி - செல்வா ஒப்பந்தத்தில் பின்வரும் விடயங்கள் காணப்பட்டன.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தின் நிர்வாகம் தமிழில் நடாத்தவும், தமிழில் பதிவதற்கும் தமிழ்மொழி விசேட விதிகளுக்கமைய உடனே நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். தமிழ்பேசும் குடிமகன் நாடு முழுவதிலும் தமிழிலே கரும மாற்ற உரிமை உள்ளவன்.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள சட்டபூர்வமான நடவடிக்கைகளை நடாத்தவும், அவற்றைப் பதிவுசெய்வதற்கும் தமிழே நீதிமன்ற மொழியாக அமைய வேண்டும்.

மாவட்ட சபைகள் அமைக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும். எனினும் தேசிய நன்மைகளும் மாவட்ட சபைகளுக்கு மேலான அதிகாரம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு உண்டு.

இலங்கை பிரஜைகள் காணிப் பங்கீடுகளில் காணிபெறும் வகையில் காணி அபிவிருத்தி விதிகள் திருத்தியமைக்கப்படும்.

குடியேற்றத்திட்டங்களில் காணி வழங்கப்படும்போது வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களைப் பொறுத்தவரை முதலாவதாக அம்மாகாணங்களிலுள்ள காணியற்ற வர்களுக்கே முன்னுரிமை அளித்து முதலில் வழங்கப்படவேண்டும். இரண்டாவதாக வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் வசிக்கும் தமிழ்பேசும் மக்களுக்கே வழங்கப்படல் வேண்டும். முன்றாவதாக இலங்கையின் ஏனைய பாகங்களில் இருக்கும் தமிழ்பேசும் இனத்தவர்களுக்கே முதலிடம் கொடுத்து ஏனையவர்களுக்கு வழங்கலாம்.

டட்லி - செல்வா ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்ட கையோடு பிரதமரான டட்லி சேனநாயக்கா மாவட்ட சபைகள்

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

நிறுவவதற்கு பொறுப்பான அமைச்சை நிறுவி அதனை தமிழரசுக்கட்சி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் ஏற்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார்.

“தமிழ் மக்களுக்கு உரிமை கிடைக்கும்வரை பதவியேற்பதில்லை” என்ற உறுதிமொழிப்படி தமிழரசுக் கட்சி உறுப்பினர்கள் அமைச்சர் பதவியை ஏற்க முன்வரவில்லை. இதனால் ஐக்கியதேசியக் கட்சியுடனான பேச்சு வார்த்தைகளில் முக்கிய பங்கு வகித்த மு. திருச்செல்வம் அவர்கள் பேரவை உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டு உள்ளூராட்சி அமைச்சராகவும் பதவியேற்றார். இலங்கை தமிழரசுக்கட்சி சார்பில் அமைச்சர் பதவி வகித்த ஒரே ஒருவராக இவரைக் கருதலாம். ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்கத்தின் பங்காளி கட்சியாக இலங்கை தமிழரசுக்கட்சி விளங்கியபோதிலும் கல்வி அமைச்சர் ஜி.எம்.ஆர்.ஏ. கிரியகொல்ல, நிதி அமைச்சர் யூ.பி. வன்னிநாயக்கா ஆகியோரின் சிங்கள வகுப்புவாத நடவடிக்கைகள் குறித்து தமிழரசுக் கட்சி அதிருப்தி தெரிவித்தது.

எனினும் சிங்களம் கற்காது பதவிநீக்கத்தை எதிர்கொள்ளவிருந்த அரச ஊழியர்களுக்கு பெருமளவு ஆறுதல் அளிக்கக்கூடிய 700, 701ம் இலக்க திறைசேரி சுற்றறிக்கைகள் வெளியிடப்பட்டன. இச்சுற்றறிக்கையின் பிரகாரம் பழைய ஊழியர்கள் எவ்வித சிங்கள தேர்ச்சியுமின்றி வருடாந்த சம்பள உயர்வு, பதவியுயர்வுகளைப் பெற வழிவகுக்கப்பட்டதுடன் புதிய ஊழியர்களுக்கு சிங்கள தேர்ச்சி பெறுவதற்கான தரம் எட்டாக குறிக்கப்பட்டதுடன் மூன்று வருடகால அவகாசமும் வழங்கப்பட்டது. ஆனால் திறைசேரியிலிருந்து சிலவகுப்புவாத அதிகாரிகள் ஒன்பதாந்தர பாடத்திட்டத்தையே எட்டாவது தரமாக பெயர்மாற்றி சதி செய்ததாக தமிழரசுக்கட்சி விசனம் தெரிவித்தது.

பண்டாரநாயக்கா அரசாங்கத்தினால் கொண்டு வரப்பட்ட 1956ம் ஆண்டின் 33ம் இலக்க சிங்களம் மட்டும் சட்டத்திற்கெதிராக தமிழரசுக் கட்சியினர் மேற்கொண்ட சாத்வீக போராட்டத்திற்கு அடிபணிந்து கொண்டுவரப்பட்ட 1958ம் ஆண்டின் 28ம் இலக்க தமிழ்மொழி சிறப்பு ஏற்பாடுகள் சட்டம் 1966ம் ஆண்டுவரை நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. எனினும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசின் பங்காளிக்கட்சியாக இருந்த தமிழரசுக்கட்சி வற்புறுத்தியதையடுத்து 1966 ஜனவரி 8ம் திகதி இச்சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் நோக்கில் தமிழ்மொழி உபயோக சட்ட விதிகள் பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன.

அப்போது எதிர்க்கட்சியாக இருந்த ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி மற்றும் இடதுசாரிக்கட்சிகள் எதிர்த்து வாக்களித்தது மட்டுமல்ல இனத்துவேசத்தை தீவிரமாக கிளப்பின. அரசதுறை தொழிற்சங்கங்கள் வேலை நிறுத்தத்தை மேற்கொண்டதுடன் கண்டன ஊர்வலம் பௌத்த குருமார் தலைமையில் நடைபெற்றன. கண்டன ஊர்வலம் கட்டுக்கடங்காமல் போகவே காவல்துறையினர் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் மேற்கொண்டதில் இரத்தினசாரதேரோ என்ற பிக்கு உயிரிழந்தார். இதனையடுத்து கொழும்பு நகரில் அவசரகாலச் சட்டம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

கண்டன ஊர்வலத்தில் முக்கியபங்கெடுத்த இடதுசாரிகள் தோசை வடை நல்லெண்ணை கோசத்தை எழுப்பினார்கள். (தோடை வடை, அல்பீட்டெய்) சுதந்திர இலங்கையின் முற்கூறில் சிறுபான்மை மக்களுக்காக தீவிரமாக கொடுத்து செயற்பட்ட இடதுசாரிகளும் பாராளுமன்ற நாற்காலி கனவுகளுக்குள் சங்கமித்து இனவாத சேற்றில் புதையுண்டனர். இதனால் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் தமிழ் பேசும் மக்களுக்காக குரல்கொடுக்கக்கூடிய தேசசக்திகள் இல்லாத நிலை ஏற்பட்டு இரண்டு இனங்களும் இரண்டு எதிரெதிர் முகாம்களாகின.

பலத்த எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியில் நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்மொழி அமுலாக்கல் சட்ட விதிகள் முலச்சட்டத்தின் எல்லையை மீறியவை என்று எதிர்க்கட்சிகள் வாதிட்டன. அதேவேளை இன்றுவரை முழுமையாக அமுல்படுத்தப்படவில்லை. மேற்படி சட்ட விவாதத்தில் உரையாற்றிய தமிழரசுக்கட்சி தலைவர் எஸ்.ஜே.வீ. செல்வநாயகம் "இங்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட தமிழ்மொழி விதிகள் நாம் விரும்புவதிலும் பார்க்க மிகக் குறைவானவை. இவ்விதிகள் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு வெளியே வாழும் தமிழர்களுக்கு எந்த விதமான பூரண உரிமையும் வழங்கவில்லை. ஆகவே அவர்களின் கண்டனங்களைத் தீர்க்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்" என்று தெரிவித்தார்.

1966ம் ஆண்டின் தமிழ்மொழி அமுலாக்கல் சட்டவிதிகள் அமுலாக்கப்படாத போதிலும் நாட்டின் சட்டத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளது. அதாவது ஏட்டளவில் உள்ளன.

வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் நிர்வாகக் கருமங்கள் தமிழில் நடைபெறவேண்டுமென்பதுடன் பதிவேடுகள் தமிழ்மொழியில் பேணவேண்டும். நாட்டின் எப்பாகத்திலும் அரசு திணைக்களங்கள், கூட்டுத்தாபனங்களுடன் தமிழ் மொழியில்

தொடர்பு கொள்ளவும், பதில் பெறவும், தமிழ்மொழியில் கல்விகற்றவரும், அரசு வெளியீடுகள், வர்த்தமானி படிவங்களில் தமிழ் இடம்பெறவேண்டுமென்றும் இச்சட்டவிதி குறிப்பிடுகிறது.

அத்தோடு தனிச்சிங்கள சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட கையோடு திறைசேரியினால் வெளியிடப்பட்ட சுற்றறிக்கையின் கடுமையான விதிகளை அகற்றும் வகையிலான புதிய சுற்றறிக்கைகள் வெளியிடப்பட்டன. 1956ம் ஆண்டிற்கு முன்னர் அரசு சேவையில் சேர்ந்தவர்களை பழைய ஊழியர்களென்றும், பின்னர் சேர்ந்தவர்களை புதிய ஊழியர்களென்றும் வகைப்படுத்தி பழைய ஊழியர்களுக்கு சிங்களத் தேர்ச்சியின்மை காரணமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட சம்பள உயர்வை நிலுவையுடன் வழங்கவும், மறுக்கப்பட்ட பதவியுயர்வை வழங்குவதற்கும் இவர்கள் சிங்களம் படிக்க வேண்டிய தில்லையென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டது. புதிய ஊழியர்கள் மூன்று வருடங்களுக்குள் சிங்களத் தேர்ச்சிபெற்று 5ம் தரத்தில் சித்தியடைய வேண்டும். தொழில் நுட்பவியலாளர்கள், சிற்றூழியர்களுக்கு சிங்களத்தேர்ச்சி கட்டாயமில்லையென்றும் இந்தச்சுற்றறிக்கை தெரிவித்தது.

மேலும் சிங்கள தேர்ச்சியின்மை காரணமாக வேலையிழந்தவர்கள் மீண்டும் சேர்க்கப்படவும், அரசு வெற்றிடங்களுக்கு தமிழ்மொழியில் விண்ணப்பிக்க, போட்டிப்பரீட்சையில் தமிழ்மொழியில் தோற்ற நேர்முகப்பரீட்சையில் தாய்மொழியில் பங்குகொள்ளவும் பதவியுயர்வு பரீட்சையில் தமிழ்மொழியில் தோற்றவும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. அரசுகரும மொழித்திணைக்களத்தில் தமிழ்மொழிப்பிரிவு ஏற்படுத்தப்பட்டு அமுலாக்குவதற்கு ஏற்ற அதிகாரங்களும் வழங்கப்பட்டன.

தமிழ்மக்களையும், அரசாங்க ஊழியர்களையும் சிங்களம் படிக்க வேண்டாமென்று மேடைமேடையாக முழங்கிவந்த தமிழரசுக்கட்சி பின்னர் புதிய அரசாங்க

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

ஊழியர்கள் 5ழு வகுப்புவரை சிங்களத்தில் சித்தியடைய வேண்டுமென்ற நிபந்தனையை ஏற்றுக்கொண்டதன் மூலம் விடுதலைப்போராட்ட இலட்சியத்திலிருந்து தடம்மாறியதாக கண்டனம் தெரிவிக்கப்பட்டது.

தமிழரசுக்கட்சி ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசில் பங்களிக்கட்சியாக இருந்தவேளையில் கிழக்கிலங்கை கல்முனை நகரில் தமிழரசுக்கட்சியின் 10வது மாநிலமாநாடு நடைபெற்றது. பிரதமர் டட்லி சேனநாயக்கா பிரதம அதிதியாக கலந்துகொண்டதுடன் டட்லி - செல்வா ஒப்பந்தத்தைப் பற்றி பிரஸ்தாபித்ததுடன் "நான் எழுந்த மானமாக இலகுவில் வாக்குறுதி கொடுக்கமாட்டேன். அவ்வாறு வாக்குறுதி கொடுத்தால் நிறைவேற்றத்தயங்க மாட்டேன்" என்று குளுரைத்தபோது இலங்கை இனமுரண்பாடுகளுக்கு ஏதாவொரு வகையில் தீர்வுகிட்டுமென தமிழ்மக்கள் நம்பினார்கள்.

டட்லி அரசாங்கம் ஸ்ரிமாவோ - சால்திரி ஒப்பந்தத்தை அமுலாக்குவதற்குரிய சட்டவிதிகளை பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்க முற்பட்டபோது தமிழரசுக்கட்சியும், இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தலைவர் எஸ். தொண்டமான் அவர்களும் இணைந்து மேற்கொண்ட தீவிரமுயற்சிகளால் ஒப்பந்தத்தில் காணப்பட்ட காட்டுமிராண்டித்தனமான சில விடயங்கள் நீக்கப்பட்ட சட்டமே நிறைவேற்றப்பட்டது. சுயவிருப்பத்திற்கு மாறாக யாரையும் வற்புறுத்தி இந்திய பிரஜையாக பதிவுசெய்யக்கூடாது. இந்தியா திரும்பியோரின் வீதத்திற்கேற்ப இலங்கை பிரஜைகளை பதிவுசெய்தல் இலங்கை பிரஜைகளாக பதிவுசெய்தோருக்கு தனிவாக்காளர் இடாப்பு தயாரித்தல் போன்ற அம்சங்கள் நீக்கப்பட்டன.

மலையகத் தமிழர்களை பதிவுசெய்து அடையாள அட்டை வழங்குவதற்கான மசோதா கொண்டுவர முற்பட்டபோது தமிழரசுக்கட்சி மட்டுமல்ல இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் கட்சியும் தீவிர எதிர்ப்பை காட்டின. இதனையடுத்து எந்தவித வேறுபாடுகளுமின்றி 18 வயதிற்கு மேற்பட்ட அனைவருக்கும்

தேசிய அடையாள அட்டை வழங்கும் சட்டமூலம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதனை தமிழரசுக்கட்சியின் சிரேஸ்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினரான ஊர்காவந்துறை நவரெத்தினம் எதிர்த்து வாக்களித்ததால் கட்சியிலிருந்து 26.04.08ல் வெளியேற்றப்பட்டார்.

தமிழரசுக்கட்சியின் சாத்வீக போராட்டங்களிலும் ஏனைய நடவடிக்கைகளிலும் முக்கிய பாத்திரம் வகித்த காவலூர் நவம் தீர்க்கதரிசனத்துடன் தேசிய அடையாள அட்டை சட்டத்தை எதிர்த்தார். இன்று அடையாள அட்டை தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரை இருதயத்திற்கு நிகரான ஆவணமாகியதுடன் இல்லாதவர் கைது செய்யப்பட்டு தடுத்து வைக்கப்படும் நிலையும் உள்ளது. குறிப்பாக படையினர் கட்டுப்பாடில்லாத பிரதேசங்களிலிருந்து அடையாள அட்டை இல்லாதோர் வெளியேற முடியாதிருப்பதுடன் கொழும்பு மற்றும் தென்னிலங்கைக்கு தேசிய அடையாள அட்டையில்லாது எவருமே செல்லமுடியாத நிலைக்கு இந்த சட்டமே ஆளாக்கியது. அடையாள அட்டை சட்டத்தின் சுயருபத்தை ஆட்சியின் பங்காளிகளாக இருந்த நிலைமை முடிமறைத்துவிட்டதாக நோக்கர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

இனப்பிரச்சனைக்கான சாத்வீகப்போராட்டத்தை முன்னெடுத்த தமிழரசுக்கட்சி தமிழர்கள் சிங்களம் படிக்க வேண்டாமென்று கூறிவிட்டு பின்னர் அரசு ஊழியர்கள் 5ம் வகுப்பு வரை படிப்பதற்கு ஒப்புக்கொண்டமை முதலாவது தடுமாற்ற போக்காகவும், அடையாள அட்டை சட்டத்தை ஆதரித்தமை இரண்டாவது தடுமாற்றப்போக்காகவும் விமர்சிக்கப்பட்டது. அத்தோடு ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியில் பங்குவகித்தது மட்டுமல்ல அமைச்சர் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டதையடுத்து தமிழரசுக்கட்சியின் போக்கில் தெளிவில்லாத நிலைமை ஏற்பட்டது மட்டுமல்ல பாராளுமன்ற

கிலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

நாற் காலிகளுக்கு கனவு காண்பவர்களாகவும் விமர்சிக்கப்பட்டார்கள்.

இது இவ்வாற்றிருக்க ட்ட்லி - செல்வா ஒப்பந்தத்தில் பிரகாரம் மாவட்ட சபைகளை நிறுவி அதிகாரங்களை பரவலாக்கி தமிழ்ப்பிரதேசங்களுக்கு ஓரளவு அதிகாரங்களைக் கையளிப்பதற்கான மாவட்ட சபைகள் சட்டமுலத்தை அமைச்சர் மு. திருச்செல்வம் தயாரித்தார். பலமாதகாலம் பலதரப்பட்ட மட்டங்களில் ஆராயப்பட்ட மாவட்ட சபைகள் மசோதா வெள்ளையறிக்கையாக பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. ஐக்கிய தேசியக்கட்சி ஆட்சியின் அமைச்சரவையில் இராஜாங்க அங்கம் வகித்த ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா விவசாய உணவு அமைச்சராகவிருந்த எம்.டி. பண்டா, கல்வி கலாசார விவகார அமைச்சராகவிருந்த ஐ.எம்.ஆர்.ஏ.ஈ.ரியகொல்ல (இவர் பிரஜாவுரிமை சட்டத்தை எதிர்த்து வாக்களித்தவர்) போன்றவர்கள் கட்சிக்குள் இருந்து கொண்டே எதிர்ப்பு தெரிவித்தார்கள். பிரதமர் ட்ட்லி தமிழர்களுக்கு கூடிய சலுகைகள் வழங்குவதாக குற்றஞ் சாட்டினார்கள்.

தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியும் அரசின் பங்காளிக் கட்சியாக இருந்ததுடன் உட்பிட்டி பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவிருந்த மு. சிவசிதம்பரம் உப-சபாநாயகர் பதவியையும் அவ்வேளை வகித்தார். இதனால் தமிழ்க் காங்கிரஸ் தலைவர் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் திறைமறைவிலும் பகிரங்கமாகவும் மாவட்ட சபைகள் மசோதாவுக்கு எதிராகச் செயற்பட்டார். சத்தியாக்கிரக போராட்டங்களில் பங்கெடுத்ததுடன் தமிழ்ட் சுயாட்சிக்கு ஆதரவாக குரல்கொடுத்து வந்த மு. சிவசிதம்பரம் காங்கிரஸ் தலைவரின் கொள்கைக்கு அனுசரித்து மாவட்ட சபைமுறையை எதிர்த்தார். தமிழர்களது உரிமைப்போராட்டத்தை மழுங்கடிக்கும் கோடரிப்பாம்பு போக்கு இப்போதல்ல அன்றும் இருந்தது என்பதற்கு இது சான்றாகும்.

மாவட்டசபை வெள்ளையறிக்கையை பேரினவாத சிந்தனை கொண்ட பத்திரிகைகளும் கண்டனம் தெரிவித்தன. புத்த குருமாரும் வழமைபோல எதிர்ப்பு தெரிவித்ததையடுத்து மாவட்ட சபை மசோதா பாராளுமன்றத்தில் கிணாண்டு வரப்படமாட்டாதென்று பிரதமர் ட்லி சேனநாயக்கா பகிரங்கமாக அறிவித்தார்.

எஸ். டபிள்யூ. ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கா, திருமதி. பூர்மாவோ பண்டாரநாயக்கா ஆகிய பிரதமர்களிடம் ஏமாந்த தமிழ் சமூகம் மூன்றாவது தடவையாக பிரதமர் ட்லி சேனநாயக்காவிடம் ஏமாந்தது.

எனினும் தமிழரசுக்கட்சி ஆட்சியுடனான உறவைத் துண்டிக் கவில்லை. திருகோணமலையில் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தை நிறுவுவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்தால் தொடர்ந்து ஆதரவு வழங்குவதாக எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் அறிவித்தார். இதனை ஏற்பதாக பிரதமர் ட்லி அறிவித்தார்.

பல்கலைக்கழக விடயத்திலும் தமிழ்க்கட்சிகளாக அப்போதிருந்த தமிழ்க் காங்கிரசும், தமிழரசுக்கட்சியும் முரண்பாடான கொள்கைகளை கொண்டிருந்தன. தமிழரசுக்கட்சி தமிழ் பல்கலைக்கழகமொன்றை திருமலையில் நிறுவவேண்டுமென கோரியது. தமிழ்க்காங்கிரஸ் கட்சியோ இந்துப்பல்கலைக்கழகத்திற்கு கோரிக்கை விடுத்தது.

இரண்டு தமிழ்க் கட்சிகளும் முரண்பட்டதை சாட்டாக வைத்து சாக்குப்போக்கு சொல்லி கடைசியில் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழக கோரிக்கைக்கும் அரசு ஆப்பு வைத்தது.

தமிழரசுக் கட்சியின் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக கோரிக்கைக்கும் ஆப்பு வைக்கப்பட்ட நிலையிலும் தமிழரசுக் கட்சி ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்கத்தோடு ஒட்டி உறவாடியதுடன் ஆதரவை வாபஸ் பெறவில்லை. மாறாக இன்னொரு கோரிக்கையான திருகோணமலையை புனித நகராக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை முன்வைத்தது. டட்லி - செல்வா ஒப்பந்தம் தூக்கி வீசப்பட்ட நிலையிலும் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழக கோரிக்கை திருமலை புனிதநகர கோரிக்கை என்பவற்றை முன் வைத்து தமிழ்மக்களை ஒருபுறம் ஏமாற்றி மறுபுறம் வர்க்க நலன் சார்ந்த சிந்தனையில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி ஆட்சியை நீடித்து நிலைக்க செய்ய உதவியதாக நடுநிலை விமர்சகர்களின் குற்றச்சாட்டிற்கு தமிழரசுக்கட்சி அப்போது இலக்காகியது.

தமிழரசுக்கட்சியின் இந்தப் போக்கு கற்றறிந்த தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பலத்த அதிருப்தியையும் ஏற்படுத்தியது. இந்த நிலையில் ஆட்சிக்கு ஆதரவு வழங்கும் போக்கை தொடர்ந்து நிடிக்கூடாதென்று தமிழரசுக்கட்சியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் சிலரும் வற்புறுத்தத் தொடங்கினார்கள்.

உள்ளூராட்சி அமைச்சர் என்ற ரீதியில் மு. திருச்செல்வம் அவர்கள் திருமலை கோணேசர் ஆலயத்தைச் சார்ந்த பூமியை புனித பூமியாக பிரகடனம் செய்வது தொடர்பாக ஆராய்வதற்கு குழுவொன்றை நியமித்தார். இக்குழுவிற்கு புனித பிரதேசத்தின் எல்லையை நிர்ணயிக்கும் பணி ஒப்படைக்கப்பட்டது. திருமலை மாவட்டத்தை சிங்கள மயமாக்குவதில் தீவிரமாகச் செயற்பட்ட

சேருவில விகாராதிபதி அதற்கு தீவிர எதிர்ப்புக் காட்டியதால் உள்ளூராட்சி அமைச்சருடன் கலந்தாலோசிக்காது குழுவின் செயற்பாடுகளை பிரதமர் ட்லி நிறுத்தி வைத்தார். இதனையடுத்து மு. திருச்செல்வம் 16/9/68ல் அமைச்சர் பதவியை இராஜினாமா செய்தார். எனினும் அமைச்சரவையில் இல்லாவிட்டாலும் தமிழரசுக்கட்சி ஆட்சிக்கு கொடுத்து வந்த ஆதரவை விலக்காது அரசாங்க கட்சியில் அங்கம் வகித்தது.

ஏழாவது பாராளுமன்றத் தேர்தலுக்கான மாதங்கள் எண்ணப்பட்டுவந்த வேளையில் தமிழரசுக்கட்சியின் 11வது மாநில மாநாடு 1969ம் ஆண்டு ஏப்பரல் மாதம் நடைபெற்றது. இம்மாநாட்டில் ஐக்கியதேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தோடு கொண்டிருந்த உறவைத் துண்டிப்பதாக தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இலங்கை தமிழரசுக்கட்சியின் வரலாற்றில் 4 ஆண்டுகள் அரசாங்கத்தின் ஆட்சியின் அங்கமாக இருந்த வரலாறு முடிவடைந்தது.

இக்காலத்தில் தமிழ் மக்களின் உரிமைப்போராட்டத்தின் குரலாக இருந்த தமிழரசுக்கட்சி ட்லி - செல்வா ஒப்பந்தத்தை அமுலாக்காது இழுத்தடித்த போதிலும் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், திருமலை புனிதநகரம் போன்ற கோரிக்கைகளை முன்வைத்து காலத்தைக் கடத்தியது எனினும் தமிழ்மொழி அமுலாக்கல் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட பின்னர் திறைசேரியால் வெளியிடப்பட்ட அரச ஊழியர்கள் தொடர்பான சுற்றறிக்கை, சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தில் கடினமான சில விடயங்களை நீக்கிய சட்டமூலம் நிறைவேற்ற முடிந்தமை, பதிவு பிரஜைகளுக்கு மட்டும் கொண்டுவரப்படவிருந்த அடையாள அட்டையை 18 வயதிற்கு மேற்பட்ட அனைவருக்கும் கொண்டு வரமுடிந்தமை போன்றவற்றுடன் மட்டக் களப்பு மாநகரசபையும் இக்காலத்திலேயே உருவானது குறிப்பிடத்தக்கது.

1960களிலிருந்து சாத்வீக வழியில் உரிமைப் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து வந்த தமிழரசுக் கட்சியின் போராட்ட வீரியத்தை குறைந்த காலமாகவும் இதனைக் கருதலாம். 1965ம் ஆண்டிற்கும் 1968ம் ஆண்டிற்குமிடையில் உரிமைப்

கிலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

போராட்ட சிந்தனை மழுங்கடிக்கப்பட்டது மட்டுமல்ல தனிப்பட்ட அற்புதமான சலுகைகளுக்கு மயங்கும் நிலையும் ஏற்பட்டது. தமிழ் மக்கள் மத்தியில் வீறிட்ட உரிமை போராட்ட உணர்வுகளுக்கு சாவுமணியடித்த காலமாகவும் விமர்சகர்கள் இதனைக் கருதுகிறார்கள். மக்கள் போராட்டத்தை மழுங்கடித்து சரணாகதி அரசியலுக்கு வித்திட்ட காலமாக இதனைக் கருதலாம்.

தமிழரசுக்கட்சி அரசாங்கத்தோடு சங்கமித்திருந்தபோது அச்சுவேலி, அல்வாய், கரவெட்டி ஆகிய இடங்களில் பௌத்த பாடசாலைகள் கட்டப்பட்டதுடன் சிறுபான்மை தமிழ் மக்களை பௌத்தர்களாக மதமாற்றம் செய்யும் திரைமறைவு நடவடிக்கைகளும் முடுக்கி விடப்பட்டன. இதனைக் கண்டும் காணாமலும் இருந்த தமிழரசுக்கட்சி எதிர்கட்சியில் இருந்தவேளை இப்பாடசாலைகள் பௌத்த சிங்களப் பாடசாலைகளாக கல்வி அமைச்சு அங்கீகரித்தபோது எதிர்ப்புக்காட்டியது.

கல்வி அமைச்சராகவிருந்த ஈரியகொல்ல கல்விக் கொள்கையில் சில மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தார். ஒரு மாணவன் பெற்றோர் விரும்பும் மொழியில் கல்வி கற்கலாம் என்ற கொள்கை முன்வைக்கப்பட்டது. சிங்கள மக்களைப் பொறுத்தவரை இக்கொள்கை எந்தவித பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாது என்பதை நன்கு உணர்ந்த பின்பே இக்கொள்கை முன்வைக்கப்பட்டது. தாய்மொழிக்கல்விக் கொள்கையை கடந்த நூற்றாண்டின் முதற்கூறில் சிங்களத் தலைவர்களே முன்வைத்தனர். ஏனெனில் அவ்வேளை ஆங்கில மொழி கோலோச்சியது. ஆனால் சிங்களம் மட்டும் சட்டம் வந்தபின் தமிழர்கள் தாய்மொழிக் கல்விக் கொள்கையை வலியுறுத்தும் நிலை ஏற்பட்டது. ஏனெனில் சிங்கள மக்களை பொறுத்தவரை ஆட்சிமொழி சிங்களமாக இருந்தால் தாய்மொழியில் கற்பதை யாரும் தடுக்கமுடியாது.

ஆனால் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை அரசு பதவிகளை பெறவும், பதவியுயர்வுகளை பெறவும் சிங்களத்தை படிக்கவேண்டிய நிலை இருந்தது. இதனால் பெற்றோர் விரும்பும்

மொழி போதனை மொழி என்ற கொள்கை தமிழ்மொழிமூல கல்வியைப் பாதிக்கும் என்று அஞ்சப்பட்டது.

இதனால் வடக்கில் நிறுவப்பட்ட சிங்களப் பெளத்த பாடசாலைகள் தொடர்பாக தமிழரசுக் கட்சி தீவிர எதிர்ப்புக் காட்டியது.

உத்தியோகமோகம் கொண்டவர்களுக்கும், வடக்கு கிழக்கிற்கு வெளியே வாழும் தமிழர்கள் சூழ்நிலை அழுத்தம் காரணமாக சிங்களத்தில் கல்வி கற்கக் கூடிய சூழல் இருந்தது. இது வெளிமாகாணங்களில் வாழும் தமிழர்களின் அடையாளத்தை அழிப்பதாக அமையுமென்றும் அஞ்சப்பட்டது.

அமைச்சராகவிருந்த ஈரியகொல்லப் பெற்றார் ஆசிரியர்கள் சங்கங்கள் கோரிக்கை விடுத்தால் அப்பாடசாலைகளுக்கு சிங்கள ஆசிரியர்களை அனுப்புவதாகவும் அறிவித்தார். இது அறிவிப்பு சுற்று நிருபங்களாக அனுப்பப்பட்டன.

இந்தப் பின்னணியில் ஏழாவது பாராளுமன்றத்திற்குரிய தேர்தல் 1970 மே மாதம் 27ம் திகதி நடைபெற்றது. இத் தேர்தலில் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி லங்கா சமசமாஜக்கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மொஸ்கோ) என்பன இணைந்து போட்டியிட்டன. ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி, 91 ஸ்தானங்களையும், லங்கா சமசமாஜ கட்சி 19 ஸ்தானங்களையும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சி 6 ஸ்தானங்களையும் பெற்றன. அதாவது இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணி அரசு 116 உறுப்பினர்களுடன் பலமான ஆட்சியை அமைத்தது. முன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைக்கு கூடுதலான பலத்தைப் பெற்றது.

இத்தேர்தலில் 245727 வாக்குகளைப் பெற்று தமிழரசுக் கட்சி 13 ஆசனங்களை வென்றது. தமிழக் காங்கிரஸ் கட்சி 115567 வாக்குகளைப் பெற்று 3 ஆசனங்களையே வென்றது. மிகுந்த பலத்துடன், அதேவேளை தமிழக் கட்சிகளின் ஆதரவின்றி ஆட்சி அமைக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டதால் தமிழரசு தலைவர் தந்தை எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் தமிழர்களை இனி கடவுள்தான் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று தெரிவித்தார்.

இலங்கை கிணமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

இத்தேர்தலில் வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியில் போட்டியிட்ட தமிழரசு வேட்பாளர் அ. அமிர்தலிங்கம் தோல்வியடைய தமிழக்காங்கிரஸ் வேட்பாளர் மு. தியாகராஜா வெற்றிபெற்றார். கிளிநொச்சியில் மு. ஆலால சுந்தரம் தோல்வியுற காங்கிரஸ் வேட்பாளர் ஆனந்தசங்கரியும் நல்லூர் தொகுதியில் தமிழரசு தலைவர் ஈ. ஷ. பி. நாகநாதன் தோல்வியடைய சங்கரியும். சி. அருளம்பலம் வெற்றிபெற்றார். பட்டினப்படி தொகுதியில் தமிழரசுத் தலைவர் சி.மு. இராசமாணிக்கம் தோல்வியுற்றதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணி தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் குறிப்பிட்டபடி (நாட்டின் அரசியற் சட்டத்திற்கு புறம்பாக) பாராளுமன்றத்தை அரசியல் நிர்ணய சபையாக மாற்றி புதிய அரசியலமைப்பை தயாரிப்பதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டது. அரசியல் நிர்ணயசபையில் தமிழரசுக்கட்சி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் கலந்து கொள்வதா இல்லையா என்பது குறித்து ஆராய்வதற்காக 1970 ஆடி மாதம் 11ம் திகதி வவுனியாவில் தமிழரசுக்கட்சி செயற்குழு கூடியது. நீண்ட ஆலோசனைக்கு பின்னர் இவ்விவகாரத்தை கட்சிக்கு அப்பாற்பட்டதாக கணித்து பாராளுமன்ற குழுவே தீர்மானிக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

கொழும்பு நகரில் கூடிய பாராளுமன்றக்குழு கலந்து கொள்வதென தீர்மானித்து தமிழ் மக்களின் அபிலாசைகளை பிரதிபலிக்கக் கூடிய யாப்பை தயாரிக்கும் பொறுப்பு உடுவில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் வி. தர்மலிங்கம் அவர்களின் பொறுப்பில் விடப்பட்டது.

இலங்கை சமஷ்டி குடியரசின் மாதிரி அரசியமைப்பு திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டு அரசியல் நிர்ணயசபையிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இந்த உத்தேச யாப்பில் இலங்கை சமஷ்டி குடியரசு தெற்குமேற்கு பிரதேசம், மத்தியபிரதேசம், வடக்கு, வடக்கிழக்கு பிரதேசம், தென்கிழக்குப்பிரதேசம், வடமத்திய வடமேல் பிரதேசம் ஆகிய ஐந்து மாநிலங்களாக பிரிக்கவேண்டும்.

மாநில அரசு ஒப்படைக்கப்பட்ட விடயங்களை பூரணமாக நிர்வகிக்கும் அதிகாரம், சட்டமியற்றும் அதிகாரம் என்பவற்றை கொண்டிருக்க வேண்டும்.

சகல குடிமக்களுக்கும் ஒரே தன்மையான குடியுரிமை வழங்கப்பட வேண்டும்

சிங்களமும், தமிழும் இலங்கையின் தேசிய மொழிகளாதல் வேண்டும். தாய் மொழியில் தொடர்பு கொள்ளும் உரிமை, வடக்கு, வடகிழக்கு மாநிலம், தென்கிழக்கு மாநிலம் என்பவற்றில் தமிழ் மொழி நிர்வாக மொழியாகவும், பதிவேடுகளைப் பேணும் மொழியாகவும் இருக்க வேண்டும். தாய்மொழிக்கல்வி போன்ற விடயங்களைக் கொண்டதாக தமிழரசுக்கட்சி தனது ஆவணத்தைச் சமர்ப்பித்தது.

தமிழரசுக்கட்சியின் விரிவான அறிக்கையில் இருந்த எந்தவொரு ஏற்பாட்டையும் ஆராயமுடியாதென அரசு அறிவித்தது. தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியின் மூன்று பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் கட்சித் தலைமைப்பீடத்தின் வழிநடத்தலில் தமிழரசுக் கட்சியோடு இணைந்து செயற்படாது ஆட்சியாளரோடு இணைந்து செயற்பட்டனர். இவ்வாறு தமிழ் அரசியற்கட்சிகள் மத்தியில் ஒற்றுமையின்மை இனத்தின் அரசியற் பலத்தை பாதிக்குமென உணர்ந்த தமிழ் பெரியோர்கள் கல்விமாத்கள் தமிழ்க்கட்சிகளையும் அரசியல் முக்கியஸ்தர்களையும் ஒரு குடைக்கீழ் கொண்டு வரும் முயற்சியில் ஈடுபட்டனர்.

இந்த இடையறா முயற்சியின் விளைவாக 1971 பெப்ரவரி 7ம் திகதி வல்வெட்டித்துறையில் மாநாடொன்று இடம்பெற்றது. இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சி, இலங்கை தமிழ்க்காங்கிரஸ் கட்சி, ஈழத்தமிழர் ஒற்றுமை முன்னணி தமிழர் சுயாட்சிக்கழகம் ஆகிய கட்சிகளின் பிரமுகர்கள் கூடினார்கள்.

இலங்கையின் முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பில் தமிழ் மக்களின் அபிலாசைகளை பூர்த்தி செய்யக்கூடியதாக தமிழ் மொழி அமுலாக்கல், பிரயோகம் பற்றிய சில விடயங்களையாவது அரசியலமைப்பில் சேர்த்துக்கொள்ளுமாறு தந்தை செல்வா தலைமையிலான தூதுக்குழுவினர் 1971 மார்ச் மாதம் 6ம் திகதி பிரதமர் ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவை சந்தித்து பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார்கள். தமிழர்களின் துரதிஷ்டமோ என்னவோ அவ்வருடம் ஏப்பிரல் மாதம் ஜே. வி. பி. கிளர்ச்சி காரணமாக பிரதமரை சந்திக்க முடியாது அமைச்சர்கள் மட்டச் சந்திப்பு இடம்பெற்றது. முன்னர் தமிழர்களின் நேசசக்தியாக இருந்து செயற்பட்ட கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா, கலாநிதி என். எம். பெரேரா போன்றவர்களை பங்காளிகளாக கொண்ட இதுசாரி ஐக்கிய முன்னணி தமிழ்மொழி உரிமைகள் பற்றிக் கொடுத்த திருத்தங்களையும் நிராகரித்தது. இதன் விளைவாக தமிழரசுக்கட்சி உறுப்பினர்கள் அரசியல் நிரணய சபையை பகிஷ்கரிக்கும் தீர்மானத்திற்கு தள்ளப்பட்டார்கள்.

யாழ்ப்பாணத் தொகுதி உறுப்பினராக இருந்த சி. எக்ஸ். மாட்டின் அரசியல் நிரணய சபையை பகிஷ்கரிக்க மறுத்ததால் யூலை மாதம் 15ம் திகதி தமிழரசுக் கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்.

பிரஜாவுரிமை சட்டம் தனிச்சிங்களச் சட்டம் என்பன நிறைவேற்றப்பட்டதுடன் பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம், ட்டலி செல்வா ஒப்பந்தம் என்பன கிழித்தெறியப்பட்ட நிலையில்

1971ல் நிர்ணய அரசியல் சபையில் தமிழரசுக் கட்சி சமர்ப்பித்த அரசியலமைப்பு திட்ட ஆலோசனைகள் கருத்திலெடுக்கப் படாதது மட்டுமல்ல இறுதியில் சமர்ப்பித்த மொழி உரிமையைக் கூட ஸ்ரீமாவோ அரசு ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

இந்த நிலையில் இளம் தமிழர்கள் மத்தியில் மாறிமாறிவரும் சிங்கள அரசுகள் தமிழ் மக்களுடைய உரிமைகளை வழங்குமா? என்பதில் முற்றாக நம்பிக்கை இழந்தனர். இதனால் தமிழரசுக்கட்சியின் இணைப்பாட்சிக் கோரிக்கையை மறுபரிசீலனை செய்யுமாறும் அழுத்தம் கொடுக்க தலைப்பட்டார்கள். இந்த நிலையில் 1972 ஜனவரி 30ம் திகதி தமிழரசுக்கட்சியின் சிறப்பு மாநாடு யாழ் நகரில் நடைபெற்றது.

மாறிமாறிவந்த அரசுகளால் தமிழ்சமூகம் ஏமாற்றப்பட்டு வரும் நிலையில் தமிழரசுக்கட்சி தனது கொள்கைத்திட்டம் நிலைப்பாடு, போராட்ட உத்திகள் என்பவற்றை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று இளம் உறுப்பினர்கள் வாதிட்டனர் முடிவில் தமிழ் இனத்திற்கு முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பு அடிமைச்சாசனமென்றும், அதனை தமிழ்த்தேசிய இனம் முற்றாக நிராகரிக்கிறது என்ற பிரகடனம் ஏகமனதாக வெளியிடப்பட்டது.

மேலும் பாராளுமன்றத்தில் அங்கம் வசிக்கும் தமிழ் பிரதிநிதிகள் யாவரும் கட்சி வேறுபாடுகளை மறந்து எதிர்த்து வாக்களிக்க வேண்டுமென்றும் ஒவ்வொரு தொகுதி மக்களும் தத்தமது தொகுதி உறுப்பினர்களுக்கு உரிய அழுத்தத்தை அதற்காக வழங்க வேண்டுமென்றும் சிறப்பு மாநாட்டில் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

அத்தோடு தமிழ்மக்கள் இழந்துவிட்ட உரிமைகளை மீட்பதற்காக தியாகத்தை செய்வதற்கு தயாராக வேண்டும். அதற்கு முன்னோடியாக தமிழ்மக்கள் தமது உடமைகளை வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்திற்கு மாற்றி தமிழர் தாயகத்தை வளப்படுத்தி தொழில்வளம் பெருக்கவேண்டுமென்று கோரியதுடன் அரசு தமிழ்மக்களைப் பிரிவினைபாதைக்கு தள்ளுவதாகவும்

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

குற்றஞ்சாட்டப்பட்டது. அத்தோடு அரசுக்கு நான்கு கோரிக்கைகளும் முன்வைக்கப்பட்டன.

தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய பிரதேசத்தில் தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை அங்கீகரிக்கப்படவேண்டும், மதச்சார்பற்றதாக இலங்கை அரசாங்கம் பிரகடனப்படுத்தப்பட வேண்டும், இலங்கையைத் தாயகமாக கொண்ட தமிழ்மக்கள் அனைவரதும் முழுமையான குடியரிமைக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட வேண்டும், சிங்கள மொழிக்கு வழங்கப்பட்ட அதே அந்தஸ்து தமிழ்மொழிக்கும் சட்டபூர்வமாக வழங்கப்படவேண்டும் ஆகிய வேண்டுகோள்களும் விடுக்கப்பட்டன.

தமிழரசுக்கட்சியின் கோரிக்கையையோ, தமிழ்மக்களின் எதிர்ப்பையோ ஸ்ரீமாவோ அரசு பொருட்டாக மதிக்கவில்லை. 1972 மே மாதம் 22ம் திகதி குடியரசு அரசியல் அமைப்பை பிரகடனம் செய்ய அரசு உறுதிபூண்டது. இதற்காக சாத்வீக ரீதியில் தமிழ்மக்களை ஒன்று திரட்டி போராடி எதிர்ப்பை தெரிவிக்க தந்தை செல்வா நடவடிக்கை எடுத்தார். 14/5/72ல் தந்தை செல்வாவின் அமைப்பின்பேரில் திருமலை நகர மண்டபத்தில் தமிழ் அரசியல் கட்சிகள், தொழிற்சங்கங்கள், சமூக நிறுவனங்கள், தமிழ்ப்பிரமுகர்கள் ஒன்று கூடி வேற்றுமையில் ஒற்றுமை கண்டு ஒரு குடைக்கீழ் அமைப்பான தமிழர் கூட்டணியை உருவாக்கினார்கள். இதற்கு தலைவராக எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

1972 மே 22ம் திகதி குடியரசு கொண்டாட்டங்களை தமிழ் மக்கள் பகிஷ்கரிக்கவேண்டுமென்றும் அன்றைய தினத்தை கரிநாளாகவும் தமிழ்கூட்டணி பிரகடனம் செய்தது. அத்தோடு அரசியல் நிர்ணய சபையின் இறுதி நாளை தமிழ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பகிஷ்கரிக்குமாறு விடுத்த வேண்டுகோளை 19 தமிழ்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் 12 தமிழரசுக்கட்சி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் உட்பட பதினைந்து உறுப்பினர்கள் பகிஷ்கரித்தார்கள்.

அத்தோடு மே 22ம் திகதி தமிழர் தாயகமான வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் சாத்வீக எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளாக கலையடைப்பு, பாடசாலை பகிஷ்காரம் தேசிய கொடியான

சிங்கக்கொடி தீக்கிரை போன்ற சம்பவங்கள் இடம்பெற்றதுடன் வண்ணார்பண்ணையில் தமிழரசுக் கட்சி தலைவர்கள் குடியரசு சட்டத்தை தீயிட்டுக் கொழுத்தி எதிர்ப்பை தெரிவித்தார்கள்.

இதன் எதிரொலியாக தமிழ் இளைஞர்கள் பலர் கைதுசெய்யப்பட்டு சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டார்கள் 1965 பாராளுமன்ற தேர்தலின் பின்னர் ஐக்கிய தேசிய கட்சி அரசின் பங்காளியாக தமிழரசுக்கட்சி இருந்ததால் சமரசபோக்கில் செயற்பட்டது. இதனால் ஏழுவருடங்கள் சாத்விகப் போராட்டம் எதுவுமின்றியிருந்த தமிழர் பிரதேசம் 1972 மே 22ம் திகதி மீண்டும் போர்க்கோலம் பூண்டது. அதேவேளை ஆட்சியினரோடு இனியும் சமரசத்திற்கிடமில்லை என்ற நிலைப்பாட்டை இளம் தலைமுறையினர் கைக் கொள்ளும் நிலை ஏற்பட்டது.

தமிழ்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் இனிமேல் பதவிகளில் ஓட்டிக்கொண்டிருப்பதில் அர்த்தமில்லை. பதவி விலகவேண்டுமென்ற கோரிக்கையும் பலமாக விடுக்கப்பட்டது. இந்த நிலையில் 1972யின் மாதம் கோப்பாயில் கூடிய தமிழர் கூட்டணி நடவடிக்கைக் குழு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பதவி துறக்ககூடாதென்று தீர்மானித்ததுடன் ஆறு அம்சக் கோரிக்கைகளை முன் வைத்து அதன் அடிப்படையில் அரசியலமைப்பு சட்டத்தை திருத்துவதற்கு மூன்று மாதகால அவகாசம் கொடுப்பதென்றும் தீர்மானித்தது.

ஏற்கனவே யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற சிறப்பு மாநாட்டில் தீர்மானிக்கப்பட்ட நான்கு கோரிக்கைகளுடன் நீதிமன்றங்கள் மூலம் நிவாரணம் பெறக்கூடியதான அடிப்படை உரிமைகள் அரசியலமைப்பில் வழங்கப்பட வேண்டும். அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்டு மக்கள் பங்கு கொள்ளும் ஜனநாயக ஆட்சி ஏற்படுத்த வேண்டும் போன்ற கோரிக்கைகள் முன்வைக்கப்பட்டன.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியால் காலக்கேடுவிடுத்து அரசுக்கு அனுப்பப்பட்ட ஆறு அம்சக்கோரிக்கையை இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணி அரசு கிஞ்சித்தும் கருத்தில் எடுக்கவில்லை.

இதனால் மீண்டும் தமிழ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பதவி விலக வேண்டுமென்ற கோரிக்கை வலுப்பெற்றதுடன்

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

அரசாங்கமும் தமிழ் மக்களில் கணிசமான தொகையினர் குடியரசு அரசியலமைப்பை ஏற்கிறார்கள். ஆனால் தமிழர் கூட்டணியோ தவறான மாயைத் தோற்றத்தைக் காட்டுவதாக பிரச்சாரம் செய்தது.

இந்த நிலையில் காங்கேசன்துறை தொகுதியை பிரதிநிதித்துவப்படுத்திய தந்தை எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் தனது பதவியை இராஜினாமா செய்தார். அத்தோடு தமிழர்கள் குடியரசு அரசியலமைப்பை நிராகரிக்கிறார்கள் என்றும் தமிழர் கூட்டணி ஆரம்பித்துள்ள போராட்டத்தை தமிழ் மக்கள் அங்கீகரிக்கிறார்கள் என்பதை உலகுக்கு எடுத்துக் காட்ட அரசு தனது கொள்கையை முன்வைத்து போட்டியிடுமாறும் சவால் விடுத்தார். ஆனால் அரசு அவசரகாலச் சட்டத்தை பயன்படுத்தி தேர்தலை நடாத்தாது மாதக்கணக்கில் இழுத்தடித்தது.

1972 மே 22ம் திகதி கைது செய்யப்பட்ட இளைஞர்களில் விடுவிக்கப்படாதோரை விடுவிக்குமாறு கோரி சாத்வீக ரீதியில் உண்ணாவிரதப்போராட்டங்கள் நடைபெற்ற அதேவேளை வடக்கு கிழக்கு வரும் அமைச்சர்களுக்கு எதிராக கறுப்புக்கொடி காட்டும் போராட்டங்களும் முடுக்கி விடப்பட்டன.

முதலாவது குடியரசு அரசியமைப்பு பிரித்தானிய காலனித்துவத்திலிருந்து முற்றாக இலங்கையின் இறைமையை வலியுறுத்துவதாக அமைந்தபோதிலும் தமிழ் மக்களைப் பொறுத்தவரை சோல்பரி அரசியலமைப்பு மூலம் சிறுபான்மையோருக்கு பாதுகாப்பு வழங்குவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட 29வது சரத்திற்கு சாவுமணி அடித்து இன முரண்பாடு மேலும் விரிவடைய வழிவகுத்தது. இந்த ஏற்பாடு சிறுபான்மை மக்களுக்கு பாதுகாப்பு உரியவாறு வழங்கியதா என்பது விமர்சனத்திற்குரியது.

ஆனால் குடியரசு அரசியலமைப்பு இதனை முற்றாக நீக்கியது தமிழ் மக்களுக்கு அரசியலமைப்பு ரீதியாக எந்தப்பாதுகாப்புமே இல்லையென்ற நிலையைத் தோற்றுவித்தது.

அத்தோடு குடியரசு அரசியலமைப்பே சிங்களப் பெளத்த மேலாண்மைக்கு சட்டபூர்வ அந்தஸ்து வழங்கியது. முன்னைய அரசியலமைப்புகளில் சமயங்கள் பற்றி பிரஸ்தாபிக்கப் படவில்லை குடியரசு அரசியலமைப்பில் சமயத்திற்கென தனியான அத்தியாயமே ஏற்படுத்தப்பட்டது. 6வது பிரிவின்படி பெளத்த மதத்திற்கு முதன்மையான ஸ்தானம் வழங்கப்பட்டதுடன் பேணிப்பாதுகாக்க வேண்டியது குடியரசின் கடமையாகும் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டது. பெளத்த மதத்திற்கு வழங்கப்பட்ட முக்கியத்துவம் ஏனைய மதங்களுக்கு வழங்கப்படாதது இனமுரண்பாடுகளுக்கு மேலும் தூபமிட்டது.

இது தொடர்பாக ஏனைய மதத்தவர்கள் பிரஸ்தாபித்தபோது கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி சில்வா அதாவது குடியரசு அரசியலமைப்பின் பிதாமகர் 18(1) ஈ பிரிவு ஏனைய மதங்களுக்கு பாதுகாப்பு வழங்குவதாகக் குறிப்பிட்டார்.

இப்பிரிவு மத சுதந்திரம் ஒவ்வொரு பிரஜைக்கும் உண்டு. தான் விரும்பும் சமயம் அல்லது நம்பிக்கை ஒன்றை உடையவராயிருத்தல் தனியாக அல்லது மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து சமய நம்பிக்கையை வழிபாட்டின் மூலம் அல்லது வேறுவகைகளில் வெளிப்படுத்தும் சுதந்திரம் உண்டு என்று குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் இந்த உரிமை 18(2) ம் பிரிவின் கீழ் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது.

தேசிய ஐக்கியம் ஒருமைப்பாடு, பொருளாதாரம் பொதுமக்கள் பாதுகாப்பு பிறரின் உரிமை சுதந்திரம் என்பவற்றிற்காக மட்டுப்படுத்தலாமென்று இப்பிரிவு குறிப்பிடுகிறது.

எனவே குடியரசு அரசியலமைப்பில் ஏனைய மதங்களுக்கு மட்டுப்படுத்தக்கூடிய ஸ்தானமே வழங்கப்பட்டதென்று குற்றஞ்சாட்டப்பட்டது.

இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணியின் 1972ம் அரசியலமைப்புப் பெளத்த மதத்திற்கு அரசு அந்தஸ்து வழங்கிய தன் மூலம் ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக சிங்கள மேலாண்மைவாதிகளால் முன்வைக்கப்பட்டு வந்த கோரிக்கைக்கு சட்டபூர்வ அந்தஸ்து வழங்கியது. அத்தோடு ஏனைய மதங்களுக்கு உரிமை வழங்காது சிறுமைப்படுத்தியதன் விளைவாக இனமுரண்பாடு மேலும் தீவிரம் பெற்றன.

அத்தோடு 1972 அரசியலமைப்பில் அடிப்படை உரிமைகள் வழங்கப்பட்ட போதிலும் அதிலும் கூட இனவாதம் நாறி மணந்தது. அடிப்படை உரிமைகளை அனுபவிப்பதற்கு கூட நபர்கள் பிரஜைகள் என்ற வேறுபாடு காட்டப்பட்டது. சட்டத்தின் முன் எல்லா நபர்களும் சமம் என்றும் எந்தநபருக்கும் வாழ்க்கை, சுதந்திரம், பாதுகாப்பு என்பன பிரிவு 18ன் மூலம் வழங்கப்பட்டன.

ஆனால் பிரஜைகளுக்கு மட்டுமே சிந்தனை செய்யும் சுதந்திரம், கருத்து சுதந்திரம், மதம், பேச்சு சுதந்திரம், பிரசுரசுதந்திரம், நடமாடும் சுதந்திரம், வசிப்பிடங்களை தெரிவு செய்தல் ஆகிய சுதந்திரங்களையும் சொந்த கலாசாரத்தை வளர்க்கும் உரிமையையும் வழங்குகிறது. அத்தோடு பிரஜைகள் இனம், மதம், சாதி, பால் வேறுபாடுகளுக்கு உட்படுத்தப்படமாட்டார்கள். அத்தோடு சட்டரீதியாக அல்லாத கைது செய்யப்படாதிருக்கும் உரிமையும் பிரஜைகளுக்கு வழங்கப்பட்டது.

நபர்கள் என்பது நாட்டின் சகல மக்கள் கூட்டத்தைப்பிரதிபலித்தாலும் பிரஜைகள் என்றபதம் பிரஜாவுரிமை பெற்றவர்களை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறது. இதனால் இலங்கை பிரஜாவுரிமை பெறாத மலையகத்தமிழ் மக்களுக்கு பல அடிப்படை உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டன.

பிரஜாவுரிமை பறிப்பு சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டபோது தீவிரமாக எதிர்த்த தலைவர்களில் ஒருவரான கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா அவர்களே இந்த அரசியலமைப்பை தயாரித்தவரென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சுதந்திரத்தின் ஆரம்பத்தில் சிறுபான்மை மக்களுக்கு நேசக்கரம் நீட்டி ஆதரவு அளித்த பாராளுமன்றத்தில் அங்கம்வகித்த இடது சாரி கட்சிகள் படிப்படியாகத் தமது நிலைப்பாட்டை மாற்றி 1970களின் பின்னர் இரு பிரதான கட்சிகளின் அடிச்சுவட்டை பின்பற்றி சிங்களவர்களின் கட்சியாக முற்றாக தம்மை மாற்றி கொண்டன. இதனால் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் சிங்களத் தலைமை மீதான நம்பிக்கையும் குறைந்தன.

முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பிற்கு பலவழிகளிலும் எதிர்ப்பு தெரிவித்த தமிழரசுக் கட்சி 1972 யூலை 4ம் திகதி எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் தலைமையில் பாராளுமன்றத்திற்குச் சென்று புதிய அரசியலமைப்பு மீது நம்பிக்கை தெரிவித்து கையொப்பமிட்டார்கள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

அரசியலமைப்பை தயாரிக்கும் அரசியல் நிர்ணய சபையைப் புறக்கணித்தவர்கள் அரசியலமைப்பை ஏற்றுக் கொள்ளாது தீயிட்டு கொழுத்தியவர்கள் ஏற்றுக் கையெழுத்திட்டது தொடர்பாக பல்வேறு வாதப்பிரதிவாதங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன.

அரசு அரசியலமைப்பை தமிழ்மக்கள் ஏற்றுக் கொண்டதாக பிரச்சாரம் செய்தது. தமிழரசுக்கட்சி தாம் ஒப்புக்காகவே கையெழுத்திட்டதாகவும், தேசிய அரசு

கிலங்கை கினமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

பேரவையை அரசியல் மேடையாக பயன்படுத்தும் நோக்கிலேயே ஏற்று கையெழுத்திட்டதாக தெரிவித்தார்கள்.

ஆனால் புத்திஜீவி தமிழர்கள், இளைஞர்கள் தரப்பில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவிமேல் கொண்ட பிரியம் காரணமாகவே இவ்வாறு செயற்பட்டார்கள். மக்களை உணர்ச்சி வசப்படுத்தி கட்சிசெல்வாக்கை நிலைநிறுத்தி தேர்தலின் போது வாக்குவங்கியை ஸ்திரிப்படுத்தும் அதேவேளை பாராளுமன்ற கதிரைகளை தக்கவைத்தல், ஆட்சியாளரோடு திரைமறைவு சமரசம் செய்யும் வர்க்க குணாம்சத்துடன் தமிழரசுக்கட்சி செயற்படுவதாக குற்றம் சாட்டினார்கள்.

தமிழ் மக்களது உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளித்து ஒருபுறம் சாத்வீகப் போராட்டங்களை முன்னெடுத்துச் செல்லும் அரசியலையும், மறுபுறம் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவியை தக்கவைக்கும் மதில்மேல் பூனை அரசியலை நடாத்திவந்த தமிழரசுக்கட்சி மீது தீவிரமான இளைஞர் சக்தியின் எதிர்ப்பு காரணமாக தந்தை செல்வா அவர்களை பதவி துறக்கச் செய்வதன் மூலம் தணிக்க முற்பட்டார்கள்.

1972 அக்டோபர் 3ம் திகதி தேசிய அரசுபேரவையில் உரையாற்றிய தந்தை செல்வா "தமிழ் மக்கள் இந்த நாட்டின் அடிமை இனமாக அழிவதா அல்லது சுதந்திர மக்களாக வாழ்வதா? என்ற தமது வருங்காலத்தை நிர்ணயிக்கும் உரிமை அவர்களுக்கு வேண்டும். விடுதலை பெற்ற மக்களாக வாழ வேண்டும்.

இந்த கொள்கையில் அரசாங்கம் என்னோடு போட்டியிட்டும். நான் தோல்வி அடைந்தால் என் கொள்கையை விட்டு விடுகிறேன் அரசு தோல்வியடைந்தால் தமது கொள்கையை குடியரசு அரசியலமைப்பை தமிழ் மக்கள் ஆதரிக்கவில்லை என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் இடைத்தேர்தலை பின் போட்டு மக்கள் தீர்ப்பளிப்பதை தடுக்கக்கூடாது" என்றும் கேட்டுக் கொண்டார்.

தந்தை செல்வா குறிப்பிட்டபடி அரசு காங்கேசனதுறை இடைத்தேர்தலை நடாத்தாது அவசரகாலச்சட்டத்தின் கீழ் இழுத்தடித்தது. மறுபுறம் இன

ஒடுக்கல் நடவடிக்கைகளையும் தீவிரப்படுத்தியது.

இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணி ஆட்சிக் காலத்தில் உயர்கல்வி வசதிகளை தமிழர்களுக்கு மறுக்கும் வகையில் பல்கலைக்கழக அனுமதியில் தரப்படுத்தல் முறை அறிமுகம் செய்யப்பட்டது இளைஞர் உணர்வுகளை நன்றாகவே சீண்டிவிட்டது.

1970ம் ஆண்டு இனாதியான தரப்படுத்தல் அறிமுகம் செய்யப்பட்டது.

பட்டநெறி	புள்ளிகள்	
	தமிழர்	சீங்களவர்
பொறியியல்	250	227
(பேராதனை பல்கலை)		
(கட்டுப்பெத்த பல்கலை)	232	212
மருத்துவம்/பல் மருத்துவம்	250	229
விவசாயம்/ மிருகவைத்தியம்/ உயிரியல்	184	175
பௌதீக விஞ்ஞானம்	204	183
கட்டிடக் கலை	194	180

(ஆதாரம் - ஹன்சாட் தொகுதி - 83)

அதேவருடம் டிசம்பர் 10ம் திகதி யாழ்ப்பாணமாநகரசபை மண்டபத்தில் நடைபெற்ற அனைத்துலக மனித உரிமைகள் தினத்தில் தரப்படுத்தல் அப்பட்டமான மனித உரிமை மீறலாகும். இனாதியாக கல்வி கற்கும் உரிமையை பறிக்கும் செயலாகும். எனவே இவ்விடயத்தில் பிரதமர் தலையிட்டு பரிகாரம் காண வேண்டுமென்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

ஓரே வினாத்தாள், ஓரே நேரம் எழுதி ஆனால் எழுதுபவர் எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவர் என்ற அடிப்படையில் வெட்டுப்புள்ளி நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இதனால் பல்கலைக்கழக அனுமதியில்

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

திறமை அடிப்படை புறக்கணிக்கப்பட்டதால் மாணவர்கள் மத்தியில் ஆத்திரமும் விரக்தியும் ஏற்பட்டது.

யாழ்ப்பாண நகரில் 3/2/73ல் கூடிய பெற்றாரர்கள், அறிஞர்கள், கல்விமான்கள், நலன் விரும்பிகள் கூட்டத்தில் தமிழ் மக்களின் உயர்கல்வி வாய்ப்புகளுக்கு தரப்படுத்தல் ஆப்புவைப்பதாக கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டது. அத்தோடு பின்வரும் தீர்மானமும் நிறைவேற்றப்பட்டது பொறியியல், மருத்துவம், விஞ்ஞான பீடங்களுக்கு அனுமதி வழங்குகையில் தமிழ் மொழிமூல மாணவர்களுக்கு வேறுபாடு காட்டப்படுவதை வன்மையாக கண்டிக்கிறோம். மொழி அடிப்படையில் தெரிவு அமைவதால் பல்கலைக்கழக அனுமதி பெறுவதில் தமிழ் மாணவர்கள் தொகை கணிசமான அளவுக்கு குறைந்திருக்கிறது. என்று அத்தீர்மானம் குறிப்பிட்டது

எனினும் மொழிரீதியான தரப்படுத்தல் திட்டத்தை அரசு நிறுத்தாது தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்பட்டதால் தமிழ் மாணவர் பேரவை அமைத்து மாணவர்கள் போராடினார்கள். பாடசாலை பகிஷ்காரம் போன்ற நடவடிக்கைகள் தீவிரமாக மேற்கொள்ளப்பட்டது. இளம் தலைமுறையினர் ஜனநாயக முறையில் சாத்வீக போராட்டத்தில் நம்பிக்கையிழந்து ஆயுதப் போராட்டத்தில் ஈடுபட நேரடியாக வழிவகுத்தது தரப்படுத்தலே என்றால் மிகையாகாது.

இந்த நிலையில் தமிழ்க்கட்சிகளின் ஐக்கிய கூட்டமைப்பான தமிழர் கூட்டணியில் அங்கம் வகித்த தமிழரசுக் கட்சியின் 12வது மாநிலமாநாடு 1973 செப்டெம்பர் மாதம் 7ம் திகதி ஆரம்பமாகி முன்றுநாட்கள் மல்லாகத்தில் நடைபெற்றது.

இம் மாநாட்டில் இலங்கையின் பெரும்பான்மை தேசிய இனத்தின் ஒத்துழைப்பு அல்லது சம்மதத்தின் மூலம் தமிழ் தேசிய இனத்தின் உரிமைகளை நிலைநாட்டுவது சாத்திய மில்லை. தமிழ்தேசிய இனம் தமது பாரம்பரிய தாயகத்தில் தமது சுயாட்சி உரிமையை நிலைநாட்டுவது ஒரே வழி. தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய அடிப்படைத் தத்துவத்தின்படி தன்னாட்சி காண்பதே ஒரே வழி என்ற தீர்மானம்

நிறைவேற்றப்பட்டது இதற்காக அனைத்துலக மட்டத்தில் தீவிரபிரச்சாரங்களை மேற்கொண்டு ஆதரவையும் அனுதாபத்தையும் பெறுவதென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

காங்கேசன்துறை இடைத்தேர்தலை நடாத்தாது அரசு இழுத்தடித்து வருவதை ஆட்சேபித்து 1973 அக்டோபர் 2ம் திகதி மாவட்டபுரத்தில் உண்ணாவிரதம் நடாத்தப்பட்டது. முத்திரை சட்டமீறல் இயக்கத்தை நடாத்தும் வகையில் செல்லுபடியற்றதாக்கப்பட்ட முத்திரைகளை பயன்படுத்தி பிரதமருக்கு கடிதங்களும் அனுப்பப்பட்டது. எந்தவித ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகளும் இல்லாது 1973ம் ஆண்டு பிரியாவிடை பெற்றது.

அரசின் எதிர்ப்புக்கு மத்தியில் நான்காவது உலக தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 1974ம் ஆண்டு ஜனவரி முதல்வாரத்தில் யாழ்நகரில் நடைபெற்றது. அரசு இதற்காக பல்வேறு தடைக்கல் போட்டபோதிலும் நடைபெற்றது. தமிழகம் உட்பட உலகின் பலபாகங்களிலுமிருந்து தமிழறிஞர்கள் யாழ்நகரில் குழுமினார்கள் முதுபெரும் தமிழறிஞர் தனிநாயகம் அடிகளார் இம்மாநாட்டின் அச்சாணியாக விளங்கினார்.

ஜனவரி 10ம் திகதி யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்திற்கு முன்பாக தமிழரசர்கள் கலந்து கொண்ட கூட்டத்தில் ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் கூடி உரைகளை உணர்ச்சிப் பெருக்குடன் செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். காரணம் ஏதுமின்றி பொலீசார் குழுமியிருந்த பொதுமக்கள் மீது தாக்குதலை தொடுத்ததன் காரணமாக ஒன்பது தமிழர்கள் பலியானார்கள் இது தமிழ் மக்கள் மீதான வன்முறையில் முக்கிய நிகழ்வாகும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற 4 வது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டில் ஒன்பது அப்பாவி பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்ட சம்பவம் தொடர்பாக உரிய விசாரணைகளை நடாத்தி சம்பந்தப்பட்ட பொலிசாருக்கு எதிராக சட்ட நடவடிக்கை எடுக்குமாறு ஏகோபித்த முறையில் கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டன. எனினும் ஸ்ரீமாவோ அரசு அதனை ஒரு பொருட்டாகவே மதிக்கவில்லை. பொது நிறுவனங்களின் அனுசரணையுடன் விசாரணைகளை மேற்கொண்ட விசாரணைக் குழு பொலிசாரே இக் கொலைக்கு காரணமெனத் தெரிவித்தது. ஆனால் இன்று வரை இக் கொலைகளுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லை. இச் சம்பவமும் இளைஞர்கள் மத்தியில் ஜனநாயக சாத்வீக வழிமுறைகளில் நம்பிக்கையினத்துக்கு வித்திட்டது.

தமிழ் மாணவர் பேரவை, தமிழ் இளைஞர் பேரவை என்பன தரப்படுத்தலின் விளைவுகளால் துளிர்விட்டு பல்வேறு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டன. படித்த இளைஞர்கள் பலர் இவற்றில் இணைந்து வெளிப்படையாகவும் தலைமறைவாகவும் செயற்பட்டார்கள். தமிழ் கூட்டணியின் எதிர்ப்புகளுக்கு பக்கத்துணையாகவும் இந்த இளைஞர்கள் செயற்பட்டார்கள்.

முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பு மூலம் தமிழர் உரிமைகள் எதனையும் வழங்காத ஆட்சியாளர்கள் இதனால் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த தமிழ் மக்களை சாந்தப்படுத்துவதற்காக சில சலுகைகளையும் வழங்க முன்வந்தது.

நீண்ட காலமாக திருமலையில் தமிழ் பல்கலைக்கழகத்தை நிறுவ வேண்டுமென்ற தமிழரசுக் கட்சியின் கோரிக்கையையும் யாழ்ப்பாணத்தில் இந்துப்பல்கலைக்கழகம் நிறுவவேண்டுமென்ற கோரிக்கையையும் நினைவில் வைத்திருந்த ஆட்சியாளர்கள் யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலியில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக வளாகமொன்றை திறப்பதற்கு இணக்கம் தெரிவித்தனர். மிகவும் பிரபலமான சேர்.பொன். இராமநாதன் அவர்களால் நிர்மாணிக்கப்பட்டு அவரின் நினைவுச் சின்னமாக திகழ்ந்துவந்த திருநெல்வேலி பரமேஸ்வரா கல்லூரியை சுவீகரித்தே யாழ்ப்பாண வளாகம் உருவாக்கப்பட்டது.

அப்போதய பிரதமர் திருமதி ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா அம்மையார் 1974ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தை திறப்பதற்காக வருகை தந்தார். அன்றைய தினத்தை கரிநாளாக கொண்டாடுமாறு தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி கோரிக்கை விடுத்தது. மாணவர் பேரவை உறுப்பினர்கள் அரசு எதிர்ப்பு வன்முறை நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டனர். இதனால் பிரதமர் வருகை தந்த அந்த நாள் முழு யாழ்ப்பாணம் குடாவுமே ஸ்தம்பிதமடைந்தது. அன்று பலத்த அடை மழை பெய்த போதிலும் கூட பூரணஹர்த்தாலும் தீவிர எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளும் இடம்பெற்றன.

நல்லூர் வீரமாகாளி அம்மன் ஆலயத்தில் அன்னையர்கள், பெண்களின் அடையாள உண்ணாவிரத போராட்டமும் இடம்பெற்றது. நூற்றுக்கணக்கான தமிழ் இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டு தடுப்பு காவலில் வைக்கப்பட்டதை கண்டித்து அவர்களை விடுதலை செய்யுமாறு கோரியே அன்றைய தினம் உண்ணா விரதப் போராட்டம் நடைபெற்றது.

பல்கலைக்கழகத் திறப்பு விழாவில் பிரதமர் கலந்து கொள்வதனால் அன்றைய தினம் நடைபெற்ற சாத்வீகப் போராட்டத்தை அடக்குவதற்கு பொலிசார் பல்வேறு தந்திரோபாயங்கள், அடக்கு முறைகளைப் பிரயோகித்த

போதிலும் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் பூரண வெற்றியளித்தது. திறப்பு விழா வைபவத்தில் தமிழரசுக் கட்சி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் எவரும் கலந்து கொள்ளவில்லை

தமிழ் மக்களின் உணர்வுகளை அன்றைய தினம் பிரதமர் நேரில் அறிந்து சென்றார். அமைச்சர்கள் வருகைதரும் போது எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதுடன் ஆங்காங்கே வன்முறை நடவடிக்கைகளும் துளிர்விட்ட நிலையில் 1974ம் ஆண்டு டிசம்பர் 18ம் திகதி தமிழரசுக் கட்சி வெள்ளி விழாவை கொழும்பு நகரில் கொண்டாடியது.

இந்த நிலையில் 1972 அக்டோபர் 2ம் திகதி தந்தை செல்வா பதவி துறந்ததால் ஏற்பட்ட காங்கேசன்துறை தொகுதி வெற்றிடத்திற்காக 1975 பெப்ரவரி மாதம் 6ம் நாள் அரசு தேர்தலை நடாத்தியது. இதில் தந்தை செல்வாவும், இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி சார்பில் வி. பொன்னம்பலம் அவர்களும் போட்டியிட்டார்கள் வேறு வேட்பாளர்கள் எவரும் போட்டியிட முன்வரவில்லை அரசின் பங்காளிக் கட்சியாக அப்போதிருந்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் வற்புறுத்தல் காரணமாகவே வி. பொன்னம்பலம் போட்டியிட்டார் இவரும் காங்கேசன்துறை அளவெட்டி பகுதியில் செல்வாக்கு மிக்கவராக திகழ்ந்தார். ஆசிரியராக கடமைபுரிந்தவர் மட்டுமல்ல அவ் வேளையில் எம்.ஏ. பட்டம் பெற்ற கல்விமானும் கூட. இந்த இடைத்தேர்தலில் எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் 25927 வாக்குகளையும், கம்யூனிஸ்ட் வேட்பாளர் வி. பொன்னம்பலம் 9457 வாக்குகளையும் பெற்றார்கள்.

அளிக்கப்பட்ட மொத்த வாக்குகளில் 75 சத வீதமான வாக்குகளையும், 1970 தேர்தலில் பெற்ற வெற்றியை விட மூன்று மடங்கு அதிகப்படியான வாக்குகளையும் பெற்று எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் வெற்றி பெற்றார்.

“தமிழ் மக்கள் இந்த நாட்டின் ஓர் அடிமை இனமாக அழிவாதா அல்லது சுதந்திர மக்களாக வாழ்வதா? என்ற தமது வருங்காலத்தை நிர்ணயிக்கும் உரிமை அவர்களுக்கு

வேண்டும் என்பதே எனது கொள்கை. விடுதலைபெற்ற மக்களாக வாழ வேண்டுமென்ற கொள்கைக்கு வாக்களிக்குமாறு வேண்டுகிறேன். இத் தேர்தலில் நான் தோல்வியுற்றால் என்கொள்கையை நான் விட்டுவிடுகிறேன். அரசு தோல்வியுற்றால் அரசின் கொள்கையையும், அரசியல் திட்டத்தையும் தமிழ் மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றே பிரச்சாரம் செய்தார்.

எனவே காங்கேசன் துறை இடைத் தேர்தல் முடிவுகள் “1972 ன் முதலாவது குடியரசு அரசியலமைப்பை தமிழ் மக்கள் ஏற்கவில்லை” விடுதலை பெற்ற மக்களாக வாழ விரும்புகின்றார்களென்பதை வெளிப்படுத்தியுள்ளாரென அரசியல் நோக்கர்கள் அவ்வேளை கருத்து தெரிவித்தனர்.

தந்தை செல்வாவின் சவாலை ஏற்று காங்கேசன்துறை இடைத்தேர்தலில் தனது வேட்பாளரை நிறுத்திய அரசு அத்தேர்தலில் மக்கள் அளித்த ஆணையை ஒரு பொருட்டாகவே எடுக்கவில்லை. குடியரசு அரசியலமைப்பில் காணப்பட்ட தமிழ் மக்களைப் பாதிக்க கூடிய எந்தவொரு ஏற்பாட்டையும் திருத்தவோ நீக்கவோ நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை.

மாறாக இனவிரோத நடவடிக்கைகளைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டது. ஸ்ரீமாவோ சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தை அமுல் படுத்தி மலையக தமிழ் தொழிலாளர்களை நாடு கடத்தும் நடைமுறையை முடுக்கிவிட்டது. 75 ஆயிரம் பேரை நாடு கடத்தவும் 75 ஆயிரம் பேருக்கு குடியுரிமை வழங்கவும் முடிவு செய்தது. தலைமன்னார் துறைக்கு புகையிரத மூலம் கொண்டு செல்லப்பட்டு கப்பல் மூலம் இராமேஸ்வரத்திற்கு நாடற்றவர்கள் என கூறப்பட்ட இந்தியதமிழர்கள் நாடு கடத்தப்பட்டார்கள். அத்தோடு நாலாயிரம் ரூபா பெறுமதியான சொத்தையே எடுத்துச் செல்ல அனுமதியும் வழங்கப்பட்டது.

‘ஜக்கிய முன்னனி அரசின் ஆட்சிக்காலத்தில் காணி சீர்திருத்த சட்டத்தின் கீழ் ஏராளமான தேயிலைத் தோட்டங்கள் சுவீகரிக்கப்பட்டதன் காரணமாகவும் மலையகத் தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டார்கள். குறிப்பாக தமிழ் தலைவர்களுக்கு

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

சொந்தமான தேயிலைத் தோட்டங்களும் சுவீகரிக்கப்பட்டன.

அப்போது காணிவிவசாய அமைச்சராக இருந்த டென்சில் கொப்பேகடுவ ஆங்கில நாளிதழ் ஒன்றுக்கு அளித்த செவ்வியில் காணிச் சீர்திருத்தத்தின் உள்ளார்ந்த நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

“தமிழ் கூட்டணித் தலைவர்களான எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம், எஸ். தொண்டமான் ஆகியோர் இந்த நாட்டை பிரிக்கப்பார்க்கிறார்கள் இதற்கான அரசியலமைப்பை தயாரிக்கவும் இவர்கள் முயற்சிப்பதாக தகவல்கள் கிட்டியுள்ளது. நாம் இதனைப் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா இருக்க முடியாது நாட்டின் ஒற்றுமையை இந்த நடவடிக்கை குலைத்துவிடும். கம்பளை தொடக்கம் நுவரெலியா வரையுள்ள தோட்டங்களின் பெரும்பகுதி இத் தமிழ்த் தலைவர்களுடையதாகும். இவற்றை அரசுடமையாக்குவதன் மூலம் மலையக பகுதிகளில் இத்தலைவர்களுடைய பலத்தை உடைத்துவிடலாம். இக் காணிகள் கண்டிப்பகுதி விவசாயிகளுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்படும் அவர்களே இக் காணிகளின் பூர்விக் சொந்தக்காரர்கள்” (டெய்லி நியூஸ் -01.08.73) என்று டென்சில் கொப்பேகடுவ குறிப்பிட்டார்.

இவ்வாறு ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் தேயிலை தோட்டங்கள் அரசுடமையாக்கப்பட்டமையால் தமிழ் தேயிலை தொழிலாளர்கள் வேலை இழந்தனர். இவ்வாறு வேலையிழந்த நூற்றுக்கணக்கான மலையகத் தமிழர்கள் அன்றாட வாழ்க்கையை ஒட்டுவதற்காக கிழக்கு மாகாணத்திற்கு வந்து காட்டுப்பகுதிகளில் குடியேற முயற்சித்தனர். இந்த நடவடிக்கைக்கு பின்னணியில் தமிழ் புத்திஜீவி இளைஞர்கள், சில சக்திகள் உதவின.

இலங்கை குடியரிமை பெற்ற இந்த குடும்பங்கள் கிழக்கு மாகாணத்தில் குடியேற்றினால் தமிழர் வீதாசாரம் மேலும் அதிகரிக்கும். அத்தோடு மேலும் பல குடும்பங்கள் கிழக்கில் குடியேற முயற்சிக்கலாமென அச்சம் காரணமாக

அரசு 1973 ம் ஆண்டின் முதலாம் இலக்க அவசரகாலச் சட்ட விதியின் கீழ் நடவடிக்கை எடுத்தது. தோட்டச் சுவீகரிப்பு மூலம் வேலை இழந்தவர்களுக்கு மாற்று ஏற்பாடுகளைச் செய்யத் தவறிய அரசு தமிழர் தாயகமான கிழக்கு மாகாணத்திற்கு புலம்பெயர்ந்து சொந்தக்காலில் நிற்க முனைந்த போதும் இனவாத நோக்கில் தடைசெய்தது.

1950 களிலிருந்து ஆயிரக்கணக்கான சிங்களக் குடும்பங்கள் சட்ட விரோதமாக கிழக்கு இலங்கையில் காணிகளைத் தமதாக்கி கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர். இதனைக் கண்டும் காணாமல் இருந்ததோடு மட்டுமல்லாது பின்னர் பல்வேறு ஊக்குவிப்புக்களையும் வழங்கியது. இதனால் மலையக தமிழர்களுக்கு எதிராக மட்டும் அவசரகாலச்சட்ட விதிகளை பயன்படுத்தி வெளியேற்றியது மனித நேயமற்ற நடவடிக்கையாகுமென்று தமிழர் கூட்டணி கண்டனம் தெரிவித்தது.

காங்கேசன் துறை இடைத்தேர்தலின் பின்னர் ஏற்கனவே பெற்ற அனுபவங்களின் விளைவாக ஒத்துழைத்து ஆட்சியினரோடு சமரசம் செய்து உரிமைகளைப் பெற முடியாது என்ற நிலைக்கு தமிழர் கூட்டணி வந்தது. இளைஞர்களை அரவணைத்து அவர்களை உணர்வுட்டும் உரைகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து வந்தது காசி ஆனந்தன், மாவை சேனாதிராஜா, வண்ணை ஆனந்தன் போன்ற இளம் தலைவர்கள் தமிழர் கூட்டணி மேடைகளில் முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கியதுடன் உரும்பிராய் சிவகுமாரன் போன்ற இளைஞர்கள் தலைமறைவாக இருந்து இனவிடுதலைக்கான வன்முறை போராட்டத்திற்கு வித்தை ஊன்ற முனைந்தார்கள்.

இலங்கையின் இனமுரண்பாடுகளின் வரலாற்றில் 1965களிலிருந்துதான் சாத்வீக போராட்டத்தில் நம்பிக்கை இழக்கும் நிலை ஆரம்பித்ததுடன் தமிழரசுக்கட்சியின் நிலைப்பாடும் வெளிவர ஆரம்பித்தது. ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்கத்தின் பங்காளிக்கட்சியாக இருந்து அரசுக்கு முண்டு கொடுத்து வந்ததுடன் அமைச்சரவையிலும் அங்கம் வகித்தது. இக்கட்சியினால் தனிச்சிங்களச் சட்டத்திற்கு எதிராக சாத்வீக போராட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்ட போதிலும் போராட்டம் தொடர்பாக தெளிவான வேலைத்திட்டமெதனையும் கொண்டிருக்கவில்லை. இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சி தேர்தலை மையமாக கொண்டகட்சியாக பாராளுமன்றக் கதிரைகளை கணக்குப்பார்த்து செயற்பட்டது.

அறுபதுகளின் நடுக்கூற்றிலிருந்து தமிழ்ச்சமூகத்தின் ஒருமைப்பாட்டிற்கு குந்தகமாக மட்டுமல்ல பேரினவாத சக்திகள் தமிழ் சமூகத்தை கூறுபோடுவதற்கான ஆயுதமாக பயன்படுத்திய சாதீயத்திற்கு எதிரான போராட்டங்களும் முன்னெடுக்கப்பட்டன. பீகிங்சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தலைவர் நா. சண்முகதாசன் தலைமையிலான இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, எஸ்.ரி. நாகரத்தினம் தலைமையிலான தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கம் என்பன சாதீய எதிர்ப்புபோராட்டங்களில் முக்கிய பங்கு வகித்தன.

பரந்துபட்ட இடதுசாரி, முற்போக்கு சிந்தனை கொண்ட இளைஞர்களை, புத்திஜீவிகளை சாதீய எதிர்ப்பு இயக்கம் கவரத்தவறவில்லை.

இலங்கையில் சிறுபான்மை இனமான தமிழ் சமூகத்தில் சிறுபான்மை மக்கள் என கணிசமான ஒரு தொகையினரை ஒதுக்கி வைப்பது தமிழ் சமூகத்தைப் பலவீனப்படுத்துவதுடன் மனிதநேயமற்ற நடவடிக்கையுமாகுமென்ற அடிப்படையிலேயே சாதீய எதிர்ப்பு இயக்கம் தீவிரம்பெற்றது. 1960களில் தேநீர்க்கடை பிரவேசம், ஆலயப்பிரவேசம் போன்ற போராட்டங்கள் முன் எடுக்கப்பட்டன. இலங்கை தமிழரசுக்கட்சி பாராளுமன்ற தேர்தலைக் கருத்தில் கொண்டு சாதி எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளில் தீவிர அக்கறை காட்டாததுடன் மதில்மேல் பூனையாக இருந்ததையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்.

யாழ்குடா நாட்டில் இன ஒடுக்குமுறையை விட கொடுமையான சாதி ஒடுக்கு முறைகள் பரம்பரை பரம்பரையாக இருந்து வந்தன. காலங்காலமாக சைவத்தைப் பின்பற்றிவந்த ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ்மக்கள் ஐரோப்பியர் வருகையின் பின்னர் கணிசமானவர்கள் தங்கள் அவலவாழ்வை விடுவிக்க கத்தோலிக்க மதத்தையும் தழுவத்தவறவில்லை. எனினும் சாதீய ஒடுக்கு முறை தொடர்ந்தது.

அறுபதுகளின் பின் சாதீய எதிர்ப்பு போராட்டம் தீவிரம் பெற்ற அதேவேளை அதற்கு எதிராக உயர் சாதியினர் பொலீசார் மற்றும் குண்டர்களின் உதவியுடன் அடக்கப்பட்ட மக்களுக்கு எதிராக வனமுறைகளையும் கட்டவிழ்த்து விட்டனர். சாதீய எதிர்ப்பு போராட்டங்களில் உயர்சாதியினருக்கு வெளிப்படையாக தலைமை தாங்கியவர்களில் அடங்காத்தமிழன் என்றழைக்கப்படும் பேராசிரியர் சுந்தரலிங்கம் முக்கியமானவர் என்பதை இங்கு குறிப்பிட வேண்டும். ஈழக்கோரிக்கையை முதன் முதலாக முன்வைத்தவரான இவர் வன்னி மற்றும் கிளிநொச்சி பிரதேசங்களை பாதுகாக்க தமிழர் குடியேற்றங்களை நிறுவியவர். ஆனால் மாவிட்டபுரம் ஆலயப்பிரவேசத்தின்போது உயர்சாதி சார்பில் எதிர்ப்பாளராக முன்னின்று செயற்பட்டார்.

அறுபதாம் ஆண்டுகளின் பிற்பகுதியிலும் எழுபதுகளின் ஆரம்பத்திலும் உலகளாவிய ரீதியில் வியட்நாமில் அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்பிற்கு எதிரான போராட்டங்கள் மற்றும் தத்தம்

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

நாடுகளின் சமூக பொருளாதார அரசியல் சூழ்நிலைகளின் பாரபட்சத்திற்கு எதிராகவும் இளைஞர் சமூகம் முன்னின்று போராடியது.

எமது நாட்டிலும் சாதிய எதிர்ப்பு போராட்டத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்த இளைஞர்கள், மாணவர்களில் பலர் அரசியல் கட்சிகளோடு இணையாது தனி அமைப்புக்களாக உருவெடுத்தார்கள். வேலையில்லாப்பிரச்சனை, நிலப்பற்றாக்குறை போன்ற காரணங்கள் மட்டுமல்ல தமிழ் இளைஞர்களைப் பொறுத்தவரை மேலதிகமாக கல்வி, அரசு வேலை வாய்ப்புக்களில் காட்டப்பட்டபாரபட்சம் காரணமாக இயல்பாகவே போர்க்குணம் மிக்க இளைஞர் சமூகத்தினரைத் தூண்டிவிட்டது.

எமது நாட்டைப் பொறுத்தவரை இளைஞர் சமூக பிரச்சனை பொதுப்பிரச்சனையாக இல்லாது தமிழ் இளைஞர்கள் பொதுப்பிரச்சனையோடு தனியான சில பிரச்சனைகளையும் எதிர் நோக்கினார்கள். இதனாலேயே இளைஞர்களின் பிரச்சனை காரணமாக தென்னிலங்கையில் உருவான ஜே.வி.பி. அமைப்பில் விரல் விட்டு எண்ணக் கூடிய தமிழ் இளைஞர்களே இணைந்தார்கள்.

இலங்கை பாராளுமன்ற அரசியல் வரலாற்றில் அறுபதுகளின் இறுதிவரை இளைஞர்களுக்கு முக்கிய இடமளிக்கப்பட்டது அறுபது வயதைக் கடந்தவர்களே பெரும்பாலும் பாராளுமன்றத்தில் அங்கம் வகித்தார்கள். அரசியலில் இளைஞர்களுக்கு உரிய இடமளிக்கப்படவில்லை இதன் விளைவாக 1971 ஏப்பிரலில் வெடித்த ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சியே இலங்கையில் தோற்றம் பெற்ற முதலாவது ஆயுதப் போராட்டமாகும். இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் ஆயுதப்போராட்டத்திற்கு வித்திட்ட முதலாவது நிகழ்வாக இதனைக் குறிப்பிடலாம்.

சாத்வீக போராட்டத்தில் முற்று முழுதாக நம்பிக்கை வைத்து செயற்பட்ட தமிழ்தேசிய இயக்கம் சாத்வீக போராட்டத்தில் நம்பிக்கை இழந்திருந்த நிலையில் ஜே.வி.பி.

கிளர்ச்சி தமிழ் இளைஞர்கள், மாணவர்களை சிந்திக்க வைத்தது. மேலும் இந்திய பிரதமர் இந்திராகாந்தி அம்மையாரின் வழிநடத்தலில் பங்களாதேஷ் உருவானது மேலும் அழுத்தத்தைக் கொடுத்தது.

ஸ்ரீமாவோ அம்மையாரின் தலைமையில் இயங்கிய இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணி 1970களில் பல்கலைக்கழக அனுமதியில் இனவாரியான தரப்படுத்தலை அறிமுகப்படுத்தியது. இது தமிழ் மாணவர்களை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியதுடன் ஆத்திரமடையவும் செய்தது. இலங்கை அரசுக்கு எதிரான எதிர்ப்புணர்ச்சியையும் மாணவர்கள் மத்தியில் தூண்டியது.

1971
தரப்படுத்தலுக்கு எதிரான மாணவர்களின் எதிர்ப்பு நடவடிக்கையை ஒருங்கிணைத்து வழிநடத்தும் நோக்குடன் 1971ல் தமிழ் மாணவர் பேரவை உருவாக்கப்பட்டது. இதுவே ஆயுதப்போராட்டத்திற்கு வித்திட்ட முதலாவது அமைப்பாகக் கருதலாம் இதில் மாணவர்களும், படித்து வேலையற்றிருந்த இளைஞர்களும் இணைந்தனர். மாணவர்களை போராட்டதூண்டுவதிலும், எழுச்சியடையச் செய்யவும் முயன்ற மாணவர் பேரவை பாடசாலை பகிஷ்கரிப்பு, கொடும்பாவி எரிப்பு போன்ற நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டது.

1971 ஏப்ரலில் ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சியை தொடர்ந்து நாடெங்கும் அமுல்படுத்தப்பட்ட அவசரகாலச்சட்டம் காரணமாக தமிழ் மாணவர் பேரவை உறுப்பினர்களும் பல்வேறு நெருக்குவாரங்களுக்கு உட்பட்டார்கள். இதனால் தமிழ் மாணவர் பேரவை தலைமறைவு இயக்கமானது. தமிழ் மாணவர் பேரவை தரப்படுத்தல் மற்றும் வேலை வழங்கப்படுவதில் காட்டப்பட்ட பாரபட்சம் காரணமாக எழுந்த இளைய தலைமுறையின் உணர்ச்சியை ஒருங்கிணைத்து ஆரோக்கியமான முறையில் ஆற்றுப்படுத்தியதோ இல்லையோ ஆயுதப்போராட்ட வளர்ச்சிக்கு கால்கோலிட்டது எனலாம் அதேவேளை தமிழரசுக்கட்சி தமிழ் க்காங்கிரஸ் கட்சி போன்ற தமிழர்களின் அரசியற்கட்சிகளும் வடக்கு கிழக்கு மக்களின் அரசியல்

அபிலாசைகளுக்கு உந்துசக்தியை அளிக்கவில்லை. மாறாக தமது பாராளுமன்ற அபிலாசைகளை நிறைவேற்ற தக்கமுறையில் பயன்படுத்தியது.

1972 மே 22ம் திகதி குடியரசு அரசியலமைப்பு பிரகடனத்தைத் தொடர்ந்து இனப்பிரச்சனை தீர்வு தொடர்பாக சிங்கள இடதுசாரி தலைவர்கள் மீது கொண்டிருந்த நம்பிக்கையையும் தமிழ்மக்கள் இழந்தனர்.

இதனால் அரசுக்கு எதிராக தமிழ்மக்கள் மத்தியில் தீவிரவாத அரசியல் உணர்வுகளை மேலும் வளரத் தலைப்பட்டது.

தமிழரசுக்கட்சியின் மிதவாத போக்கும் பாராளுமன்ற அரசியலில் கொண்டிருந்த அழுங்குப்பிடியான நிலைப்பாடும் பாராளுமன்ற அரசியலை அடிநாதமாக கொண்ட அரசியற் சக்திகளுக்கும் அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்ட இளைஞர் சக்திகளுக்குமிடையே இடைவெளியைத் தோற்றுவித்தது.

இது தமிழர்களின் அரசியல்கட்சிகளின் எதிர்கால வளர்ச்சியை பாதிக்கும் என்று தமிழரசுக் கட்சி உட்பட தமிழர் கட்சிகள் உணர்ந்து கொண்டனர். தமிழர் ஐக்கிய முன்னணியாக இணையும் நிலைக்குத்தள்ளப்பட்டனர். குடியரசு அரசியல் யாப்புக்கு எதிராக செயற்படும் நிலைக்கு இளைஞர்களும் தள்ளப்பட்டனர்.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி அரசியல்வாதிகளின் மேடைப்பேச்சுக்கள் மேலும் இளைஞர்களைத் தூண்டிவிட்டது. எனினும் இளைஞர்கள் தாபனமயப்படுத்தப்படாத காரணத்தினால் உதிரிகளாக குழுக்களாகக் கூடி தாம் நினைத்தபாட்டிற்கு வன்முறை நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டனர். தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி அவ்வப்போது ஏற்பாடு செய்த ஹர்த்தால் கடையடைப்பு நடவடிக்கைகளுக்கு ஆதரவான செயற்பாடுகளில் இளைஞர்கள் ஈடுபட்டதுடன் பஸ் எரிப்பு, புகையிரத தண்டவாளங்களை கழற்றி போக்குவரத்தை சீர்குலைத்தல்,

கறுப்புக்கொடி கட்டுதல், அரசு கட்டிடங்களை சேதப்படுத்தல், இலங்கை தேசியக்கொடியை அகற்றுதல், மின்விநியோகத்தை தடுத்தல் போன்ற நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார்கள்.

தமிழ்க்கட்சிகளுக்கிடையே ஏற்பட்ட ஒற்றுமை இளைய தலைமுறையினர் மத்தியில் தெம்பையும் உற்சாகத்தையும் ஏற்படுத்தினாலும் அது வெறும் உணர்ச்சியையும் வெறியையும் உருவாக்கியதே தவிர ஸ்தாபன ரீதியான விடுதலைப் போராட்டத்திற்குரிய அமைப்பாக பரிணமிக்கவில்லை. மேடைப் பேச்சுக்கள், கண்டனத் தீர்மானங்கள் பத்திரிகை அறிக்கைகளுடாக வெத்து வேட்டு அரசியலையே மேற்கொண்டன. அரசுக்கு நெருக்கடியை கொடுக்கும் போராட்டத்தை முன்னெடுப்பதற்கு பதிலாக தமிழ்மக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட உணர்வலைகளை மட்டும் நிலைநிறுத்தி பாதுகாத்து அதனுடாக சுய அரசியல் இலாபங்களை எய்தும் போக்கையே கடைப்பிடித்தது. இதனால் தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியின் அரசியல் நடவடிக்கைகள் படிப்படியாக தேக்க நிலையை அடைந்தது. தணிந்தது. தமிழ் மாணவர் பேரவையின் நடவடிக்கைகளும் அரசபடைகளின் கெடுபிடுகள் காரணமாக குறைவடையத் தொடங்கின. இதனால் 1972களின் இறுதியில் தமிழர் போராட்டம் சோர்வு நிலைக்கு உள்ளானது. தமிழ் மாணவர் பேரவையும் மறையத்தொடங்கியது.

எனினும் ஆங்காங்கே நிறுபுத்த நெருப்பாக இருந்த போர்க்குணம் மிக்க இளைஞர்கள் அணிதிரட்டப்பட்டு 1973ம் ஆண்டு ஜனவரி 28ம் திகதி தமிழ் இளைஞர் பேரவை என்ற அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இதில் தமிழ் மாணவர் பேரவையோடு இணைந்து செயற்பட்ட இளைஞர்களும் தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியோடு நேரடியாக இணைந்து செயற்பட்ட இளைஞர்களும் அங்கம் வகித்தனர்.

எனினும் தமிழ் இளைஞர் பேரவை உருவாக்கப்பட்ட சில வாரங்களுக்குள்ளாகவே படைத்தரப்பினரின் சந்தேக பார்வைக்கு உட்பட்டு முன்னணி உறுப்பினர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள்.

தமிழ் இளைஞர் பேரவை உருவான சில வாரங்களிலேயே முன்னணி உறுப்பினர்களும், பழுத்த அனுபவம் மிக்க உறுப்பினர்களும் பவதரப்பட்டவர்களுடன் தொடர்புகளையும் கொண்டிருந்த உறுப்பினர்கள் கைது செய்யப்பட்டதால் பேரவையின் செயற்பாடுகளும் வேலைத்திட்டங்களும் பாதிக்கப்பட்டன. தமிழர் விடுதலை கூட்டணியின் ஒரு அங்கமாக இல்லாது தனித்துவமாக 40 இளைஞர்கள் சந்தித்து உருவாக்கிய தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் முக்கிய உறுப்பினர்களே பின்நாளில் உருவான ஆயுதக் குழுக்களின் தலைமை பதவிகளில் அல்லது முக்கிய உறுப்பினர்களாக விளங்கினார்கள். தமிழர் கூட்டணி தலைவர்களில் ஒருவரான அப்பாப்பிள்ளை அமிர்தலிங்கம் தமிழ் இளைஞர் பேரவைக்கு ஆதரவு வழங்கத் தவறவில்லை.

எனினும் காலப்போக்கில் தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி ஆளுமை செலுத்த முற்பட்டதுடன் முக்கிய உறுப்பினர்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டும் இருந்ததால் தமிழ் இளைஞர் பேரவையின் நடவடிக்கைகள் பெரிதும் தீவிரம் பெறவில்லை.

1971 ஏப்பிரல் மாதம் நடைபெற்ற ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சி வங்காளதேசம் உருவானமை போன்ற நிகழ்வுகள் சாத்வீகப் போராட்டத்தின் மூலம் தமிழ் மக்கள் உரிமைகளைப் பெறமுடியாது. ஆயுதம் ஏந்துவதன் மூலமாகவே இறுதி இலக்கை அடையமுடியுமென்ற உணர்வுகளைத் தோற்றுவித்தது.

ஆனால் 1974 ஜனவரியில் இடம்பெற்ற உலக தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதிநாள் நிகழ்வில் பொலீசார் நடாத்திய கண்முடித்தனமான துப்பாக்கி சூட்டு சம்பவத்தில் 9 தமிழ் இளைஞர்கள் கொல்லப்பட்ட சம்பவம் ஆயுதமேந்தி போராட வேண்டுமென்ற உந்துதலை இளைஞர்களுக்கு அளித்தது.

எனினும் ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தில் ஆயுதப்போராட்டம் முக்கியத்துவம் பெற வித்திட்டவர்களில் பொன்னுத்துரை சிவகுமாரன் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. 1970களில் இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணி ஆட்சியில் கலாசார அலுவல்கள் பிரதியமைச்சராகவிருந்த சோமவீர சந்திரசிறி முன்னாள் யாழ் மேயர் அல்பிரட் துரையப்பா ஆகியோர் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட குண்டுத்தாக்குதல் கொலைமுயற்சி, வட்டுக்கோட்டை முன்னாள் தமிழ்க்காங்கிரஸ் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஏ. தியாகராசா கொலைமுயற்சி. மற்றும் ஆளுங்கட்சி ஆதரவாளர்களுக்கு எதிரான வன்முறை நடவடிக்கைகளுக்கு சூத்திரதாரியாக சிவகுமாரனின் பெயரே அப்போது பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

இலங்கை தமிழர்களின் விடுதலைப்போராட்டம் 1950களின் இறுதியில் சிங்களம் மட்டும் சட்டத்துடன் ஆரம்பித்த போதிலும் 1960களின் ஆரம்பத்தில் ஆயுதப்போராட்டமாக பரிணமிக்கக் கூடிய முளைகள் துளிர்விட்டபோதிலும் முளையிலேயே கருகிவிட்டன. 1961ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் வடக்கு கிழக்கு தலைநகரான திருமலையில் புலிப்படை என்ற இயக்கம் உருவாக்கப்பட்டது. இது சாத்வீக போராட்டத்திற்கு சமாந்தரமாக ஆயுதப்போராட்டத்தை முன்னெடுக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் சில துண்டுப்பிரசுரங்களையும் வெளியிட்டன. எனினும் தமிழரசுக் கட்சி தலைமைப்பீடம் இந்த அமைப்பை போஷிக்க தயங்கியமையினால் புலிப்படை அமைப்பு ஸ்தம்பித்துவிட்டது. 1965ல் தமிழரசுக் கட்சி ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசோடு பங்களிக்கட்சியாக சங்கமித்ததையடுத்து சாத்வீக போராட்டமும் மங்கிப்போனதையடுத்து புலிப்படையின் செயற்பாடும் முற்றாகவே இல்லாது போனதுடன் பிளவுண்டது.

1969களில் குட்டிமணி, ஜெகன் போன்ற இளைஞர்கள் தமிழீழ விடுதலை அமைப்பு என்ற அமைப்பை உருவாக்கினார்கள். தற்போது தமிழர்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தின் அச்சாணியாக, மூலவேராக உள்ள தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பின் தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் ஆயுதப்போராட்டத்திற்கும் சயனற் கலாசாரத்திற்கும் வித்திட்ட பொன்னுத்துரை சிவகுமாரன் போன்ற இளைஞர்களும் அப்போது முளைவிட்ட அமைப்பில் இணைந்தனர்.

இவர்கள் அமைச்சர்கள் வடக்கிற்கு விஜயம் செய்யும் போது கறுப்புக் கொடி காட்டுதல், சுவர்களில் எதிர்ப்பு கூலோகங்கள் எழுதுதல், அரச பஸ்வண்டிகள் வாகனங்கள் மீது கல் வீசுதல், போக்குவரத்தை தடுப்பதற்காக வீதிகளுக்கு குறுக்காக மரங்களை வெட்டி போடுதல் மற்றும் பாடசாலை ஆய்வு கூடங்களில் இரசாயன பொருட்களை இரவோடிவராக எடுத்து கைக்குண்டுகளை தயாரித்து ஆங்காங்கே எறிதல் போன்ற வன்முறைகளிலும் ஈடுபட்டார்கள்.

தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி உருவான பின்பே 1973 ஜனவரியில் தமிழ் இளைஞர் பேரவை தோற்றம் பெற்றது. ஆரம்பத்திலிருந்து இதற்கு ஆதரவு வழங்கிய தமிழரசுக் கட்சி முக்கியஸ்தர் அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் இளைஞர் பேரவையை முற்றுமுழுதாக தமிழர் ஐக்கிய முன்னணியின் கட்டுக்கோப்புக்குள் அதன் சொற்கேட்டு நடக்கவேண்டுமென்று எதிர்பார்த்தார். இதனை இளைஞர் பேரவையில் அங்கம் வகித்த ஒருசாரார் விரும்பாததால் பிளவு ஏற்பட்டது. கருத்து மோதல்கள், தனிமனித முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டன.

இந்த நிலையில் பெப்பிரவரி 1973ல் முக்கியஸ்தர் சத்தியசீலன் உட்பட இளைஞர் பேரவை உறுப்பினர்கள் பலர் கைது செய்யப்பட்டு சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டனர். இவர்களில் சிலர் காங்கேசன்துறை இடைத்தேர்தலுக்கு முன்பாக 1975ல் விடுவிக்கப்பட்டபோதிலும் பலர் 1977வரை சிறைவாசம் அனுபவித்தனர்.

1973ல் குட்டிமணி, தமிழக கடற்பரப்பில் வெடிபொருட்களுடன் கைது செய்யப்பட்டார். மு. கருணாநிதி தலைமையிலான அப்போதய திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு இவர்களை இலங்கை அரசிடம் கையளித்தது. பத்து வருடங்கள் சிறைவாழ்க்கை அனுபவித்து வந்த குட்டிமணி, ஜெகன் போன்ற ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் ஆரம்பகால வித்தாளர்கள் 1983 யூலை கலவரத்தை தொடர்ந்து இடம்பெற்ற வெலிக்கடை சிறைச்சாலை படுகொலைச்சம்பவத்தில் கொல்லப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈழவிடுதலை ஆயுதப்போராட்ட வரலாற்றில் இன்னொரு முக்கிய நிகழ்வு பொன். சிவகுமாரன் மறைவாகும். 1974 ஜூன் 5ம் திகதி கோப்பாய் வங்கி கொள்ளையடித்து இவரை பொலீசார் துரத்திச் செல்லவே சயனற் உட்கொண்டு மரணமானார். இலங்கை போர்க்களத்தில் முதலாவதாக சயனற் அருந்தி மரணித்து சயனற் கலாசாரத்தை விடுதலைப்புலிகளுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவராக தியாகி சிவகுமாரன் கருதப்படுகிறார்.

இவரது இறுதிக் கிரியைகள் இடம் பெற்ற வேளையாழ் மாவட்டத்தில் கடைகள் மூடப்பட்டு அஞ்சலி செலுத்தப்பட்டது. பல தமிழ் இளைஞர்கள் மரணச் சடங்குகளில் கலந்து கொண்டதுடன் தம் கைகளைக் கீறி பீறிட்ட இரத்தத்தில் இரத்த திலகம் இட்டனர்.

தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி தமிழ் இளைஞர் பேரவையானது தனது கட்சியின் இளைஞர் அணியாக செயற்பட வேண்டுமென்று விரும்பி தமிழ் இளைஞர் பேரவைக்குள் மேலும் ஊடுருவ முற்பட்டதால் அதிருப்தியடைந்த ஒருசாரார் அதிலிருந்து வெளியேறி 1975ம் ஆண்டு ஈழவிடுதலை இயக்கத்தை தோற்றுவித்தனர்.

இதேவேளை குட்டிமணியை நேசிக்கும் தங்கத்துரையின் கீழும் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் தலைமையிலும் குழுக்கள் தோன்றி வங்கி கொள்ளைகள் மற்றும் ஆயுதப் போராட்டத்திற்கான ஏனைய செயன்முறைகளிலும் ஈடுபட்டனர்.

இதற்கு தமிழர் ஐக்கியமுன்னணியின் முன்னணித் தலைவர்களின் ஆசீர்வாதமும் கிடைத்தது. அதே காலப்பகுதியில் லண்டனை மையமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த தமிழ் இளைஞர்கள் ஈழப்பூர்ச்சி அமைப்பை உருவாக்கினார்கள்.

வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் தலைமையில் 1976ம் ஆண்டு மே மாதம் 5ம் திகதி தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.

தமிழ் இளைஞர்கள் மத்தியில் ஏற்பட்ட உணர்வலைகளுக்கு மத்தியில் தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணியின் முதலாவது மாநாடு கட்சியின் செயலாளர் நாயகம் அ. அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் தொகுதியான வட்டுக் கோட்டையிலுள்ள பண்ணாகத்தில் 1976 மே 14ம் திகதி நடைபெற்றது. இதில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானமே வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானமாகும்.

வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது. “தனது உன்னதமான தாய்மொழியாலும், தம் மதங்களினாலும் தமது சிறப்புபெற்ற கலாசார பாரம்பரியங்களாலும், ஐரோப்பிய படையெடுப்பாளரின் ஆயுத பலத்தினால் வெற்றி கொள்ளப்படும் வரை பல நூற்றாண்டுகளாக தனியான பிரத்தியேகமான ஒரு பிரதேசத்தில் தனி அரசாக சுதந்திர வாழ்வு நடத்திய வரலாற்றாலும் தமது பிரதேசத்தில் ஒரு தனி இனமாக வாழ்ந்து தம்மைத் தாமே ஆளும் உள்ள உறுதியாலும் இலங்கைவாழ் தமிழ் மக்கள் சிங்களவர்களிலிருந்து வேறுபட்ட ஓர் தனித்துவமான இனமென்று இத்தால் பிரகடனப்படுத்தப்படுகிறது.

1972ம் ஆண்டு குடியரசு அரசியலமைப்பு தமிழ் மக்களைப் புதிய ஏகாதிபத்திய எஜமானர்களான சிங்கள மக்களால் ஆளப்படும் அடிமைத் தேசிய இனமாக மாற்றித் தாம் தவறாக அபகரித்துக் கொண்ட அதிகாரத்தைத் தமிழ்த்

தேசிய இனத்தின் தனிப்பிரதேசம், மொழி, குடியரிமை, பொருளாதார வாழ்வு, வேலைவாய்ப்பு ஆகியவற்றைப்பற்றித்துத் தமிழ் மக்கள் ஒரு தேசிய இனமென்று கூறுவதற்கான தகுதிகள் அத்தனையையும் அழிக்கின்றார்கள் உன்றும் இம்மாநாடு இத்தால் உலகுக்கு அறிவிக்கின்றது.

எனவே தமிழ் ஈழம் என்ற தனியரசை அமைப்பதையொட்டி வடக்கு கிழக்கிற்கு வெளியே வசித்து தொழில் புரிந்துவரும் தொழிலாளர்கள் அங்கம் வகிக்கும் தொழிற்சங்கமான இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தெரிவித்த மனத்தடைகளை கவனத்தில் எடுக்கும் அதேவேளை தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் நிலையான வாழ்க்கையை பாதுகாப்பதற்கு ஒவ்வொரு தேசிய இனத்திற்கும் உரித்தான சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில் ஒரு சுதந்திர இறைமையுள்ள மதச்சார்பற்ற சோசலிச தமிழ் ஈழ அரசை மீள்வித்து புனரமைப்பு செய்வது தவிர்க்கமுடியாததாகிவிட்டது என்று வட்டுக் கோட்டைத் தீர்மானம் தெரிவிக்கின்றது.”

தமிழர் பிரச்சனைக்கு சுதந்திர தமிழ் ஈழமே தீர்வாக அமையுமென்றும் அதனை அகிம்சை வழியாக வென்றெடுப்போமென்றும் மாநாட்டில் உரையாற்றிய முக்கியஸ்தர்கள் குளுரைத்தார்கள்.

தமிழ் இளைஞர்கள் மத்தியில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி மீது துளிர்ந்த அதிருப்தியை தணிக்கவும், 1965களுக்கு பின்னர் பாராளுமன்ற அரசியலைக் கொண்டு நடத்துவதற்கான கருவியாக இனப்பிரச்சனையை தமிழரசுக்கட்சி பயன்படுத்தியதால் தமிழ்மக்கள் மத்தியில் அக்கட்சி மீது பரவலாக எழுந்த அதிருப்தியை தணிக்கவே இத்தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டதாக அவ்வேளை நடுநிலை அரசியல் விமர்சகர்கள் கருத்து தெரிவித்தார்கள்.

உணர்ச்சிக்கு தீனியாக தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டதே தவிர எந்தவொரு வேலைத்திட்டமும் கட்சியிடம் இல்லையென விமர்சிக்கப்பட்டபோது தம்மிடம் இரகசியத்திட்டம் இருப்பதாகவும் அவற்றை வெளியிட முடியாதென்றே தமிழர் கூட்டணித் தலைவர்கள் கூறினார்கள். அத்தோடு கொழும்பை மையமாக கொண்டு வாழ்ந்த உயர்வர்க்கத் தமிழர்கள் வட்டுக்கோட்டை தீர்மானம் குறித்து தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி தலைவர்களிடம் பிரஸ்தாபித்தபோது “இத்தீர்மானம் இளைஞர்களது அழுத்தம் காரணமாகவே கொண்டு வரப்பட்டது. அரசாங்கத்தோடு பேச்சுவார்த்தை என்று வரும்போது இணக்கப்பாட்டிற்கு வரலாமென்றும் பதிலளிக்கப்பட்டது.” இதற்கு ஆதாரம் சேர்ப்பதாகவே தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் நடவடிக்கைகள் அமைந்தன. மேலும் வட்டுக்கோட்டை தீர்மானத்தின் எதிரொலியாக கூட்டணியில் அங்கம் வகித்த இ.தொ.க. தலைவர் செளமியழமர்த்தி தொண்டமான் படிப்படியாக ஒதுங்கிக் கொண்டார்.

இலங்கை குடியரசு அரசியலமைப்பு நிறைவேற்றப்பட்ட மே 22ம் திகதியை நான்காவது வருடமாக 1976ம் ஆண்டும் நினைவு கூரப்பட்டது. அன்றையதினம் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி தலைவர்கள் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தை அச்சிட்டு தமிழர் பிரதேசங்களில் விநியோகித்தார்கள்.

யாழ்ப்பாண நகரில் வட்டுக்கோட்டை தீர்மானம் பற்றிய விளக்க உரைகளை மக்கள் மத்தியில் நிகழ்த்திய தலைவர்கள் தீர்மானத்தின் பிரதிகளையும் வழங்கினார்கள். அரசாங்கத்திற்கு எதிராக மக்களை தூண்டியதாக குற்றஞ்சாட்டிய பொலீசார் தமிழர் கூட்டணி முக்கியஸ்தர்களும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுமான க. பொ. இரத்தினம், வ. ந. நவரத்தினம் க. துரைத்தினம் மற்றும் செயலாளர் நாயகம் அ. அமிர்தலிங்கம் ஆகியோரைக் கைது செய்தார்கள்.

1976 மே 31ம் திகதி நான்கு தலைவர்களுக்கும் எதிராக தனித்தமிழ் ஈழத்தை நிறுவுமாறு கோரும் பிரகாரங்களை வைத்திருந்தமை, மக்களுக்கு விநியோகித்தமை போன்ற குற்றச்சாட்டுக்களை சுமத்தி மேல் நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தாக்கல் செய்யப்பட்டது. மூன்று மேல்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் முன்னிலையில் ஜூர்கள் இல்லாது ட்ரயல் - அட்பார்முறையில் வழக்கு விசாரிக்கப்பட்டது.

இந்த வழக்கு விசாரணைகளின் போது சிரேட்ட வழக்கறிஞர்களான தந்தை எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம், மு. திருச்செல்வம், வி.எஸ்.ஏ. புள்ளேநாயகம்

இலங்கை கிணமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

போன்றவர்களின் வாதத்திறமை கண்டு ஆட்சியாளர்கள் திகிலடைந்தனர்.

ஐரர்கள் இன்றி ட்ரயல் அட்பார்முறையில் விசாரணை இடம்பெற்ற போதிலும் ஸ்ரீமாவோ அரசாங்கம் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறான தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. பழுத்த சட்டத்திறமை காரணமாக முன்வைக்கப்பட்ட வாதங்களின் நியாயங்களை நீதித்துறை ஏற்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது.

1976 செப்டெம்பர் மாதம் 10ம் திகதி மேல் நீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பில் நான்கு தமிழ்த்தலைவர்களும் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். அத்தோடு ட்ரயல் அட்பார் முறையில் மேல் நீதிமன்ற நீதிபதிகள் அடங்கிய விசேட நீதிமன்றம் அமைப்பதற்கு ஏதுவான அவசரகாலசட்ட விதிகள் செல்லுபடியற்றவை என்றும் தீர்ப்பில் தெரிவிக்கப்பட்டது. அத்தோடு எந்த அரசியலமைப்பின் மூலம் மேல் நீதிமன்றம் உருவாக்கப்பட்டதோ அந்த மேல்நீதிமன்றம் இந்த அரசியலமைப்பின் செல்லுபடி தன்மைபற்றி தீர்மானிக்க முடியாதென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இத்தீர்விற்கு எதிராக சட்டமா அதிபர் மேன்முறையீடு செய்ததையடுத்து ஐந்து உயர்நீதிமன்ற நீதியரசர்கள் முன்னிலையில் விசாரிக்கப்பட்டது. உயர்நீதிமன்றம் செப்டெம்பர் 1976ல் மேல் நீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பை தள்ளுபடி செய்ததுடன் தொடர்ந்தும் வழக்கை ட்ரயல் அட்பார் முறையில் விசாரிக்குமாறு தீர்ப்பளித்தது.

எனினும் 1976 டிசம்பர் 10ம் திகதி சட்டமா அதிபர் குற்றச்சாட்டுக்களை மீளப்பெற்றதை தொடர்ந்து வழக்கு விசாரணை தொடர்ந்து இடம்பெறவில்லை என்பது இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

வழக்கு மீளப்பெறப்பட்டதால் அரசியலமைப்பு தொடர்பான பல்வேறு முக்கிய கேள்விகளுக்கு இன்னமும் விடை காணப்படாத நிலைமை இருப்பதாக சட்ட அறிஞர்கள் கருத்து தெரிவித்தனர். நாட்டின் அரசியலமைப்பினால் வழங்கப்பட்ட பேச்சுஉரிமை போன்றவற்றை அவசரகால

சட்டவிதிகள் மூலம் ஆட்சியாளர்கள் தடுக்கமுடியுமா? பாராளுமன்றத்தில் உள்ள தீர்மான முன்மொழிவை பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறுவது அவசரகால விதிகளின் கீழ் தவறாகுமா? என்பனவேயாகும். —இதற்கு விடைகாணப்படாத நிலையில் இன்றும் இதே பிரச்சனைகள் தொடர்கின்றன.

டர்யல் அட்பார் நீதிமன்றத்தில் ஈழத்தமிழரின் இறைமை தொடர்பாக தமிழ்த் தலைவர்களான சட்ட வல்லுநர்கள் சமர்ப்பித்த சான்றுகளும் ஆவணங்களும் கண்டு இலங்கை அரசாங்கமே அதிர்ந்ததெனலாம். பிள்ளையார் பிடிக்கப்போய் குரங்காகிவிடக் கூடாதென்பதற்காகவே வழக்கை சட்டமா அதிபர் மீளப்பெற்றிருக்கலாமென்ற கருத்து அப்போது முன் வைக்கப்பட்டது.

1970 யூன் மாதம் 7ம் திகதி பதவியேற்ற ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி நிலைமையிலான இடதுசாரி அரசு 1977ம் ஆண்டு மே 17ம் திகதி கலைக்கப்பட்டது. ஐந்து ஆண்டுகளைக் கொண்ட பதவிக் காலத்திற்காக தெரிவு செய்யப்பட்ட அரசு 1972 மே 22ம் திகதி புதிய குடியரசு அரசியலமைப்பு அமுலுக்கு வந்த திகதியிலிருந்து ஐந்து வருடங்களுக்கு பதவி வகிக்க கூடிய ஏற்பாடுகளை செய்து ஏழு வருடங்களுக்கு ஆட்சியிலிருந்தது. இலங்கை பாராளுமன்ற ஆட்சிக்கால வரலாற்றில் தெரிவு செய்யப்பட்ட காலத்திற்கு மேலதிகமாக பதவியில் இருக்கும் கலாசாரத்திற்கு வித்திட்டது அப்போதைய ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆட்சியே.

1956ம் ஆண்டு ஜூன் 5ம் திகதி நிறைவேற்றப்பட்ட சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை கொண்டு வந்து இனமுரண்பாட்டிற்கு வழிவகுத்த ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி அரசு மீண்டும் எழுபதுகளில் பதவிக்கு வந்தபின்னர் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் காரணமாக மேலும் தீவிரம் பெற்றன.

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்காவின் ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழர் விடுதலைப் போராட்டம் சாத்வீக வழியில் உருவெடுத்தது. அவரின் மனைவியின் ஆட்சிக்காலத்தில் எழுப்துகளில் ஆயுதப்போராட்டம் உருவெடுத்தது. எழுப்துகளில் உயர்கல்வியில் தரப்படுத்தல், குடியரசு அரசியல் அமைப்பில் பௌத்தம் அரசு மதமாக்கப்பட்டதுடன் சோல்பரி அரசியலமைப்பில் இருந்த 29வது சரத்து நீக்கப்பட்டது. அத்தோடு சிறுபான்மை மக்களுக்குரிய எந்த ஏற்பாடும் அரசியலமைப்பில் காணப்படாததுடன் தமிழ் மொழிக்கு உரிய அந்தஸ்தும் வழங்கப்படவில்லை.

1974 ஜனவரியில் இடம் பெற்ற உலக தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டின் இறுதி நாளான 10ம் திகதி பொலிசாரால் 9 தமிழர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட சம்பவமும் இளைஞர்கள் மத்தியில் ஆட்சியாளர்கள் மீது அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது. இலங்கை இனப்பிரச்சனையை ஆயுதப்போராட்டத்திற்கு இட்டுச் செல்ல வித்திட்ட தமிழ் மாணவர் பேரவை, தமிழ் இளைஞர் பேரவை போன்ற அமைப்புக்கள் மட்டுமல்ல இன்று இன விடுதலைப்போராட்டத்தின் முக்கிய சக்தியாக விளங்கும் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பு உருவானதும் (அதாவது 1976 மே 5ம் திகதி) ஸ்ரீமாவோ அம்மையாரின் ஆட்சிக் காலத்திலேயே.

இவ்வாறு இனமுரண்பாடுகளை மேலும் தீவிரமடையச் செய்தவாறு இலங்கையின் ஏழாவது பாராளுமன்றம் விடை பெற்றது. எட்டாவது பாராளுமன்றத்தேர்தல் 1977 யூலை 21ம் திகதி நடைபெற்றது. ஏழாவது பாராளுமன்ற தேர்தலில் படுதோல்வியடைந்த ஐக்கிய தேசியக்கட்சி 140 ஆசனங்களைப் பெற்று அமோக வெற்றி பெற்றது. 91 ஆசனங்களுடன் ஆட்சி நடாத்திய ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி 1977 தேர்தலில் 8 ஆசனங்களை மட்டும் பெற்று படுதோல்வி அடைந்தது. மேலும் இடதுசாரிக் கட்சிகளான லங்கா சமசமாஜக்கட்சி இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்பன படுதோல்வியடைந்ததுடன் ஒரு ஆசனத்தைக் கூடக் கைப்பற்றவில்லை.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியில் இணைந்து தமிழரசுக்கட்சி, தமிழ்க் காங்கிரஸ்கட்சி என்பன ஒரே அணியாகப் போட்டியிட்டன. வட மாகாணத்தில் 15 தொகுதிகளில் அமோக வெற்றிபெற்ற தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி கிழக்கு மாகாணத்தில் மூன்று தொகுதிகளிலும் வெற்றிபெற்று 18 ஆசனங்களைப் பெற்று இரண்டாவது ஆகக்கூடுதலான ஆசனங்களைப் பெற்ற கட்சியாகியது.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தை முன்வைத்தே போட்டியிட்டது. 421,488 வாக்காளர்கள் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கு ஆதரவு வழங்கினார்கள்.

இவ்வாறு வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி அமோக வெற்றி பெற்றது தமிழ் ஈழ கோரிக்கைக்கு கிடைத்த அங்கீகாரமாகும் என்றும் கூட்டணி தலைவர்கள் தெரிவித்தனர். ஆனால் வட மாகாணத்தில் 30 சதவீதமாக மக்களும் கிழக்கு மாகாணத்தில் 67 சதவீதமான மக்களும் இக்கட்சிக்கு எதிராக வாக்களித்ததுடன் வடக்கு கிழக்கிற்கு வெளியிலும் கணிசமான தமிழ் மக்கள் வாழ்வதாகவும் அவர்களின் எண்ணங்களை அறிய வாய்ப்பளிக்கப்படவில்லையென்று அரசதரப்பில் கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டது.

வட மாகாணத்தில் தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி 278293 வாக்குகளையும், கிழக்கு மாகாணத்தில் 115935 வாக்குகளையும் பெற்றனர். வட மாகாணத்தில் சுயேட்சை வேட்பாளர்கள் 85097 வாக்குகளையும், ஐக்கிய தேசியக்கட்சி 31010 வாக்குகளையும், ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி 5526 வாக்குகளையும் பெற்றன.

கிழக்கு மாகாணத்தில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி 133812 வாக்குகளையும் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி 94265 வாக்குகளையும் பெற்றன.

கிலங்கை கிணூரண்பாடுகளின் வரலாறு

வட மாகாணத்தில் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்திற்கு கிடைத்த ஆதரவு கிழக்கு மாகாணத்தில் கிடைக்காமலுக்கு முக்கிய காரணம் பல்லினங்கள் வாழும் மாகாணமாக உள்ளமையே என்றும், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் 67.7 சதவீதமும், திருமலை மாவட்டத்தில் 35.2 சதவீதமும் அம்பாறை மாவட்டத்தில் 22 சதவீதமாகவும் தமிழர்கள் வாழ்ந்து வருவதுடன் கணிசமாக வாழும் சிங்கள முஸ்லிம் மக்கள் தமிழீழக் கோரிக்கைக்கு எதிராக வாக்களித்ததாலேயே கிழக்கு மாகாணத்தில் போதிய அங்கீகாரம் கிட்டவில்லையென நடுநில நோக்கர்கள் தெரிவிக்கிறார்கள்.

எனினும் வடக்கு கிழக்கு மாகாண மக்களுக்கு 1977 யூலை தேர்தலுக்கு பின்னர் ஜனநாயக சூழலில் தமது எண்ணங்களை சுயாதீனமாகவும், முழுமையாகவும் பிரதிபலித்து வாக்களிக்கக் கூடிய வாய்ப்பு பின்னர் நடைபெற்ற தேர்தல்களில் கிட்டவில்லை, வழங்கப்படவும் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவை பிரதமராக கொண்ட ஏழாவது பாராளுமன்றத்தின் முதலாவது அமர்வு 1977 ஆகஸ்ட் 4ம் திகதி இடம் பெற்றது. அப்போதைய பாராளுமன்ற மொத்த உறுப்பினர்களான 168 பேரில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி 140 உறுப்பினர்களை கொண்டிருந்தது. மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மைக்கு கூடுதலாக 28 உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்ததால் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த நிலையில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி ஆட்சியில் அமர்ந்தது.

ஐக்கிய தேசியக்கட்சியின் பாராளுமன்றம் கூடி எட்டு தினங்களில் 1956, 1958 வரிசையில் மீண்டும் ஒரு இன வன் முறை தமிழர்களுக்கு எதிராக கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது.

- 135 -

இந்த உரையை ஆய்ந்து மீண்டும் வரலாறு
பற்றி அறிந்துகொள்ளுங்கள்.

சுருஷிகளை உபயோகிப்பதற்கு
 உபயோகிப்பதற்கு உபயோகிப்பதற்கு
 விளக்கம் உபயோகிப்பதற்கு.

22

இலங்கை தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக 1956ல் சிங்களம் மட்டும் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டபோது மேற்கொள்ளப்பட்ட சத்தியாக்கிரகத்தின் எதிரொலியாகவும் 1958ல் சிங்கள சிறி அழிப்பு போராட்டத்தின் விளைவாகவும் இன வன்முறைகள் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டன. ஆனால் 1977ம் ஆண்டு ஆவணிக்கலவரம் எந்தவித அரசியற் காரணமுமின்றி பொலீசாரால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது.

1977 ஆகஸ்ட் 12ம் திகதி தொடக்கம் யாழ்ப்பாணம் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கம் ரோட்டரிக்கழகத்துடன் இணைந்து களியாட்ட விழாவை நடாத்தியது. இந்த நிகழ்ச்சிக்கு பார்வையாளர்களாக சிவில் உடையில் வந்த பொலீசார் சிலர் நுழைவுச்சீட்டு பெறாது நுழைய முயன்றனர். ஏற்பாட்டாளர்கள் இதனை அனுமதிக்காததையடுத்து முறுகல் நிலை ஏற்பட்ட போதிலும் பின்னர் பொலீசார் நுழைவுச்சீட்டைப்பெற்றே சென்றனர். இதனையடுத்து களியாட்டு விழா வாயில் கடமை ஊழியர் ஒருவர் பொலீசாரால் தாக்கப்பட்டார்.

இவ்விடயத்தை விழா ஏற்பாட்டாளர்கள் யாழ் சிரேட்ட பொலீஸ் அத்தியட்சகரின் கவனத்திற்கு கொண்டு வந்ததையடுத்து வடபகுதியிலுள்ள சகல பொலீஸ் நிலையங்களுக்கும் களியாட்ட விழா அரங்கிற்குள் எந்த பொலீஸ் உத்தியோகத்தரும் செல்லக் கூடாது என்று உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. எனினும் ஆவணி 13ம் திகதி உள்ளே

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

நுழைந்த பொலீசாருக்கும் பொதுமக்களுக்குமிடையே கைகலப்பு ஏற்பட்டது. இதில் இரண்டு பொலீசாரும் பொதுமக்கள் சிலரும் காயமடைந்தனர். இதனையடுத்து யாழ்நகரில் பொலீசாரினால் வன்முறை கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணம் புத்தூரில் 1977 ஆவணி 15ம் திகதி காலை சைக்கிளில் வந்த இரண்டு இளைஞர்கள் பொலீசாரை நோக்கி கைத்துப்பாக்கியால் சுட்டதையடுத்து ஒரு பொலீஸ் உத்தியோகத்தர் படுகாயமடைந்தார். இச்சம்பவமும் பொலீசாரை மேலும் சீண்டும் வகையில் அமைந்தது.

மறுநாள் அதிகாலையிலேயே யாழ் நகரவீதிகளில் சீற்றமுடன் உலாவந்த பொலீசார் மேற்கொண்ட துப்பாக்கி பிரயோகத்தில் நான்கு பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டதுடன். 21 பொதுமக்கள் காயமடைந்தனர்.

எரிகின்ற டயர்களைப் போட்டு யாழ்நகர- பழைய சந்தைக்கடைகள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. தீயை அணைக்க முயன்ற பொதுமக்கள் துப்பாக்கி பிரயோகம் செய்து கலைக்கப்பட்டார்கள். சீருடை அணியாத அல்லது சீருடை அணிந்த ஆனால் இலக்க தகடுபட்டியை அணியாது நின்ற பொலீசாரே வன்முறைகளை மேற்கொண்டனர் என்று நேரில் கண்டவர்கள் தெரிவித்தார்கள்.

1977 ஆகஸ்ட் 26ம் திகதி வரை யாழ்நகரில் வன்முறைகள் இடம் பெற்றன. இலங்கை பல்கலைக்கழக யாழ்ப்பாண வளாகத்தில் கல்வி பயின்ற சிங்கள மாணவர்களின் பாதுகாப்பையும் நலன்களையும் உறுதிப்படுத்திய பல்கலைக்கழக நிர்வாகம் சிங்கள மாணவர்களை ஆகஸ்ட் 17ம் திகதி சொந்த இடங்களுக்கு அனுப்பியது. இதற்கு பின்னர் யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்திற்கு சிங்கள மாணவர்கள் வருவது படிப்படியாக தடைப்பட்டது.

இக்காலத்தில் யாழ்நகரில் இரவு நேர ஊரடங்குச்சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்த வேளையிலும் கன்னாதிட்டியிலுள்ள நகைக்கடைகள் கொள்ளையிடப்பட்டன. பிரதான பேருந்து நிலைய வரிசைக் கடைகள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. வைத்தியமனை வீதியிலுள்ள பெரியார்களின் சிலைகள் அடித்து நொறுக்கப்பட்டன.

யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக சிங்கள மாணவர்வரை சுவரில் ஆணியால் அடித்து தாக்கியதாகவும் சிங்களப் பெண்களின் முலைகள் வெட்டப்பட்டு மீன் பெட்டிகளில் அனுப்பப்படுவதாகவும் தீய சக்திகளால் வதந்திகள் பரப்பப்பட்டதையடுத்து கலவரம் நாடெங்கும் பரவியது. 1977 ஆகஸ்ட் 16ம் நாள் அனுராதபுரம் புகையிரத நிலையத்தில் வழிமறிக்கப்பட்ட யாழ் நகரிலிருந்து கொழும்பு நோக்கி சென்ற புகையிரதத்தில் இருந்த தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டார்கள் காலங்காலமாக அநுராதபுரம், கெக்கிராவ, கல்கமுக போன்ற பல்வேறு இடங்களில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் விரட்டப்பட்டார்கள்.

வடகிழக்கு, கொழும்பு, மலையகம் உட்பட நாடெங்கும் பரவிய கலவரத்தை அடக்க பொலீசார் முற்படாததுடன் கண்டும் காணாதிருந்தனர். வடக்கு கிழக்கில் பொலீசார் நேரடியாகவும், ஏனைய இடங்களில் கண்டும் காணாமலும் இருந்து ஒத்துழைத்ததாக தெரிவிக்கப்பட்டது.

ஆட்சியில் இருந்து ஐக்கிய தேசியக்கட்சியினர் கண்டும் காணாமலும் இருந்து தமிழர்களை அடக்க தக்கவழி இதுவே என எண்ணியிருந்தனர்.

வடக்கு கிழக்கிலும் வெளிமாகாணங்களிலுமுள்ள இந்து ஆலயங்கள் பெருமளவில் சேதமாக்கப்பட்டன. கலவரத்தின் உள்நோக்கத்தை புட்டுக்காட்டுவதாகவும் வடக்கு கிழக்கிற்கு வெளியே உள்ள தமிழர் வாழிடங்களும் திட்டமிட்டு தாக்கப்பட்டது. தமிழர்களின் நிலங்களை பறிப்பதாகவும் உள்ளதென அப்போது தெரிவிக்கப்பட்டது. 1977 ஆவணி அமளியில் 300க்கு குறையாத குடிமக்கள் கொல்லப்பட்டதாக மதிப்பிடப்பட்டது.

முன்றாவது தடவையாகவும் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக இனக்கலவரம் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது, தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பாதுகாப்பற்ற உணர்வை மேலும் ஏற்படுத்தியது. சாத்வீக போராட்டத்தில் நம்பிக்கை இழந்து கொண்டிருந்த இளைய தலைமுறையினர் மத்தியில் புதிய சிந்தனைகளைத் தோற்றுவிக்கவும் தவறவில்லை.

கொழும்பு மற்றும் வடக்கு கிழக்கிற்கு வெளியே பல்வேறு இடங்களில் வாழிடங்களைக் கொண்டிருந்த மத்தியதர வர்க்க தமிழர்களும் ஏனைய தமிழர்களும் வடக்கு கிழக்கு மாகாணமே பாதுகாப்பான வாழிடமென எண்ணத் தலைப்பட்டனர். கொழும்பு நகரில் இருந்து அகதிகள் தரைவழியாக பாதுகாப்பாக அனுப்பமுடியாத நிலைமை ஏற்பட்டதால் லங்காராணி போன்ற கப்பல்களிலேயே காங்கேசன்துறைக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள்.

இதனையடுத்து பாரம்பரிய பிரதேசத்தை பொருளதார ரீதியில் வலுப்படுத்த வேண்டுமென்ற சிந்தனை முத்த குடிமக்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டது. திட்டமிட்ட குடியேற்ற மூலம் ஆட்சியாளர்களால் சிங்களவர்கள் குடியேற்றப்பட்ட மாவட்டங்களான திருகோணமலை, முல்லைத்தீவு, வவுனியா போன்ற மாவட்டங்களில் விவசாயக்குடியேற்றங்களை செய்து எல்லைப் பிரதேசங்களை பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற சிந்தனை கல்விமான்கள் மத்தியில் ஏற்பட்டது.

ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் படித்துவிட்டு வேலையற்றிருந்த இளைஞர்கள் இதற்கு பெருமளவில் ஒத்தாசை வழங்க முன்வராத போதிலும் 1977 கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டு பாதுகாப்பற்ற நிலையை உணர்ந்த மலையகத் தமிழர்கள் குடியேற்ற திட்டங்களில் குடியேற முன்வந்தனர் காந்தியம், தமிழ் அகதிகள், புனர்வாழ்வு கழகம் போன்றன இதற்காக முன்னின்று செயற்பட்டன. டாக்டர் இராஜசுந்தரம் திருமதி. ராஜசுந்தரம், ஏ. டேவிட். கே. சி. நித்தியானந்தா

சட்டத்தரணி க. கந்தசாமி போன்ற மூத்த தமிழர்கள் அவ்வேளை மிகுந்த தீர்க்க தரிசனத்துடன் சிந்தித்து செயற்பட்டார்கள்.

ஆவணி அமளியால் விரக்தியுற்ற தமிழ் இளைஞர்கள் தங்கத்துரை தலைமையில் தொண்டமானாறு செல்வச்சந்நிதி ஆலயத்தில் கூடி தமிழீழ விடுதலை இராணுவம் (TELA) என்ற அமைப்பை புரட்டாதி மாதம் ஆரம்பித்தார்கள். இதனையடுத்து இரண்டாவது அமைப்பும் ஆயுதப்போராட்டத்திற்காக தோற்றம் பெற்றது. உமாமகேஸ்வரன் விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பின் மத்திய குழு தலைவராகவும் செயற்பட்டார்.

1978 ஏப்பிரல் 7ம் திகதி தமிழ்ப்புலிகள் அமைப்பு புலனாய்வு உத்தியோகத்தரான பஸ்தியாம்பிள்ளை மற்றும் பொலீஸ் உத்தியோகத்தர்களை முருங்கன் என்ற இடத்தில் வைத்து தாக்குதலை தொடுத்தது. இத்தாக்குதல் மூலமே புலிகள் அமைப்பு பிரபலமடைந்தது.

இதனையடுத்து வங்கிகொள்ளைகளில் ஈடுபட்ட போராளிக்குழுக்கள் ஆளுங்கட்சி ஆதரவாளர்கள் மீதும் தாக்குதலை தொடுத்து வந்தது. பொன்னாலை வரதராஜப் பெருமாள் ஆலயத்திற்கு அருகில் வைத்து மிகவும் பிரபலமான ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி பிரமுகரான அல்பிரட் துரையப்பா 1978 ஏப்பிரல் 25ம் திகதி சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். இதனை 'புலிகள்' பிரபல தமிழ் நாளிதழான வீரகேசரிக்கு அனுப்பிய கடிதத்தின் மூலம் உரிமை கோரினார்கள்.

இந்தப்பின்னணியில் 1978 செப்டெம்பர் 7ம் திகதி ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசு இலங்கை ஜனநாயக சோசலிசக்குடியரசு அரசியலமைப்பை பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்தது. இந்த அரசியலமைப்பும் குடியரசு அரசியலமைப்பு வழியில் தமிழர்களுக்கு உரிமைகளுக்கு உத்தரவாதம் வழங்கவில்லை. நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட ஜனாதிபதி

முறையை அறிமுகப்படுத்தியது. இந்த அரசியலமைப்பு மூலம் சர்வ வல்லமையும், அதிகாரமும் கொண்ட ஜனாதிபதி பதவியைப் பயன்படுத்தி தமிழர்களது விடுதலைப் போராட்டத்தை ஒடுக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது.

தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானமான தன்னாட்சி கொண்ட தனியரசு அமைப்பதற்கு இரகசிய திட்டம் இருப்பதாக கூறிவந்ததுடன் போராளிக் குழுக்களுக்கு மறைமுக ஆசீர்வாதத்தையும் வழங்கி வந்தது.

ஆட்சியின் ஆரம்பத்தில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கான தரப்படுத்தலை நீக்கிய போதிலும் பின்னர் வேறு வடிவத்தில் அதனை அமுலாக்க 1978ன் இறுதி வாக்கில் தீர்மானித்தது. ஐ.தே.க. ஆட்சியில் இனவாத நடவடிக்கைகளின் சூத்திரதாரியாக இருந்த முன்னாள் கைத்தொழில் அமைச்சர் சிறில் மத்தியூ நடாத்திய செய்தியாளர் மாநாட்டில் தெரிவித்த கருத்துக்கள் தமிழ் கல்வி மாண்கள் உயர் கல்வி மாணவர்களை முள்ளாக தைத்தது. அருவருப்பையும் ஏற்படுத்தியது.

க.பொ.த. உயர்தரப்பரிசை வினாத்தாள்களை மதிப்பீடு செய்தோர் தமிழ் பரிட்சாத்திகளுக்கு அதிகளவு புள்ளிகளை வழங்கி பல்கலைக்கழகத்தில் அதிகளவு தமிழ் மாணவர்கள் அனுமதிபெற வழிவகுக்கிறார்கள் என்று செய்தியாளர் மாநாட்டில் தெரிவிக்கப்பட்டது. இது சிங்கள ஊடகங்களில் பிரச்சாரப்படுத்தப்பட்டு தமிழ் மக்களின் ஜீவாதாரமாக விளங்கிய கல்விக்கு சேறு பூசப்பட்டது. கல்வியில் தமிழ்மக்கள் காட்டிவரும் பிரயாசையும் எத்தனமும் கொச்சைப்படுத்தப்பட்டது.

இலங்கையின் எட்டாவது பாராளுமன்றத்திற்கான பொதுத் தேர்தல் 1977 யூலை மாதம் நடைபெற்றபோது ஐக்கிய தேசியக்கட்சி சிறுபான்மை மக்களுக்குரிய சில உரிமைகளை வழங்குவதாக தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் தெரிவித்திருந்தது. தமிழ் மக்களுக்கு குறிப்பிடத்தக்க சில பிரச்சனைகள் உள்ளன என்பதை ஏற்றுக்கொண்ட ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அவற்றைத் தீர்க்கத்தவறும் பட்சத்தில் தனிநாடு கோரும் சக்திகளை ஆதரிக்க தலைப்படுவார்கள். தேசிய ஒருமைப்பாடு ஐக்கியத்தை பாதுகாப்பதற்காகவும், முழுநாட்டினது பொருளாதார நலன்களுக்காகவும் எந்தவித தாமதமுமின்றி தமிழர் பிரச்சனையை தீர்க்க வேண்டும். கல்வி, குடியேற்றம், தமிழ்மொழி அமுலாக்கம், அரசதுறைகளில் வேலைவாய்ப்பு ஆகிய பிரச்சனைகளுக்கு சர்வகட்சி மாநாட்டில் ஆராய்ந்து எடுக்கப்படும் தீர்மானங்களை அமுல்படுத்த நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமென்றும் ஐக்கிய தேசியக்கட்சியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

இனப்பிரச்சனைக்கு உரிய தீர்வு ஐக்கிய தேசியக்கட்சி வழங்கி, நாட்டில் ஜனநாயக சூழலை ஏற்படுத்துமென்ற நம்பிக்கையில் வடக்கு மாகாணத்திற்கு வெளியில் உள்ள தமிழர்களும், சிங்கள மக்களும் வாக்களித்தார்கள்.

ஆனால் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி சர்வகட்சி மாநாட்டை கூட்ட நடவடிக்கை எடுக்காது பாராளுமன்ற தெரிவுக் குழுவின் உதவியுடன் புதிய அரசியலமைப்பைத் தயாரித்தது. தெரிவுக்

குழுவில் அங்கம் வகிக்காத தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் நிலைப்பாடு பற்றி கருத்து தெரிவித்த கட்சியின் செயலாளர் நாயகமும் அப்போதய எதிர்க்கட்சித் தலைவருமான அ. அமிர்தலிங்கம் ஐ.தே.க. அரசு அரசியலமைப்பை திருத்துவதற்கு முன்னர் அதன் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் குறிப்பிட்டபடி தமிழ் மக்களின் பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வுகாண்பதற்கான ஏற்பாடுகளை ஆராயவில்லை. பாராளுமன்ற தெரிவுக்குழு இனப்பிரச்சனைக்கான விடயங்களை ஆராய்ந்து தீர்வு முயற்சிகளுக்கு ஒத்தாசை வழங்கவில்லையென்பதற்காகவே தமிழர் கூட்டணி கலந்து கொள்ளவில்லை யென்று தெரிவித்தார்.

வர்த்தக அமைச்சராக அப்போதிருந்த லலித் அத்துலத் முதலி பாராளுமன்ற தெரிவுக்குழு கூட சர்வகட்சி மாநாட்டையே குறிக்கும் என்று கூறிச் சமாளித்தார்.

அத்தோடு ஐ. தே. க. தலைவர் ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா "ஐக்கிய தேசியக்கட்சி தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் சர்வகட்சி மாநாட்டின் மூலம் தமிழ்ப்பிரச்சனைக்கு தீர்வு காண்பதாக தெரிவித்தது.

ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக தேர்தலில் போட்டியிட்ட அநேக கட்சிகள் தோல்வியடைந்து விட்டன. பாராளுமன்றத்திற்கு வெளியிலுள்ள அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியற்கட்சிகளை அழைத்து பேசினால் தேவையற்ற பிரச்சனைகள் உருவாகலாம்" என்றார்.

இந்த நிலையில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி பாராளுமன்ற தெரிவுக்குழுவின் சிபாரிசுகளை, அதாவது ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் அபிலாசைகளுக்கு அமைவான அரசியலமைப்பைத் தயாரித்தது. பிரதமரிடமும் பாராளுமன்றத்திடமும் இருந்த நிறைவேற்று அதிகாரத்தை ஜனாதிபதிக்கு ஒப்படைக்கும் அடிப்படை மாற்றங்களுடன் இரண்டாவது அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.

தமிழ் மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்கு எந்தவித உத்தரவாதமுமில்லாத வகையில் அமைந்திருந்தது. இதனை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி எதிர்க்க 1978ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் 7ம் திகதி நிறைவேற்றப்பட்டது. தமிழர்களின் எதிர்ப்பை வன்முறைமொழியில் காட்டும் வகையில் இரத்தமலான விமான நிலையத்தில் யாழ்ப்பாண சேவையில் ஈடுபடும் அங்கீரோ 748 விமானம் நேரங்கணித்த குண்டுத் தாக்குதலுக்கு உள்ளானது.

தமிழ் மக்களது பிரச்சனைகளுக்கு அரசியலமைப்பில் எந்தவித தீர்வுகளும் தரப்படாததால் அதிருப்தியுற்ற தமிழ் மக்கள் பிரிவினைக் கொள்கையின்பால் ஆர்வம்கொள்ளத் தொடங்கினார்கள் இளைஞர்களும் தீவிரவாதத்தின்பால் மேலும் ஆகர்சிக்கப்பட்டார்கள்.

தமிழ் தீவிரவாதக்குழுக்கள் வங்கி கொள்ளைகள் பொலிஸ் மற்றும் படையினருக்கு எதிராகவும் ஆளுங்கட்சி உறுப்பினர்கள் ஆதரவாளர்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டார்கள்.

அரசாங்கமும் தனிநாடு கோரி துளிர்ந்து வந்த இளைஞர் சக்தியை முளையில் கிள்ளிவிட வேண்டுமென்று எதிர்பார்த்து நடவடிக்கைகளை எடுத்த அதேவேளை அடிப்படை ஜீவாதார உரிமைகளை கொடுக்காது செயற்பட்டது. தமிழர்களின் தாயக கோட்பாட்டை சிதறடிக்கும் வகையில் திட்டமிட்ட குடியேற்றங்களை முடுக்கி விட்டது.

அத்தோடு 1979 யூலை 3ம் திகதி பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பித்த ஒரு பிரேரணை வெந்தபுண்ணில் வேலைப்பாய்ச்சுவதாக அமைந்தது. நூற்றுக்கு நூறுவீதம் சிங்களவர்கள் வாழும் மதவாச்சி தொகுதியின் சில பிரதேசங்களை வவுனியா மாவட்டத்தோடு இணைக்கும் தீர்மானமே அதுவாகும். இது மாவட்ட அடிப்படையிலான விகிதாசார தேர்தலில் வவுனியா மாவட்டத்தில் சிங்களவர்

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

ஒருவர் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக தெரிவு செய்ய வழிவகுப்பதுடன், வவுனியா மாவட்ட தமிழர் விசிதத்தை குறைக்கும் நோக்குடன் கொண்டு வரப்பட்டது. இதனை ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி எதிர்த்தது. தெரிவித்த காரணம் தொகுதி அடிப்படையில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியை ஆதரித்த மக்களின் பிரதேசமே வவுனியாவுடன் இணைக்கப்படுகிறது. எதிர்காலத்தில் தொகுதி தேர்தல்முறை வரும்போது தமது கட்சியை பாதிக்கும் என்பதாகும்.

இருந்த உரிமைகளையும் பறிக்கும் வகையில் ஐ.தே.க. அரசு செயற்பட்டதுடன் 1977 பெப்ரவரியில் நீக்கப்பட்ட அவசரகாலச் சட்டத்தை யாழ் குடாநாட்டிலாவது அமுல்படுத்துவதன் மூலமே தீவிரவாதத்தை ஒடுக்கமுடியும் என்று எண்ணியது. இதனால் 1979 யூலை 12ம் திகதி யாழ் மாவட்டத்தில் அவசரகாலநிலையை பிரகடனம் செய்தது. அவ்வேளை இது தொடர்பான பாராளுமன்ற விவாதத்தில் உரையாற்றிய அப்போதைய கைத்தொழில் அமைச்சர் சிறில் மத்தியு “பயங்கரவாதத்தை சாதாரண சட்டங்கள் மூலம் அடக்கமுடியாது. பயங்கரவாதத்தே பயங்கர வாதத்தின் மூலமே அடக்க முடியும்” விசர்நாயகளைப் போன்ற அவர்களை கொல்லவேண்டும் என்ற சார்பட கருத்து தெரிவித்தார்.

அத்தோடு யூலை 12ம் திகதி 1979 அன்று பயங்கரவாத தடைச்சட்டம் (தற்காலிக ஏற்பாடுகள்) பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தை பயங்கரவாதம், பிரிவினை கோஷம் என்ற அர்த்தப்பாட்டைக் கொடுத்து தமிழர் உரிமைகளைக் கொடுக்காது பயங்கரவாதத்தின்மூலம் அரசு நசுக்க முற்பட்டது.

தமிழ் மக்களின் ஜீவாதார உரிமைகளை வழங்குவதன் மூலம் தீவிரவாத நடவடிக்கைகளை களையலாமென்பதை நீண்ட பழுத்த அரசியல் ஞானமும், ஐம்பது வருடத்திற்கு மேற்பட்ட

அரசியல் அனுபவமும் கொண்டிருந்த ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவுக்கு புரியாத விடயமல்ல ஆனால் உரிமைகளை கொடுக்காது முழுச் சக்தியையும் வன்முறையையும் பயன்படுத்தி போராட்டத்தை நசுக்க முற்பட்டார். இது ஸ்ரீமோவோ அம்மையார் ஆட்சிக்காலத்தில் துளிர்ந்த தீவிரவாத நடவடிக்கைகளை ஒடுக்க முற்பட்டதன் விளைவாக தமிழ் இளைஞர்கள் அணிஅணியாக தீவிரவாதத்தின் பால் செல்ல நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார்கள்.

யாழ்ப்பாண குடாநாட்டிற்கு மட்டும் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட அவசரகாலச்சட்டம் அமுலாகிய 24 மணிநேரத்தில் இடம் பெற்ற படுகொலைச் சம்பவங்கள் மக்களை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. கொடுக்க வேண்டிய உரிமைகளை கொடுக்காததால் எழுந்துள்ள ஜீவாதார விடுதலைப் போராட்டத்தை பயங்கரவாத போராட்டமாகவும், அவற்றை ஒடுக்குவதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் வன்முறைகள் தேசிய பாதுகாப்பிற்கான நடவடிக்கைகள் எனவும் சித்தரிக்கப்பட்டு ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசு அவசரகாலச்சட்டத்தை நன்கு பயன்படுத்தியது.

1979 யூலை 14ம் திகதி இடம்பெற்ற இன்பம் படுகொலை யாழ் மக்களால் இன்னமும் நினைவு கூரப்படும் மயிர் சிலிர்க்கும் நிகழ்வாகும். அன்றைய தினம் அதிகாலை ஒரு மணியளவில் நாவாலியிலுள்ள அவரின் வீட்டிற்கு சென்ற காக்கி லோங்ஸ் வெள்ளை ரிசேட் அணிந்த ஜீப்பில் சென்றவர்கள் இன்பம் என்றழைக்கப்படும் எஸ். விஸ்வஜோதிரத்தினம் (27 வயது) மற்றும் அவரின் மைத்துனரான சரவணமுத்து செல்வரத்தினம் (29 வயது) ஆகியோரை ஜீப்பில் கொண்டு சென்றனர். மறுநாள் காலை பண்ணைப் பாலத்திற்கு அருகில் இருவரது சடலங்களும் காணப்பட்டன. இன்பம் மேயர் துரையப்பா கொலை வழக்கின் சந்தேக நபர்களில் ஒருவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கிலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

இன்பம் படுகொலை சம்பவத்தையடுத்து 1979ம் ஆண்டு யூலைக்குப் பின்னர் வகை தொகையற்ற கைதுகள் காணாமல் போகும் நிகழ்வுகள் அதிகரித்தன.

அவசரகாலச்சட்டவிதியான நீதி விசாரணையின்றி சடலங்களை அடக்கம் செய்வதற்கான அதிகாரம், கொலைகள் காணாமல் போதலுக்கு வழிவகுப்பதாக தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி அரசுக்கு விண்ணப்பித்தது.

1979 டிசம்பர் 31ம் திகதிக்குள் பயங்கரவாதத்தை ஒழிக்கப்போவதாக குளுரைத்த ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா மேலதிக இராணுவத்தினரை யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பி பிரிகேடியர் வீரதங்கவை பொறுப்பாக நியமித்தார். நாட்டிலிருந்தும், குறிப்பாக வடக்கு மாகாணத்திலிருந்து, பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளை எந்த வடிவத்தில் இருந்தாலும் இல்லாதொழிக்க அவசரகால சட்டம் பிரகடனப்படுத்தப் படுவதாகவும் அரசின் சகல வளங்களையும் பயன்படுத்தவாரும் அவருக்கு அப்போது அரசு அதிபராக இருந்த யோகேந்திரா துரைசுவாமி, பிரிகேடியர் எஸ்.ரி.சி. ரணதங்க, பிரதி பொலிஸ் மா அதிபர் டி.சி வேறரத் ஆகியோர் ஒத்தாசை வழங்குவார்கள் என்றும் அந்தப் பிரகடனத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்தின் அப்போதைய அரசாங்க அதிபராக கடமையாற்றிய யோகேந்திரா துரைசுவாமி தகுதிவாய்ந்த அதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்டு, அவரின் மேற்பார்வையில் அவசரகால சட்டத்தின் கீழ் செய்தி தணிக்கையும் அமுல் செய்யப்பட்டது. யாழ்ப்பாண மக்களின் நன்மதிப்பை பெற்றிருந்தவரான சிங்கள அரசு அதிபரான லயனல் பொண்ணாண்டோ என்பவரை மக்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாக இடமாற்றியே யோகேந்திரா துரைசுவாமி நியமிக்கப்பட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கது. கடல் கடந்த சேவை அதிகாரியாக இருந்து ஓய்வு பெற்றிருந்தவரை விசேட அமைச்சரவை தீர்மானத்தின் மூலம் அரசு அதிபராக ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா நியமித்தார்.

யூழ்ப்பாண மாவட்டத்திலிருந்து வெளிவரும் செய்தித்தாள்கள், வெளியீடுகளுக்கே தணிக்கை கட்டுப்பாடு விதிக்கப்பட்டது. அத்தோடு யூழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் விற்பனை செய்யப்படும் கொழும்பு மற்றும் ஏனைய மாவட்டங்களில் அச்சிடப்படும் செய்தித்தாள்கள் மற்றும் பிரசுரங்களும் தணிக்கை விதிகளை பின்பற்ற வேண்டுமென்று அறிவுறுத்தப்பட்டது. அரசினாலும் அரச சார்புள்ள நிறுவனங்களினாலும் வெளியிடப்படும் பிரசுரங்களுக்கு சுய தணிக்கை செய்யும் வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டது.

அவசரகால விதிமூலம் ஜனநாயக உரிமைகளான அச்சு எழுத்து சுதந்திரங்களும் பறிக்கப்பட்டன.

1979 யூலை 19ம் திகதி பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு யூலை 24ம் திகதி நிறைவேற்றப்பட்ட பயங்கரவாத தடைச்சட்டம் (தற்காலிக ஏற்பாடுகள்) அவசரகால சட்ட விதிகளுடன் சேர்ந்து மேலும் அடக்குமுறைகளை விஸ்தரித்து விடுபடுத்தின.

சாத்வீக போராட்டப்பாதையிலிருந்து ஆயுதப்போராட்ட பாதைக்கு திசை திருப்பிக் கொண்டிருந்த இனவிடுதலைப் போராட்டத்தை முளையிலேயே கிள்ளிவிடும் நோக்கில் 1979 யூலையில் பயங்கரவாத தடைச்சட்டத்தை பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றியது. இது ஐக்கிய தேசியக்கட்சி 1977 பொதுத்தேர்தலில் சமர்ப்பித்த தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்திற்கு அமைவாக இணக்கப்பாட்டை ஏற்படுத்துமென நம்பியிருந்த தமிழ் மக்களுக்கு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

பயங்கரவாத தடைச்சட்டம் தற்காலிகமான ஏற்பாடுகளாகவே பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட போதிலும் 21 வருடங்களாக அமுலில் இருந்து வருகிறது. பின்னோக்கியும் செயற்படுத்தக் கூடிய ஆபத்தான இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் தடுப்புக்காவலில் இருக்கும்போது கொடுக்கும் குற்ற ஒப்புதல் வாக்குமூலம் மேல்நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடரப்படும் போது முக்கிய பிரதான சான்றுப்பொருளாக சமர்ப்பிக்க முடியும். பிடி ஆணை இல்லாது எவரையும் கைது செய்யவும், வழக்கு முடியும் வரை தடுத்து வைக்கவும் ஏற்பாடு செய்கிறது.

பயங்கரவாத தடைச்சட்டம் தமிழ் இளைஞர் சமூகத்தை கொடுமைக்கும், சித்திரவதைக்கும் உள்ளாக்கி வருவதாக சர்வதேச மன்னிப்பு சபை உட்பட பல்வேறு மனித உரிமை நிறுவனங்கள் ஆட்சிக்கு எதிராக குறை கூறி வருகின்ற போதிலும், படையினருக்கு விரிவான அதிகாரங்களை வழங்கும் இச்சட்டத்தினை வாபஸ்பெறவோ, திருத்தங்களை செய்யவோ

இலங்கை அரசு முயற்சிக்கவில்லை. இச்சட்டத்தையும் இதற்கு வலுவூட்டக்கூடிய அவசரகாலச்சட்டத்தையும் நீண்டகாலமாக தொடர்ந்து அமுல்படுத்தி வருகிறது.

இருபதுக்கு குறையாத ஆண்டுகளாக இச்சட்டத்தை அமுல்படுத்தியதன் மூலம் தீவிரவாதத்திற்கு தீனிபோடப்பட்டதே தவிர முடிவுக்கு கொண்டுவர முடியவில்லை.

ஆனால் பல தமிழ் இளைஞர் யுவதிகளின் மரணத்திற்கு நியாயம் கற்பிக்கவும், ஆயிரக்கணக்கானோர் சிறைகளில் அடைத்து வைக்கவும், சித்திரவதைகளை அனுபவிக்கவும் உறுதுணை புரிந்து வருகிறது.

பிரித்தானியாவில் 1974ல் ஜரிஷ் விடுதலைப் போராட்டத்தை அடக்க பயங்கரவாத தடுப்புச் சட்டம் அமுலுக்கு கொண்டுவரப்பட்டது. அதனை அடியொற்றியே ஐந்து வருடங்களின் பின் இங்கும் அமுலுக்கு வந்தது. பிரித்தானியாவில் அரசியல் நோக்கங்களுக்கான வன்முறைக்கு எதிராக மட்டும் இச்சட்டம் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் இலங்கையில் சமய, சமூக, இன அமைதியின்மை, சமய, சமூக, இனக்குழுக்களிடையே விரோதம் பகையை ஏற்படுத்தக்கூடிய கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தலும் இச்சட்டத்தின் மூலம் கையாளக்கூடியதாக உள்ளது. இவ்வாறு பரவலான ஏற்பாடுகள் இருப்பதால் தனிப்பட்ட அரசியல் பழிவாங்கலை மட்டும்ல்ல, கோபதாபங்களைத் தூக்கவும் பயன்படுத்தப்படுவதாகக் குறைகூறப்படுகிறது.

பயங்கரவாத தடைச்சட்டத்தின் தாய்வீடான பிரித்தானியாவில், குற்றச்சாட்டு எதுவுமின்றி ஏழு நாட்களுக்கு மேல் தடுத்து வைக்க முடியாது. வழக்கு தொடராமல் நீண்டகாலத்திற்கு தடுப்புக்காவலில் வைக்கமுடியாது. அங்கு 12 மாதங்களுக்கு ஒருமுறை நீடிப்பதற்கு பாராளுமன்றத்தின் அங்கீகாரம் பெறவேண்டுமென்றும் குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் இலங்கையில் அமுலில் உள்ள பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் பிரித்தானிய சட்டத்தை விஞ்சும் வகையிலான கொடுமான ஏற்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளது.

கிலங்கை கிளமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

பயங்கரவாத தடைச்சட்டம், அவசரகாலச்சட்ட விதிகள் என்பவற்றை பயன்படுத்தி பயங்கரவாதத்தை முற்றாக வேரோடு களையுமாறு அப்போதய ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா இராணுவ தலைமை அதிகாரியாக அப்போதிருந்த பிரிகேடியர் ஐ. வீரதுங்கவிற்கு உத்தரவிட்டதுடன் 1979 டிசம்பர் 31 வரை காலக்கெடுவும் விதித்தார்.

அத்தோடு யாழ்குடா நாட்டில் அரசியல் படுகொலைகள், வங்கி கொள்ளைகள், அரசு சொத்துக்களுக்கு சேதம் விளைவித்தல் மற்றும் பொலிஸ், இராணுவத்தினர் மீதான தாக்குதல்களும் அதிகரித்தன. எனவே அவசரகாலச்சட்டம், பயங்கரவாத தடைச்சட்டம் என்பவற்றின் துணையோடு 1979 டிசம்பர் மாதத்திற்குள் தீவிரவாத நடவடிக்கைகளுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்து சாத்வீகத்திலிருந்து திசைமாறிச் செல்லும் தீவிரவாத விடுதலைப் போராட்டத்தை முளையிலேயே கிள்ளிவிட வேண்டுமென்ற முனைப்பில் யாழ் குடாவுக்கு மேலதிக தாருப்பினர் அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர்.

பயங்கரவாத தடைச்சட்டம் வழங்கிய எல்லை மீறிய அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி தமிழ் இளைஞர்கள் நூற்றுக்கணக்கில் கைது செய்யப்பட்டு தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டதுடன் பல்வேறு சித்திரவதைகளுக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டனர்.

ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா அரசாங்கத்தினால் 1978 செப்டெம்பரில் நிறைவேற்றப்பட்ட இரண்டாவது குடியரசு அரசியலமைப்பில் வழங்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் தமிழ்மக்களை பொறுத்தவரை எட்டாத கனிகளாயின.

ஆளெவரும் சித்திரவதை அல்லது கொடுமையான மனிதாபிமானமற்ற அல்லது இழிவான நடாத்துகைக்கு அல்லது தண்டனைக்கு உட்படுத்தலாகாது என்ற அடிப்படை மனித உரிமை தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை செல்லாக்காசுகளாகின. அராஜகமும் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது.

இதனால் யாழ்க்குடாவில் வன்முறைகள் ஓய்ந்து இனம்புரியாத அமைதி நிலை ஏற்பட்டது. இளைஞர்கள் மற்றும் தீவிரவாத குழுக்களின் தலைவர்கள் உறுப்பினர்கள் தலைமறைவாகியதுடன் முக்கியஸ்தர்கள் தமிழகத்திற்கும் தலைமறைவானார்கள்.

இதனால் 1980ம் ஆண்டு உதயமானபோது அவசரகாலச்சட்டம் நீக்கப்பட்டது. ஆனால் தற்காலிக ஏற்பாடுகளாக கொண்டு வரப்பட்ட பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் நீக்கப்படவில்லை.

1980ம் ஆண்டு தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் நடவடிக்கைகளிலும் சரி, தீவிரவாத செயற்பாடுகளிலும் தேக்க நிலை காணப்பட்டது. அதேவேளை விடுதலை அமைப்புக்கள் தம்மை அமைப்பு ரீதியாக பலப்படுத்தும் நோக்கில் செயற்பட்டதுடன் விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பில் பிளவு ஏற்பட்டு அதன் முக்கிய தலைவர்களில் ஒருவரான உமாமகேஸ்வரன் தலைமையில் தமிழீழ விடுதலைக்கழகம் புளொட் உருவானது. இதனால் தமிழர் விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் முன்று ஆயுதக் குழுக்களே 1980ம் ஆண்டு செயற்பட்டன. தீவிர ஆயுதப்பயிற்சி, உறுப்பினர்களை திரட்டுதல், பிரச்சார நடவடிக்கைகளில் திரைமறையில் செயற்பட்டனர். இதனால் இந்த மௌனமான சூழ்நிலையை ஐக்கிய தேசியக்கட்சி 79 அவசரகாலச் சட்டம் தீவிரவாதத்தை ஒடுக்கி விட்டதாக கற்பனை செய்தது.

சாத்வீக அரசியலில் தேக்கநிலை காணப்பட்டது. அப்போது எதிர்க்கட்சியாக இருந்த ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக்கட்சி மற்றும் இடதுசாரிக்கட்சிகளான லங்கா சமசமாஜக்கட்சி ஆகியவற்றுடன் தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி இனப்பிரச்சனை தொடர்பாக பேச்சுவார்த்தை நடாத்தின. தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி ஐக்கிய தேசியக்கட்சியால் அப்போது அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையுடன் உடன்பாடு கண்டதுடன், இடதுசாரிகளை

கிலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

விட ஐ.தே.க.வுடன் உடன்படக்கூடிய பல்வேறு குணாம்சங்களை கொண்டிருந்ததால் இந்தப் பேச்சுவார்த்தை ஆரோக்கியமான திசைக்கு செல்லாது முறிவடைந்தது. இதற்கு தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி அப்போது நியாயமான காரணத்தையும் முன்வைக்கவில்லை.

1980ம் ஆண்டின் இறுதியில் மீண்டும் தமிழ் தீவிரவாதிகளின் நடவடிக்கைகள் தீவிரம்பெற ஆரம்பித்தன. கிளிநொச்சியில் வைத்து ஐ. தே.க. அமைப்பாளர் ஒருவர் சுடப்பட்டார். 1981ம் ஆண்டு பொலிஸாருக்கு எதிரான தாக்குதல்கள் ஆரம்பித்ததுடன் வங்கிகொள்ளை சம்பவங்களும் ஆரம்பித்தன.

1981ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் 5ம் திகதி தமிழ் தீவிரவாதத்திற்கு வித்திட்டவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்களான குட்டிமணி, தங்கத்துரை ஆகியோர் பருத்தித்துறைகடற்பரப்பில் கைது செய்யப்பட்டனர். இது முக்கிய நிகழ்வாக அப்போது கருதப்பட்டது.

இதேவேளை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியும் தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்கான தனது சாத்வீகப் போராட்டத்தில் இறுதிப்பங்களிப்பை வழங்கும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. தந்தை செல்வாவின் மருமகனும் கனடாவில் அவ்வேளை அரசியற் பேராசிரியராகவும் இருந்த ஏ.ஜே. வில்சன் மற்றும் ஐ.தே.க. ஆட்சியில் உள்ளூராட்சி அமைச்சராகவிருந்து செனட்டர் மு. திருச்செல்வம் அவர்களின் புதல்வரும் அமெரிக்காவில் பயின்ற சட்டத்தரணியுமான கலாநிதி நீலன் திருச்செல்வம் ஆகியோர் வர்க்கரீதியாக ஐக்கியதேசியக் கட்சி முக்கியஸ்தர்களோடு கொண்டிருந்த தொடர்புகளின் அடிப்படையில் பேச்சுவார்த்தை நடாத்தினார்கள். இதில் இன உணர்வுக்கு அப்பால் வர்க்க உணர்வே மேலோங்கியிருந்தது.

இரு பிரபல சட்டவல்லுநர்களும் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்கத்தின் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையோடு ஒத்துப்போகும் நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது.

வர்க்கரீதியான நல்லுறவை மட்டும் அடிப்படையாக கொண்ட இவர்களது பேச்சுவார்த்தையின் விளைவாக மாவட்ட அபிவிருத்திசபைகள் பற்றிய உடன்பாட்டிற்கு ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசும் தமிழ் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணியும் வந்தன.

மாவட்ட அபிவிருத்திசபை தமிழ்மக்களுக்கு நிலம் தொடர்பாக சில அதிகாரங்களை வழங்குவதுடன் குறிப்பிட்ட சில விடயங்கள் தொடர்பாக அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளிப்பதன் மூலம் வேலைவாய்ப்புக்களை கணிசமாக வழங்க முடியுமென்றும் நியாயம் கூறப்பட்டது.

மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளை தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி ஏற்றுக்கொண்டதுடன் தீர்வுக்கான அடித்தளமாக கொள்ளலாமென்றும் கட்சி தலைவர்கள் தெரிவித்தனர்.

வட்டுக்கோட்டை தீர்மானத்தின் மூலம் தமிழர் பிரச்சனைக்கு தனி ஈழமே முடிந்த முடிவாக பிரகடனப்படுத்தி அதற்கான போராட்ட உத்திகளை திட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த தமிழ் தீவிரவாத இளைஞர் அமைப்புகள் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையை முற்றாக நிராகரித்தன. இதனையடுத்தே தீவிரவாத இளைஞர்களுக்கும், மிதவாத தமிழர் கட்சியான தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணிக்குமிடையிலான இடைவெளி அதிகரித்தது.

தனிநாடு கனவு கண்ட தமிழ் மக்களும் மீதவாத தமிழர் கட்சியின் தீர்மானம் குறித்து பரவலான அதிருப்தியை தெரிவித்தபோதிலும் 1981 யூன் 4ம் திகதி மாவட்ட அபிவிருத்தி

சபை தேர்தலுக்கு நாள் குறிக்கப்பட்டது. தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக்கூட்டணி வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தின் சகல மாவட்டங்களிலும் போட்டியிட்டது. அம்பாறை தவிர்ந்த ஏனைய மாவட்டங்களில் தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி வெற்றி பெற்றது.

ஆனால் தேர்தலுக்கு முன்பாக இடம்பெற்ற வன்முறை சம்பவங்கள் தமிழ் மக்களை மேலும் துயரங்களுக்குள்ளாக்கின. மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை தேர்தலுக்கு முன்பாக மே 24ம் திகதி வட்டுக்கோட்டை முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஏ. தியாகராஜா சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை தேர்தலில் இவர் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி வேட்பாளராக போட்டியிட்டவர்.

1981 மே 31ம் திகதி யாழ்நகரில் இடம்பெற்ற தமிழ் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி பிரச்சாரக்கூட்டத்தில் காவற்கடமையில் ஈடுபட்ட பொலீசார் மீது துப்பாக்கி பிரயோகம் மேற்கொள்ளப்பட்ட சம்பவத்தையடுத்து இரண்டு பொலீசார் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள். இதனை தொடர்ந்து யாழ்நகரில் மீண்டும் வன்முறை கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. அவ்வேளை ஐக்கிய தேசியக்கட்சி தேர்தல் நடவடிக்கைகளுக்காக அமைச்சர்களாக அவ்வேளை இருந்த காமினி திசாநாயக்கா, சிறில்மத்தியூ ஆகியோர் யாழ்நகரில் தங்கியிருந்தனர்.

ஆவணி அமளி - 1977 இரத்தக்கறை படிந்த அழிவுகளிலிருந்து ஓரளவு ஆசுவாசப்பட்டு முச்சுவிடத் தொடங்கிய யாழ்ப்பாண நகரம் 1981 வைகாசி 31ம் திகதி மீண்டும் நெருப்பு சுவாலைக்குள் சிக்கியது. 1977 ஆவணியில் வர்த்தக நிலயங்கள் மட்டுமே கொள்ளை மற்றும் தீக்கிரை இலக்குகளாக இருந்தன. ஆனால் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைத்தேர்தல் காலத்து வன்முறை துல்லியமான முறையில் நன்கு திட்டமிடப்பட்டு மேற்கொள்ளப்பட்டது. அப்போது யாழ் நகரில் இரண்டு முக்கிய அமைச்சர்களான காமினி திசாநாயக்க இனவாத பேச்சுக்கள் மூலம் நன்கு தமிழ் மக்களால் அறியப்பட்ட சிறில் மத்தியூ (இன்றைய ஆட்சியில் ஐ.தே.க. அதிருப்தியாளர் குழுவைச்சேர்ந்த நந்தாமத்தியூவின் தந்தை) ஆகியோர் யாழ்நகரில் தங்கியிருந்தனர். இவர்கள் தீச்சுவாலைகளை தணித்தார்களோ இல்லையோ ஆட்சியாளர்கள் எண்ணெய் ஊற்றாவிட்டால் தணிந்திருக்குமென மக்கள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

1981 மே 31ம் திகதி நாச்சிமார் கோவிலடியில் இடம் பெற்ற தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி தேர்தல் பிரச்சாரக் கூட்டத்தில் காவற் கடமையில் இருந்த இரண்டு பொலீஸ் உத்தியோகத்தர்களை உமாமகேஸ்வரன் தலைமையில் இயங்கிய புளொட் அமைப்பே சுட்டுக்கொன்றதாக அப்போது தெரிவிக்கப்பட்டது.

அன்றைய தினம் இரவு யாழ்நகரில் சக பொலிஸ் உத்தியோகத்தர் இருவர் கொல்லப்பட்ட ஆத்திரத்தை வன்முறை வடிவத்தில் பொலீசார் தீர்த்தனர். தனியார் வந்ததக நிலையங்கள் கொள்ளையிடப்பட்டு தீ வைக்கும் சம்பவம் குறிப்பிட்ட வர்த்தகர்களை பாதிக்கும். ஆனால் 1981 மே 31ம் திகதி தீ வைப்பு சம்பவங்களின் இலக்குகளின் தாக்கத்திலிருந்து தமிழ்சமூகம் இன்னமும் மீளவில்லை. தென்னாசியாவில் மிகவும் பிரபலம் பெற்றிருந்த யாழ்ப்பாண பொது நூலகம் இரவோடிவாக எரிக்கப்பட்டது. 95 ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட நூல்களும் அக்கினியோடு சங்கமமாகியது. அன்று தமிழ் மக்களின் மனங்களில் எரியத்தொடங்கிய தீ இன்னமும் அணையவே இல்லை. மிகவும் பெறுமதி வாய்ந்த, எவ்வளவு பணம் செலுத்தினாலும் தற்போது பெறமுடியாத நூல்கள் ஆவணங்கள், ஓலைச்சுவடிகள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள் அழிந்துவிட்டன.

இரண்டு பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்கள் இறந்ததற்கு ஒரு சமூகத்தின் பாரம்பரிய சொத்தையே அழிப்பதென்பது உடனடி ஆத்திரவிளைவாக கொள்ளமுடியாது. யாழ்ப்பாண மக்களின் விடுதலை நோக்கை, வீரியத்தை, கல்வியை அழிப்பதன் மூலம் ஒடித்துவிடலாமென்ற பேரினவாத சிந்தனையின் விளைவேயாகும்.

அன்றையதினம் இரவு யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவந்து கொண்டிருந்த தினசரி பத்திரிகையான 'ஈழநாடு' காரியாலயமும் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. கொழும்புக்கு வெளியே வெளிவந்து கொண்டிருந்த ஒரேயொரு தினசரியான 'ஈழநாடு' பத்திரிகை யாழ்ப்பாண மக்களின் குரலாக மட்டுமன்றி வாழ்வோடும், உணர்வுகளோடும் கலந்திருந்த தொடர்பு ஊடகமாகும்.

அத்தோடு நிற்காத பொலீஸ் குண்டர்கள் பிரதான வீதியிலுள்ள தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி காரியாலயத்தையும், அப்போது இளம்பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்து இளைஞர்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்த வெ. யோகேஸ்வரன்

போதிலும் அதுவும் ஐ.தே.க.வுக்கு எதிரான பிரச்சார உத்தியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதே தவிர கலைவாணி குடி கொண்டிருந்த யாழ்ப்பொது நூலக வளாகத்திற்கு உயிருட்டவேயில்லை. இப்போது அறிவுக்கோவில் கட்டிட சிதைவாக காடுகளால் அடர்ந்து போயுள்ளது.

மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை தேர்தலை தமிழ்மக்கள் புறக்கணிக்கவேண்டுமென்று தீவிரவாத இளைஞர்கள் பிரச்சாரம் செய்தார்கள். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி செயலகம் எரிக்கப்படும் பல்வேறு அழுத்தங்கள் இளைஞர்களால் கொடுக்கப்பட்ட போதிலும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி தேர்தலில் போட்டியிடும் தீர்மானத்தில் உறுதியாகவே இருந்தது.

எனினும் தேர்தல் கடமைகளுக்கு தமிழ் அரச ஊழியர்கள் செல்ல அஞ்சியநிலையில் குருநாகல் போன்ற இடங்களிலிருந்து தேர்தல் கடமைகளுக்காக அரச ஊழியர்கள் கொண்டுவரப்பட்டார்கள். மேலதிக பொலீசாரும் துரையப்பா விளையாட்டரங்கில் குவிக்கப்பட்டு 1981 ஜூன் 4ம் திகதி தேர்தல் நடாத்தப்பட்டது. இத்தேர்தலில் சிற்றூழியர் தரத்தினர் அதிகாரிகள் தரத்தில் கடமைபுரிந்ததாக அப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் பேசப்பட்டது.

வாக்குப்பெட்டி மோசடி, ஊழல்கள், துஷ்பிரயோகம் வன்முறைகள் நிறைந்த மாவட்ட அபிவிருத்திச்சபை தேர்தல் குறித்து எந்தவித விசாரணைகளையும் அப்போதய அரசு மேற்கொள்ளவில்லை. இலங்கை தேர்தல் வரலாற்றில் மிகவும் மோசடியான தேர்தலாக மட்டுமன்றி தேர்தல் மோசடிகளுக்கு முன்னோடியாகவும், பரீட்சார்த்தமாகவும் அமைந்தது. வடக்கு கிழக்கில் அம்பாறை தவிர்ந்த ஏனைய ஆறுமாவட்டங்களிலும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி வெற்றி பெற்றதாக தேர்தல்கள் திணைக்களம் உத்தியோகபூர்வமாக அறிவித்தது.

மாவட்டசபை உறுப்பினர்கள், தலைவர்கள் தீவிரவாத தமிழ் இளைஞர்கள் மற்றும் கணிசமான தமிழ் மக்களின் எதிர்ப்பின் மத்தியில் பதவியேற்றார்கள். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி ஐக்கிய தேசியக்கட்சி ஆட்சியில் நன்கு நம்பிக்கை வைத்து செயற்பட்ட போதிலும் அக்கட்சி மீண்டும் ஒருதடவை தமிழர் கூட்டணியை நட்டாற்றில் கைவிட்டது. 1983 யூலை கலவரத்தின்பின் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி அரசியல் நீரோட்டத்தில் வீரியம் குறைந்த பங்கை வகித்தாலும் 1981 மாவட்ட அபிவிருத்திசபை தேர்தலில் போட்டியிட்டதே அதற்கு கால் கோளிட்டது.

ஆட்சியாளரை நம்பி களத்தில் குதித்து மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி ஏற்று ஆறுசபைகளின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றிய போதும் அதிகாரப்பரவலாக்கம் செய்ய வேண்டிய விடயங்களில் அரசு தனது பிடியை விடாது மறைமுகமான நெருக்கடிகளை கொடுத்தது. உரிய நிதி ஒதுக்கீட்டை செய்யாது பன்முகப்படுத்தப்பட்ட வரவு செலவுத்திட்டத்தின் மூலம் அற்ப நிதியையே ஒதுக்கியது. அதாவது அரசு வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஒரு சத வீதமேனும் கிடைக்கவில்லை.

அத்தோடு ஊர்காவல் படை அமைப்பதற்கு அனுமதியளிக்கப்பட்ட போதிலும் தனியார் நிறுவன அல்லது அரசு நிறுவனங்களில் கடமைபுரியும் பாதுகாப்பு உத்தியோகத்தருக்கு உரிய அதிகாரம் கூட வழங்கப்படவில்லை அத்தோடு பயிற்சி வழங்கவோ ஊர்காவல் படையினருக்குரிய அடிப்படை வசதிகளை வழங்குவதற்குரிய ஏற்பாடுகளோ அரசினால் செய்யப்படவில்லை.

பட்டின சபைகளுக்குரிய அதிகாரங்கள் கூட இல்லாத நிலையில் பெயரளவில் செயற்பட்ட மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபையின் மீது தமிழ் மக்கள் முற்றாக நம்பிக்கை இழக்கும்

நிலை ஏற்பட்டது. தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி தன்னைப்பணயம் வைத்து மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையை ஏற்றது ஐக்கிய தேசியக் கட்சியில் வைத்த நம்பிக்கையினாலேயே. அத்தோடு நீலன் திருச்செல்வம், அரசியற்துறை பேராசிரியர் ஏ.ஜே. வில்சன் போன்ற பேச்சுவார்த்தைக்கான அனுசரணையாளர்களின் ஆலோசனைகளும் ஏற்கவைத்தது. மாவட்ட அபிவிருத்திச்சபை மூலம் தமிழர் பிரச்சனைக்கு தீர்வு காணலாமென்ற தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் நிலைப்பாட்டிற்கு போராளிகளில் கணிசமானோர் குறிப்பாக விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பின் தலைவர் வே. பிரபாகரன் போன்றோர் அவ்வேளை அ. அமிர்தலிங்கம் அவர்களோடு ஆரம்பத்தில் ஒத்துப் போனார்கள். ஆனால் அரசு தொடர்ந்தும் ஏமாற்றும் உத்தியை கடைப்பிடித்ததால் போராளிகளில் அனைத்து தரப்பினருமே நம்பிக்கை இழந்தார்கள். காசி ஆனந்தன் போன்ற ஒருசாரார் போராளிகள் பக்கம் சார்ந்தார்கள். வண்ணை ஆனந்தன் போன்றவர்கள் புலம் பெயர்ந்தார்கள். மாவை சேனாதிராஜா போன்றவர்கள். தமிழர் கூட்டணியில் இணைந்தார்கள். போராளிகளுக்கும் தமிழர் கூட்டணிக்கும் இடையே எல்லைக்கோடு பிரிக்கப்பட்டு தனித்தனியான நிலைப்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. தமிழ் போராளிக்குழுக்கள் தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணியிலும், ஆட்சியாளர்களிலும் நம்பிக்கை இழக்க மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளுக்கு அதிகாரங்கள் பகிர்ந்தளிப்பதில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி காட்டிவந்த நரித்தனம் முக்கிய காரணமாகும்.

இதனையடுத்து தீவிரவாத செயல்கள் படிப்படியாக அதிகரித்து, ஜனநாயக வழிமுறையிலான போராட்டம் பிரியாவிடை பெற்றது. 1981களின் இறுதியில் யாழ்குடாவில் உள்ள 16 பொலிஸ் நிலையங்களில் 9 மூடப்பட்டது. 1982ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி செயலாளர் நாயகமும் எதிர்க்கட்சி தலைவராக அமைச்சர் ஒருவருக்கு

இருந்த வசதிகள் சலுகைகள் ஜே.ஆர். ஆட்சியில் பெற்றுக் கொண்டவருமான அ. அமிர்தலிங்கம் தமது கட்சி சமாதான வழிமுறைகளில் நம்பிக்கை கொண்டிருப்பதாகவும், வன்முறைகளை வெறுப்பதாகவும் அறிவித்தார்.

1982ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் 29ம் திகதி கோட்டே ஜெயவர்த்தன பரவில் புதிய பாராளுமன்ற கட்டிட தொகுதி திறப்புவிழாவை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி பகிஷ்கரிக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கை போராளிகளால் விடுக்கப்பட்ட போதிலும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி அதனை புறக்கணித்து கலந்து கொண்டது. அன்றைய தினம் போராளி குழுக்களால் யாழ்நகரில் அறிவிக்கப்பட்ட கடையடைப்பு பூரண வெற்றி கண்டது. இது தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கு எதிரான ஹர்த்தால் என்று அப்போது வர்ணிக்கப்பட்டது.

வட்டுக்கோட்டை தீர்மானம் நிறைவேற்றி 1977 யூலை பொது தேர்தலில் மக்கள் ஆணையையும் பெற்ற தமிழர் கூட்டணி உறுதியான வேலைத் திட்டங்களைமேற்கொள்ளாது ஐந்து வருடங்களையும் கழித்தது, இளைஞர்கள் மத்தியிலும் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலும் ஏற்படுத்திய அதிருப்தி உணர்வலைகளின் வெளிப்பாடே தமிழர்விடுதலை கூட்டணிக்கு எதிரான ஊர்த்தால் வெற்றியளித்ததற்கு காரணமாகும்.

மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையை தீவிரவாத இளைஞர் குழுக்களும் தமிழ்ப் பிரமுகர்கள் பலரும் விரும்பாத நிலையிலும் தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி தன்னை பணயம் வைத்தே ஏற்றுக் கொள்வதாக அவ்வேளை அரசியல் விமர்சகர்கள் தீர்க்க தரிசனத்துடன் தெரிவித்தார்கள்.

அத்தோடு இந்த மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை தேர்தலின் போது தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி கையாண்ட அரசியல் சதுரங்க விளையாட்டே இப்போது இரண்டு சிறுபான்மை இனங்கள் தனித்தனி முகாம்களாக செயற்படும் நிலையைத் தோற்றுவித்தது. அதாவது தமிழ் அரசியற் தலைமையை முஸ்லிம் மக்கள் நிராகரித்த வரலாறுக்கு வித்திட்டது.

1977ம் ஆண்டு யூலைத் தேர்தலின்போது தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி வட்டுக்கோட்டை தீர்மானத்திற்கு அமைவாக மக்கள் ஆணையை கோரிய நிலையிலும்

தற்போதய ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தேசியத்தலைவர் அல்ஹாஜ் எம். எச். எம். அஷ்ரப் அவர்களை முக்கியஸ்தராக கொண்டிருந்த முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணி, தமிழர் விடுதலை கூட்டணியோடு இணைந்து போட்டியிட்டது. சம்மாந்துறை கல்முனை, முதூர், புத்தளம் ஆகிய நான்கு தொகுதிகளில் முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணியின் வேட்பாளர்கள் போட்டியிட்டார்கள்.

சிறந்த பேச்சாளரான அஷ்ரப் அவர்கள் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி மேடைகளில் அவ்வேளை முக்கிய பேச்சாளராக திகழ்ந்தார். அண்ணன் அமிர்தலிங்கம் ஈழத்தை பெற்றுத் தர முன்வராவிட்டால் இந்த அஷ்ரப் பெற்றுத் தருவேன் என்று மேடைகளில் முழங்கிய போது கிழக்கில் புட்டும் தேங்காய்ப்பூவுமாக வாழ்ந்த தமிழ், முஸ்லிம் மக்கள் கரகோசம் செய்தார்கள்.

எனினும் முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணி வேட்பாளர்கள் நால்வரும் தோல்வியுற்றார்கள். கல்முனை தொகுதியில் போட்டியிட்ட ஏ.எம். சம்சுடன் 7093 வாக்குகளை பெற்று 5543 வாக்குகளால் தோல்வியுற்றார். முதூர் தொகுதியில் போட்டியிட்ட எஸ்.எம்.மகீன் 7520 வாக்குகளைப்பெற்று மூன்றாவது இடத்திற்கு தள்ளப்பட்டார். சம்மாந்துறை தொகுதியில் போட்டியிட்ட எச்.எல். எம். ஹாசிம் 8615 வாக்குகளை பெற்று 5027 வாக்குகளால் தோல்வியுற்றார். புத்தளம் தொகுதியில் போட்டியிட்ட எம். இலியாஸ் 3268 வாக்குகளைப் பெற்று படுதோல்வியுற்றார்.

முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணி தமிழர் ஐக்கிய விடுதலைக் கூட்டணியுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து போட்டியிட்டபோதிலும் கணிசமான முஸ்லிம் வாக்காளர்கள் கூட வாக்களிக்கவில்லை. அத்தொகுதிகளில் வாழ்ந்த தமிழ் வாக்காளர்களே வாக்களித்திருப்பது அப்போது தெரியவந்தது.

1977 தேர்தலில் 18 ஆசனங்களைப் பெற்ற தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி பாராளுமன்றம் செல்லாது வெளியிலிருந்து போராட வேண்டுமென்று கருத்து தெரிவித்தவர்கள் வரிசையில் முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணியும் ஒன்று. பொதுத்தேர்தலில் மக்கள் உரியவாறு ஆணைதந்தால் தமிழீழம் அமைப்பதற்கான அரசியல் நிர்ணய சபையாக அமர்வுகளை நடாத்தி தனியான அரசியல் யாப்பை தயாரிப்போமென்று தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி தேர்தல் பிரச்சாரக்கூட்டங்களில் வலியுறுத்தி பிரச்சாரம் செய்தது.

ஆனால் பொதுத்தேர்தல் முடிவு எவரும் எதிர்பாராத வகையில் (18 ஆசனங்கள்) இரண்டாவது பெரும்பான்மை பலத்தை பாராளுமன்றத்தில் தமிழர்விடுதலைக்கூட்டணிக்கு வழங்கியது. இதனால் பிரதான எதிர்க்கட்சியாகும் தகுதியையும் பெற்றது. எதிர்க்கட்சித்தலைவர் பதவியை ஏற்று பாராளுமன்றத்திற்குள் இருந்து போராடி தமிழ் சமுதாயத்தை பெறலாமென்ற மாயைத் தோற்றத்தை காட்டி மீண்டும் மக்களை ஏமாற்றும் அரசியல் நாடகத்தில் அக்கட்சி ஈடுபட்டதை முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணியின் தலைவர் அல்ஹாஜ் அஷ்ரப் தீவிரமாக எதிர்த்தார். இதனால் இரு தரப்பினருக்குமிடையே விரிசல் ஏற்பட்ட நிலையில் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை தேர்தல் 1981ம் ஆண்டு அதாவது நான்கு வருடங்களில் வந்தபோது முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணி தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி என்பவற்றிற்கிடையிலான ஊடல் விவகாரத்திற்கு வழிகோலியது.

மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை தேர்தலில் முதன்மை வேட்பாளராக முஸ்லிம் பிரமுகரை நியமிக்கும்படி முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணி கோரிக்கை விடுத்தது. அம்பாறை மாவட்டம் முவினங்கள் கலந்து வாழும் பிரதேசம். இறுதியாக எடுக்கப்பட்ட கணிப்பீடுகளின்படி இங்கு 41 சதவீதம் முஸ்லிம்கள், 27 சதவீதம் சிங்களவர்கள், 20% சதவீதம் தமிழர்கள் வாழ்வதால் முதன்மை வேட்பாளராக முஸ்லிமை நியமிக்குமாறும் கோரிக்கை விடுக்கப்பட்டது.

அம்பாறை மாவட்டத் தமிழ் மக்கள் இதனை விரும்பமாட்டார்கள் என்று கூறி தமிழர்விடுதலை கூட்டணி ஆ. வேல்முருகு அவர்களை முதன்மை வேட்பாளராக தெரிவு செய்தது. இது முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணி, தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியோடு கொண்டிருந்த தொடர்புகளை முற்றாக அறுக்க வழிவகுத்தது. இதனையடுத்து ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியோடு சேர்ந்து முஸ்லிம் ஐக்கிய முன்னணி மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை தேர்தலில் போட்டியிட்டது.

ஆனால் தமிழர்ஐக்கியவிடுதலை முன்னணி அம்பாறை மாவட்ட வேட்பாளர் தெரிவில் நடற்கொண்ட நியாயமற்ற விதம் அவ்வேளை நடுநிலை நோக்கர்களால் கடுமையாக விமர்சிக்கப்பட்டது. தமிழர்களுக்கும் முஸ்லிம்களுக்குமிடையே அரசியல் ரீதியான முழுமையான பிளவுக்கு வழிவகுத்தது. 1981ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 21ம் திகதி காத்தான்குடி நகரில் ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் கட்சி உதயமாவதற்கு தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி தீர்க்க தரிசனமற்ற நடவடிக்கையே காரணமாயின. முஸ்லிம்களின் தனித்துவத்தை, அரசியல் அபிலாசைகளை புரிந்து கொள்ளாது தமிழ் பேசும்மக்கள் என்ற வரையறைக்குள் உள்ளடக்கி தமிழர்களின் அபிலாசைகளின் பலிக்கடாக்களாக்க விளைந்ததன் விளைவும் முஸ்லிம்களுக்கு என்றொரு தலைமைத்துவம் தேவையென்ற நிலையைத் தோற்றுவித்தது.

ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் 29/11/1986ல் தனியான அரசியல் கட்சியாக அங்குராப்பணம் செய்யப்பட்டு, 1988 பெப்ரவரி 11ம் திகதி தேர்தல் திணைக்களம் அங்கீகரித்தது. முஸ்லிம்கள் இருபிரதான தேசியக்கட்சிகளோடும், வடக்கு கிழக்கில் தமிழரசு, தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியோடும் இணைந்து செயற்பட்ட நிலைக்கு முரணான போக்கு ஏற்பட்டது. குறிப்பாக தேசிய கட்சிகளோடு தொடர்பு முற்றாக துண்டிக்கப்படாவிட்டாலும் தமிழ் அரசியல் தலைமைகளோடு உறவு முற்றாக துண்டிக்கப்பட்டுவிட்டது. இதற்கு முஸ்லிம் தலைவர்களை விட தமிழ்த் தலைவர்களே பொறுப்பேற்க

வேண்டும். “இரண்டிற்கு மேற்பட்ட இனங்கள் வாழும் நாட்டில் முதலாவது இனம் முன்றாவது இனத்தை செல்லப்பிள்ளையாக கையாண்டு இரண்டாவது இனத்தை அடக்கி ஆளும்” என்ற கால்மார்க்ஸ் கூற்றிற்கு தமிழர் தலைமையும் மறைமுகமாக செயல்படிவம் கொடுத்தது.

தமிழர்களின் விடுதலைப்போராட்டம் முஸ்லிம் மக்களின் ஆதரவோடு வழிநடத்திச் செல்லப்பட்டிருந்தால் சக்தி மிக்கதாக அமைந்திருக்கும் என்பதற்கு அப்பால், சிங்கள தலைமைக்கு இன்னும் அழுத்தத்தை கொடுத்திருக்கும் என்று கருதுவோரும் உள்ளனர். 1981 மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை தேர்தலில் முஸ்லிம் முதன்மை வேட்பாளரை நிறுத்த தயங்கியதன் விளைவு இன்று முஸ்லிம் களுக்கு பலம் மிக் க தலைமைத்துவத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

அரசு மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளுக்கு தேர்தலை நடாத்தியதே தவிர வேறு எந்த அதிகாரங்களையோ, நிதிப்பலத்தையோ வழங்காது இழுத்தடித்தது, தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கு மேலும் சிக்கலை ஏற்படுத்தியது.

இந்த நிலையில் 1982ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 20ம் திகதி ஜனாதிபதி தேர்தல் நடைபெற்றது. தமிழர் கூட்டணி ஐ.தே.க. வை எதிர்ப்பதை விரும்பாத அதேவேளை ஆதரிக்குமாறு கோரினால் தமிழ்மக்கள் சகிக்கமாட்டார்கள் என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தது. இதனால் மதில்மேல் பூனைபோல் மக்களே தீர்மானித்து வாக்களிக்குமாறு தெரிவித்தது. தமிழ்க்காங்கிரஸ் கட்சி வேட்பாளராக குமார் பொன்னம்பலம் அத்தேர்தலில் போட்டியிட்டார்.

யாழ் குடாவில் முதலாவது ஜனாதிபதி தேர்தலில் 46.3 சதவீதத்தினரே வாக்களித்தார்கள். அதில் 4.6 சதவீத வாக்குகள் செல்லுபடியற்றதாகக் கப்பட்டது. ஏனைய பிரதேசங்களில் வாக்களிப்பு குறைவாக இருந்தபோதும் தமிழ்

வேட்பாளரான குமார் பொன்னம்பலம் போட்டியிட்டதால்தான் வாக்களிப்பு வீதம் சுமாராக இருந்ததற்கு காரணமெனலாம்.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி தமிழ்மக்களின் எதிர்ப்பை வெளிப்படுத்த வேட்பாளர் ஒருவரை நிறுத்தியிருக்கலாம். அல்லது ஐ.தே.க. வுக்கு எதிர்த்துவாக்களிக்குமாறு கோரியிருக்கலாம் அல்லது வாக்குகளை செல்லுபடியற்றதாக்க கோரியிருக்கலாம் அல்லது தமிழ் காங்கிரஸ் வேட்பாளருக்கு ஆதரவு அளித்திருக்கலாம். ஆனால் ஐ.தே.க. வெற்றிபெற வேண்டுமென்று தமிழர் விடுதலை கூட்டணி உள்ளூர் விரும்பியதாலேயே நடுநிலை வகித்ததாக குற்றம் சாட்டப்பட்டது. ஐ.தே.க. வேட்பாளரான ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா வெற்றிபெற்றார். ஆனால் தமிழ் மக்களுக்குரிய உரிமைகளை வழங்காது இழுத்தடிக்கும் போக்கே தொடர்ந்தது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி எதிர்க்கட்சி தலைமைப்பதவியை தக்க வைப்பதில் குறியாக இருந்தது. இதனால் தமிழர் அரசியலில் இளைஞர் சக்தி மேலோங்கியதுடன் தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணியின் பிடி மெல்ல தளரத் தொடங்கியது.

முதலாவது ஜனாதிபதி தேர்தல் 1982 அக்டோபர் 20ம் திகதி நடைபெற்ற ஏழுதினங்களின் பின்னர் அதாவது அக்டோபர் 27ம் திகதி விடுதலைப்புலிகள் சாவகச்சேரி பொலிஸ் நிலையம் மீது தாக்குதலை மேற்கொண்டார்கள். இந்த அதிகாலை தாக்குதலில் மூன்று பொலீசார் கொல்லப்பட்டார்கள். இரண்டு பொலீசார் காயமடைந்தனர். இரண்டு சப் மெசின் கண், ஒன்பது ரைபிள்கள், றிப்பீட்டர் துப்பாக்கிகள் 19, மற்றும் வெடிமருந்துகள் கைத்துப்பாக்கி 2, அலுவலக கோவைகளும் விடுதலைப்புலிகளால் கைப்பற்றப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டது. அதிகாலை 6 மணி முதல் முழுநேர ஊரடங்கு அறிவிக்கப்பட்டு தேடுதல் நடாத்தப்பட்டது.

சாவகச்சேரி பொலிஸ் நிலையம் மீதான தாக்குதலில் இரண்டு விடுதலைப்புலி உறுப்பினர்கள் காயமடைந்தனர். தமிழ்நாட்டிற்கு சிகிச்சைக்காக கொண்டு செல்லப்பட்டு 1982 நவம்பர் 27ம் திகதி சத்தியநாதன் சங்கர் என்ற புலி உறுப்பினர் மரணமானார். இவரே களப்பலி கண்ட முதலாவது விடுதலைப்புலி உறுப்பினராவார். இவரது நினைவு நாளையே விடுதலைப்புலிகள் மாவீரர்நாளாக கொண்டாடி வருகிறார்கள்.

பொலிஸ் நிலையம் ஒன்றுக்குள் நுழைந்து விடுதலைப்புலிகள் தாக்குதலை மேற்கொண்டு ஆயுதங்களை எடுத்துச் சென்ற சம்பவம் அரசாங்கத்தை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. அதேவேளை விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பின்

முக்கிய உறுப்பினர்கள் இச்சம்பவத்தில் காயமடைந்ததால் பலிகளின் நடவடிக்கைகளும் சில காலம் மந்தநிலையை அடைந்தது.

இதேவேளை பாராளுமன்ற தேர்தல் விரைவில் வருமென்று அரசியற் கட்சிகளும் பொது மக்களும் எதிர்பார்த்திருந்த வேளை ஜே.ஆர். தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசு தனது அரசியலமைப்பு சட்டத்தில் திட்டமிட்டு குறிப்பிட்ட உறுப்புரையின் கீழ் மக்கள் தீர்ப்பை நடாத்தி பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலத்தை மேலும் ஆறுவருடங்களுக்கு நீடிக்க நடவடிக்கை எடுத்தது. 1982 டிசம்பர் 22ம் திகதி நாளும் குறிக்கப்பட்டது.

ஜனாதிபதி ஜே.ஆர் தனது கட்சியின் சகல அமைச்சர்கள், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களிடமிருந்து பதவி விலகல் கடிதங்களை திகதி குறிப்பிடாது பெற்றுக் கொண்டார் இலங்கை பாராளுமன்ற தேர்தல் வரலாற்றில் 1970 பதவியேற்ற ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அரசு அரசியலமைப்பு நிறைவேற்றப்பட்ட தினத்திலிருந்து ஐந்து வருடங்களுக்கு பதவியில் அமர்ந்ததன் மூலம் இருவருடங்கள் கூடுதலாக ஆட்சி செய்தது. அதனை அடியொற்றி ஐ.தே.க. அரசு சர்வசன வாக்கெடுப்பை நடாத்தி ஆறு வருடங்களுக்கு நீடித்தது.

அரசு சர்வசன வாக்கெடுப்புக்கு முன்பாக மீண்டும் ஒருமுறை தமிழ்மக்களுக்கு சலுகைகளை வழங்குவதற்கான அறிவிப்புக்களை வெளியிட்டதுடன் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியோடு நட்புறவை பேணியது.

மனித உரிமைகள் இயக்கங்கள் அரசின் இந்த நடவடிக்கையை எதிர்த்தன. மக்களின் ஜனநாயக உரிமைகளைப்பறிப்பதாக கருத்துக்களை வெளியிட்டன. அவசரகாலச் சட்டம் அமுலில் இருப்பதால் சர்வசனவாக்கெடுப்பு நேர்மையாகவும், சுதந்திரமாகவும் இடம்பெறமாட்டாதென கருத்தும் வெளியிட்டன.

மேர்ஜ் என்று அழைக்கப்படும் நீதிக்கும், சமத்துவத்திற்குமான அமைப்பு சர்வசன வாக்கெடுப்பு பற்றி அரசு ஒரு முடிவுக்கு வரும்வரை தமிழர்விடுதலை கூட்டணி இனப்பிரச்சனை தொடர்பான பேச்சுவாதத்தைகளை சிறிது காலம் ஒத்திவைக்கவேண்டும்.

மக்கள் பிரதிநிதிகளை தெரிவு செய்யும் உரிமைக்கு ஆப்பு வைக்கும் முயற்சிக்கு எதிராக அரசியற் கட்சிகள் தவிர பிரச்சாரங்களை மேற்கொள்ளுமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தது. அத்தோடு தமிழ்மக்களின் அடிப்படை பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வாக அற்ப சொற்ப சலுகைகளை அரசு வழங்க முற்பட்டமையையும் மேர்ஜ் கண்டிக்கத்தவறவில்லை.

பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலத்தை நீடிப்பதற்காக பாராளுமன்றத்தின், மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மை ஆதரவை பெறுவதற்கான விவாதத்தில் தமிழர்விடுதலைக் கூட்டணி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் காரசாரமான கண்டனக் கணைகளை விடுத்தனர். சகல த.வி.கூ. உறுப்பினர்களும் பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலத்தை நீடிப்பதை வன்மையாக கண்டித்து உரையாற்றிய போதிலும் வாக்கெடுப்பில் கலந்து கொள்ளாது ஜே.ஆர். அரசுக்கு தனது விசுவாசத்தை மறைமுகமாக சமர்ப்பணம் செய்தனர். அன்றைய பாராளுமன்றத்தில் த.வி.கூ. 18 உறுப்பினர்களை கொண்டிருந்தது. அதில் எதிர்த்து வாக்களிப்பதன் மூலம் முடிவை மாற்றமுடியாவிட்டாலும் எதிர்ப்பை காட்டியிருக்கலா மென்பது நடுநிலைநோக்கர்களது கருத்தாகும்.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலத்தை நீடிப்பதற்கான சர்வசன வாக்கெடுப்பில் ஆட்சியாளர்களை திருப்திப்படுத்தும் வகையில் ஆதரவு இல்லை எதிர்ப்பும் இல்லை என்ற நிலைப்பாட்டைக் கடைப்பிடித்த போதிலும், பல்வேறு மோசடிகளுடன் நடைபெற்ற வாக்கெடுப்பில் யாழ் மாவட்டத்தில் 60 சதவீதத்தினர். வாக்களித்தனர் 91

சதவீதமான வாக்காளர்கள் ஆயுட்காலத்தை நீடிப்பதற்கு எதிராக வாக்களித்தனர் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அத்தோடு வன்னிவாக்காளர்களில் 67 சதவீதம், மட்டக்களப்பு 60 சதவீதம், திருமலை 57 சதவீதம் நீடிப்புக்கு எதிராகவே அமைந்தன. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியை நாடாளுமன்றத்தை பகிஷ்கரிக்க வேண்டுமென்று அழுத்தம் கொடுத்தபோதிலும் ஆகஸ்ட் 3ம் திகதிவரை பாராளுமன்றம் செல்வோம் அதன் பின் பொதுச்சபை கூடி முடிவு எடுக்குமென்று எதிர்க்கட்சி தலைவராக இருந்து அமிர்தலிங்கம் தெரிவித்தார்.

யாழ்ப்பாண குடா நாட்டில் தீவிரவாத இளைஞர்களது கரங்கள் ஓங்கியிருந்தது மட்டுமல்ல தமிழ் மக்கள் மத்தியில் வட்டுக்கோட்டை தீர்மானத்தினை செயற்படுத்துவதில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி ஆக்கபூர்வமாக செயற்படவில்லை என்ற உணர்வலைகளும் மேலோங்கி இருந்தன. இந்த நிலையில் இன்னொரு பாராளுமன்றத் தேர்தலை துணிச்சலுடன் எதிர்கொள்வதில் உள்ள யதார்த்தத்தையும் அக்கட்சி உணர்ந்திருந்தது. இதனால் எதிர்க்கட்சி தலைவர் பதவியுடன் மேலும் 6 வருடங்கள் காலத்தை ஓட்டுவதை உள்ளூர் விரும்பியதாலேயே சர்வசன வாக்கெடுப்பில் ஊசலாட்டமான போக்கை கடைப்பிடித்தது. பாராளுமன்ற நாற்காலிகளை மட்டும் குறியாகக் கொண்ட அரசியலை, தமிழ் மக்களுடைய உரிமைப் போராட்டத்தை விலை கூறிய அக்கட்சிக்கு தேர்தலை எதிர்கொள்ளாது நீடிப்பது சாதகமாகவே தென்பட்டிருக்கலாம்.

சாவகச்சேரி பொலீஸ் நிலைய தாக்குதலின் பின்னர் ஆங்காங்கே சிறுசிறு அசம்பாவிதங்கள் நடைபெற்ற நிலையில் 1983 பெப்ரவரி 18ம் திகதி பருத்தித்துறையில் பொலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவரும் அவரது சாரதியும் சுடப்பட்ட சம்பவத்தோடு மீண்டும் ஆரம்பித்து பெப்ரவரி 22ம் திகதி தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் எம். ஆலாலசுந்தரம் நல்லூரில் உள்ள அவரது இல்லத்தில் சுடப்பட்டு பலத்த காயங்களுக்குள்ளான போதிலும்

உயிர்தப்பினார். இதுவே விடுதலைப் புலிகள் அல்லது தீவிரவாத அமைப்பு ஒன்று தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கு எதிராக மேற்கொண்ட முதலாவது வன்முறை சம்பவமாகும்.

இந்த சூழ்நிலையில் உள்ளூராட்சி தேர்தல் அறிவிப்பு வெளியிடப்பட்டது. அவ்வேளை முன்று ஐக்கிய தேசிய கட்சி அமைப்பாளர்கள் அடுத்தடுத்து கொல்லப்பட்டதுடன் அதற்கு விடுதலைப்புலிகள் பிரகரமுலம். உரிமை கோரினார்கள் 1983 மே 18ல் நடைபெறுவதாக அறிவிக்கப்பட்ட உள்ளூராட்சி தேர்தலை பகிஷ்கரிக்குமாறு துண்டுப் பிரசுரம் வெளியிட்ட விடுதலைப் புலிகள் "தேர்தலில் ஈடுபடுவதில் மட்டும் ஈழவாதிபாக தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி இருப்பதாகவும் அதனை தீயசக்தியாகவும் குற்றஞ்சாட்டினார்கள். இதனையடுத்து முக்கிய வேட்பாளர்கள் பலர் ஒதுங்கினார்கள். மே 8ம் திகதி நடைபெற்ற த.வி.கூ. உள்ளூராட்சி தேர்தல் பிரச்சார கூட்டத்தில் துய்பாக்கி பிரயோகம் செய்யப்பட்டு கூட்டம் குழப்பப்பட்டது. விடுதலைப் புலிகளின் வேண்டுகோளையடுத்து தமிழக்காங்கிரஸ் கட்சி வாபஸ்பெற்றது. முன்று வேட்பாளர்கள் கொல்லப்பட்டு அச்சுறுத்தல் விடுக்கப்பட்டதையடுத்து ஐக்கிய தேசியக் கட்சி வேட்பாளர்களும் வாபஸ்பெற்றார்கள். ஆனால் தமிழர் விடுதலை கூட்டணி போட்டியிடுவதில் உறுதியாக இருந்தது.

வாக்களிப்பு தினமான மே 18ல் தேர்தல் பகிஷ்கரிப்பு வேண்டுகோளுக்கு அப்பால் வாக்களிப்பு நிலையங்களையும் தாக்கினார்கள். யாழ் நகரில் கந்தர் மடம் வாக்களிப்பு நிலையத்தில் காவற்கடமையில் இருந்த இராணுவ கோபுரல் ஒருவாசுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இதனையடுத்து அன்று பி.ப 3 மணிக்கு ஊரடங்கு சட்டம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. 64 வீடுகள், மற்றும் மினிபஸ் வண்டிகள், 5மோட்டார் கார்கள், மோட்டார் சைக்கிள்கள் துவிச்சக்கர வண்டிகள் கந்தர்மட பகுதியில் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன.

நடந்து முடிந்த உள்ளூராட்சி தேர்தலில் யாழ்.குடாவில் 90 சதவீதமான வாக்காளர்கள் புறக்கணித்தார்கள் பருத்தித்துறையில் 2 சதவீத வாக்குகளும், யாழ் மாநகர சபையில் 10 சதவீத வாக்குகளும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கு அளிக்கப்பட்டன.

எனினும் அந்த சூழ்நிலையில் மக்களின் விருப்பத்திற்கு மாறாக தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி வெற்றி பெற்ற உள்ளூராட்சி மன்றங்களில் பொறுப்பை ஏற்றது. அதனால் தீவிரவாத இளைஞர்கள் தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி மீது மேலும் அதிருப்தி அடைந்ததுடன், விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லும் வழியாக சாத்வீக அடையாளமான தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியை நம்புவதில் பயன் இல்லை. ஆயுதப் போராட்டத்தை இளைஞர்களே முன்னெடுத்து சொல்ல வேண்டுமென்பதை உணர்ந்தார்கள்.

யாழ்நகரில் நடைபெற்ற தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் உள்நாட்சி தேர்தல்பிரச்சாரக் கூட்டத்தில் துப்பாக்கி பிரயோகம் செய்து குழப்பத்தை ஏற்படுத்திய சம்பவத்திற்கு விடுதலைப் புலிகளே பொறுப்பு என அப்போது கூறப்பட்டது. 1981 மே மாதம் 31ம் திகதி நடைபெற்ற நாச்சிமார்கோவிலடி த.வி.கூ. மாவட்ட அபிவிருத்திச்சபை பிரச்சார கூட்டத்தில் இரண்டு பொலீசார் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதற்கு புளொட் அமைப்பே பொறுப்பேற்றது. மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை தேர்தலின் போது கூட்டணித்தலைவர் அ.அமிர்தலிங்கம் விடுதலைப்புலிகள் உட்படப் பல்வேறு போராளிகளை இணக்கப்பாட்டோடு வைத்திருந்தார். மாவட்ட அபிவிருத்திச்சபை பூரண அதிகாரங்களுடன் இயங்கும் இனப்பிரச்சனைக்கு நிரந்தர தீவை ஏற்படுத்துமென போராளிகளுக்கு தெரிவித்ததுடன் தனது எதிர்காலத்தையே பணயம் வைத்து செயற்படுவதாக அரசியல் விமர்சகர்கள் அவ்வேளை தெரிவித்தார்கள்.

மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளுக்கு எந்தவித அதிகாரங்களும் வழங்கப்படாது வெறும் பெயர்ப்பலகை சபையாக செயற்படச் செய்த ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசு தமிழர்களுக்கு எதிரான வன்முறைகளில் ஈடுபட்டதுடன் பயங்கரவாதத்தடைச் சட்டத்தின் கீழ் இளைஞர்களை சிறைகளில் தடுத்துவைத்தது.

இதனையடுத்து சாத்வீக நடைமுறையில் தமிழர்களின் ஜீவாதார உரிமைகளை வென்றெடுக்க முடியாத தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி, பாராளுமன்ற கதிரைகளை காப்பாற்ற எந்த அற்பத்தனமான தீர்மானங்களையும் எடுக்குமென்று தீவிரவாத இளைஞர்கள் எண்ணத்தலைப்பட்டனர்.

உள்ளூராட்சி தேர்தல் பிரச்சாரக் கூட்டத்தில் துப்பாக்கி பிரயோகம் செய்யப்பட்ட வேளை மேடையில் இருந்த சகல பிரமுகர்களும் தப்பினோம் பிழைத்தோமென்று ஓடிச்சென்றார்கள். ஆனால் எதிர்க்கட்சி தலைவராக இருந்த அ. அமிர்தலிங்கம் மேடையில் தன்னந்தனியனாக நின்றார். ஆயுதபாணிகளான இளைஞர்கள் குழு அவரோடு கரகாசமாக விவாதித்து விட்டு மோட்டார் காரையும் எடுத்து சென்றனர். பின்னர் சேதமாக்கப்பட்ட நிலையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

மாவட்ட அபிவிருத்திச்சபை தேர்தல் கணிசமான இளம்போராளிகளை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் பால் அதிருப்தியும், ஆத்திரமும் கொள்ள வைத்தது. உள்ளூராட்சி தேர்தல் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிக்கும் போராளிகள் அமைப்பிற்குமிடையே முற்றுமுழுதான பிரிவை ஏற்படுத்தியது. தீவிரவாத அமைப்புகள் மீது எந்த வித நெறிப்படுத்தலை செய்யமுடியாத நிலைமை ஏற்பட்டதுடன் தமிழர் கூட்டணிக்கு எதிராக பிரச்சாரம் செய்யவும் தலைப்பட்டார்கள். தமிழர்களின் உரிமைப்போராட்டத்தை இளைய தலைமுறையினர் முற்றாக கையில் எடுத்து போராடும்நிலையைத் தோற்றுவித்தது.

உள்ளூராட்சி தேர்தலின் பின்னர் ஆங்காங்கே வன்செயல்கள் வெடித்தன. யூன் முதல் திகதி புளொட் தாக்குதலில் இருவிமானப்படைவீரர்கள் வவுனியாவில் கொல்லப்பட்டார்கள் 1983 யூலை 15ம் திகதி முக்கிய விடுதலைப்புலி உறுப்பினரான சீலன் என்பவர் மீசாலையில் மரணித்தார். இவர் விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் தலைவர் வே. பிரபாகரன் அவர்களின் வலது கரமாக திகழ்ந்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

1983 யூலை 20 திகதி முதல் போராளிகளின் நடவடிக்கைகள் தொடர்பான செய்திகளை பிரசுரிப்பதற்கு அரசு தடை விதித்தது. 1979 யூலை மாதம் யாழ் நகரிலிருந்து வெளிவரும் பத்திரிகைகளிற்கு தணிக்கை விதியை அரசு அறிமுகப்படுத்தியது. ஆனால் 1983 யூலை 20ம் திகதி உத்தரவு நாடு தழுவியதாக இருந்தது. தமிழ் தீவிரவாத நடவடிக்கைகள் தொடர்பான முதலாவது ஊடக தடைநடவடிக்கை இதுவாகும். இளைய போராளிகளின் அபிமானத்தை இழந்த தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி 1983 யூலை மாதம் 23ம், 24ம் திகதிகளில் மன்னார் நகரில் வருடாந்த மாநாட்டினை நடாத்த நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டது.

இந்த நிலையில் படையினரது அதிகாரத்தை மேலும் வலுவூட்டும் நோக்குடன் 1983 யூலை 3ம் திகதி 15 அவசரகால சட்ட விதி பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. படைத்தரப்பினர் அவர்களால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டவர்களது அடையாளத்தை வெளிப்படுத்தாமல் அல்லது மரணவிசாரணை நடத்தாமலோ சடலத்தை புதைக்க அல்லது தகனம் செய்யும் அதிகாரம் இதன் மூலம் வழங்கப்பட்டது.

விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் முக்கிய உறுப்பினரான சீலன் மறைந்த எட்டாவது நாள் அதாவது ஜூலை 23ம் திகதி இரவு யாழ்ப்பாணம் பலாலி வீதியில் திருநெல்வேலி சந்திக்கும் விவசாய கல்லூரிக்கும் இடையில் நடைபெற்ற முதலாவது தரைக்கண்ணிவெடி தாக்குதல் சம்பவம் இலங்கை இனப்பிரச்சனை வரலாற்றில் முக்கிய திருப்பு முனையாக அமைந்தது. இச்சம்பவத்தில் 13 படைவீரர்கள் கொல்லப்பட்டதுடன் விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பு இன்னொரு முக்கிய உறுப்பினரான செல்லக்கிளி என்பவரையும் பறிகொடுத்தது. 1983 ஆடிக்கலவரம் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக வரலாறு காணாத வன்முறைகளுக்கு தூபமிட்டது.

வீதிகள், வீடுகளில் இருந்த தமிழர்கள் மட்டுமல்ல அரசின் பாதுகாப்பில் வெலிக்கடை சிறைச்சாலையில் இருந்த தமிழ் அரசியற் கைதிகளில் (25ம் 27ம் திகதிகளில்) 53 பேர் கொல்லப்பட்டார்கள். யூலை 24ம் திகதி ஆரம்பித்த கலவரத்தை அடக்க யூலை 29ம் திகதிக்கு பின்பே அரசு ஊரடங்கு சட்டத்தை பிரகடனம் செய்தது. அதுவும் வெளிநாட்டு தூதரகங்களின் அழுத்தம் காரணமாகவே.

1983 கறுப்பு யூலை வன்முறை திருநெல்வேலியில் 13 படைவீரர்கள் கொல்லப்பட்ட சம்பவத்தின் பின்னர் ஆரம்பித்தாலும் அது தொடக்கப்புள்ளியே ஆகும்.

ஐக்கிய தேசியக்கட்சி ஆதரவுடன் இனவாதிகளால் ஏற்கனவே நன்கு திட்டமிட்டு, துல்லியமான செயற்திட்டத்தை அரசுக்கேற்றினார்கள். யூலை கலவரம் இலங்கை அரசுக்கு சர்வதேச மட்டத்தில் இரத்தக்கறை படிந்த அசிங்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

இலங்கைத் தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை வடக்கு கிழக்குக்கு வெளியேயான அவர்களின் இருப்புக்கள், கலாசார அடையாளங்கள், பொருளாதாரம் என்பன திட்டமிட்டு வேரோடு பிடுங்கப்பட்டன. நாடெங்கும் பரவி வாழ்ந்த தமிழ்மக்கள் தமிழர்களின் வர்த்தக நிலையங்கள் என்பன அழிக்கப்பட்டதால் தற்போது கொழும்பு தவிர்ந்த ஏனைய இடங்களில் வடக்கு கிழக்கு தமிழர்களின் வர்த்தக நிலையங்கள் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய வகையிலேயே உள்ளன.

1983 கறுப்பு யூலை வன்முறையைப்படுத்து, தமிழ் புத்திஜீவிகள், மத்தியதர வர்க்க இளைஞர்கள் வெளிநாடுகளுக்கும் அயல் நாடான இந்தியாவுக்கும் அதிகளவில் புலம்பெயரும் நிலை ஏற்பட்டது.

கறுப்பு ஜூலையின் அவலங்களால் பாதிக்கப்பட்ட நேரடியாக கண்ட இளைஞர்கள் சாரி சாரியாக தீவிரவாத

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

அமைப்புக்களில் இணைந்தார்கள். ஜுலை கலவரத்தையடுத்து தமிழக மக்கள் இலங்கை தமிழ்ப்பால் மேலும் அக்கறையும் கரிசனையும் கொண்டார்கள். தமிழகக் கட்சிகள் அப்போது பிரதமராக இருந்த இந்திரா காந்தி அம்மையாருக்கு பல்வேறு அழுத்தங்களை கொடுத்தன.

இதனால் இந்திய மத்திய அரசு இலங்கை இனப்பிரச்சனை விடயத்தை நன்கு அவதானித்ததுடன் திருவானந்தபுரத்திலுள்ள விமானநிலையத்தில் இந்திய படையினர் உஷார் நிலையிலும் வைக்கப்பட்டார்கள். இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் தமது நிர்க்கதி நிலைக்கு உதவக்கூடிய சக்தியாக இந்தியாவையே நம்பினார்கள். இந்தியப் பிரதமர் இந்திரா அம்மையார் முதற்கட்டமாக இந்திய வெளியுறவு அமைச்சராக அப்போதிருந்த நரசிம்மராவ் அவர்களை இலங்கைக்கு அனுப்பி வைத்த தமிழ் மக்களுக்கு அவ்வேளை சற்றுத் தெம்பை அளித்தது.

அப்போது தமிழகத்தில் ஆட்சியில் இருந்த அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழக தலைவரும் முதலமைச்சருமான எம்.ஜி. இராமச்சந்திரன் இலங்கை விடயத்தை ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் கவனத்திற்கு கொண்டு செல்லுமாறு மத்திய அரசாங்கத்தை வலியுறுத்தினார். ஆளும் அ.தி.மு.க. எதிர்கட்சியாக அப்போதிருந்த கலைஞர் மு.கருணாநிதி தலைமையிலான தி.மு.க. கட்சியும் ஏட்டிக்கு போட்டியாக ஈழத்தமிழர் விடயத்தில் தமக்குள்ள ஈடுபாட்டையும் கரிசனையையும் புலப்படுத்த முற்பட்டன. தி.மு.க பொதுச்செயலாளர் அன்பழகன் சட்டசபை உறுப்பினர் பதவியை இராஜினாமா செய்து தனது ஆதரவைக் காட்டினார். 1983 ஆகஸ்ட் 16ம் திகதி லோக்சபாவில் உரையாற்றிய இந்திரா காந்தி அம்மையார் "இலங்கை தமிழர் விடயத்தில் (இந்திய) தமிழ் நாட்டு மக்களின் உணர்வுகளை நான்

புரிந்துகொள்கின்றேன். தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியையும், இலங்கை அரசாங்கத்தையும் பேச்சுவார்த்தை மேசைக்கு அழைப்பதற்கு தூதுவராக ஜி. பார்த்தசாரதி எனும் சிரேட்ட இராஜதந்திரியை இலங்கைக்கு அனுப்புவதாகத் தெரிவித்தார்.

இதேவேளை ஜே.ஆர்.ஜெயவர்த்தனா தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசு ஆறாவது திருத்த சட்டத்தை ஆகஸ்ட் 8ம் திகதி பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றியது. இலங்கைத் தமிழர் விடுதலைப் போராட்டத்தை அடக்குவதற்காக பயங்கரவாத தடைச்சட்டத்தை 1979ல் கொண்டுவந்த அதே அரசு தமிழர்களின் ஜனநாயக ரீதியான பிரதிநிதித்துவத்தை நசுக்குவதற்காகவும், தமிழர்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை ஒடுக்குவதற்காகவும் ஆறாவது திருத்தச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியது.

இச்சட்டமானது இலங்கை சுதந்திரமும், இறைமையும், தன்னாதிக்கமும், ஒற்றையாட்சியும் கொண்ட அரசொன்றாதலும் இலங்கையின் தன்னாதிக்கத்தையும் இறைமையையும் ஒற்றுமையையும், ஆள்புலகட்டுக்கோப்பையும் பாதுகாத்தல் இலங்கைஅரசின் கடமையாகும்.

குறித்த சில ஆட்களதும் அரசியற்கட்சிகளதும் நடவடிக்கைகளால் இது அச்சுறுத்தலுக்கு உட்பட்டுள்ளது. அத்தோடு அத்தகைய செயற்பாடுகளை தடைசெய்தலும் அவசியமானதென்று ஆறாவது திருத்தச்சட்டத்தின் முகவுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையின் ஆள்புலத்துக்குள்ளாக தனிஅரசு தாபிக்கப்படுவதற்கு இலங்கைக்குள் அல்லது இலங்கைக்கு வெளியே நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ ஆதரவு அளித்தல் ஆக்கம் அளித்தல், ஊக்குவித்தல், நிதி உதவி செய்தல், ஊக்கமளித்தல் அல்லது பரிந்துரைத்தல் ஆகாது.

இலங்கை கிணமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

அரசியற்கட்சியோ வேறு அமைப்புக்களோ இலங்கையின் ஆள்புலத்திற்குள் தனிஅரசு நிறுவுதலைக் கொள்கையாக கொண்டிருக்கமுடியாது.

ஆறாவது திருத்தச்சட்ட உறுப்புரைகளை மீறுவோருக்கு எதிராக மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தாக்கல் செய்யலாம். நீதிமன்றத்தில் குற்றவாளியாககாணுமிடத்து ஏழு வருடங்களுக்கு மேற்படாதகாலத்திற்கு குடியரிமை பறிக்கப்படும்.

அத்தோடு சீவியத்திற்கு அவசியமானதென நீதிமன்றம் கருதும் ஆதனங்கள் தவிர ஏனைய அசைவற்ற, அசைவுள்ள ஆதனங்களை குற்றமிழைத்தவர் இழக்க வேண்டும்.

பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருப்பின் அந்தப் பதவியையும் இழத்தல் வேண்டும். அத்தகைய கொள்கை உடைய கட்சி அல்லது நிறுவனங்கள் தடைசெய்யப்பட்டதாகி விடும்.

அத்தோடு சகல தேர்தல்களிலும் போட்டியிடும் வேட்பாளர்கள், தெரிவு செய்யப்படும் உறுப்பினர்கள் மற்றும் அரசு கூட்டுத்தாபனத்தில் நியமனம் பெறுவோர், சமாதான நீதிபதிகள் அனைவரும் ஆறாவது திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ் உறுதியுரை வழங்க வேண்டுமென்றும் 6 வது திருத்தச் சட்டம் வலியுறுத்துகிறது.

இதன் கீழ் இலங்கை அரசியலமைப்பை உறுதியாக போற்றி பாதுகாப்பேன். தனியான அரசொன்றை இலங்கை ஆள்புல எல்லைக்குள் நிறுவ ஒத்துழைக்கவோ, நிதி உதவி செய்யவோ ஆதரவு வழங்கவோமாட்டேன் என்று உறுதியுரையில் ஒப்பமிடவேண்டுமெனத் தெரிவிக்கப்பட்டது.

இரண்டாவது குடியரசு அரசியலமைப்பின் 6வது திருத்தச்சட்டம் 1983ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 4ம் திகதி பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு 150 வாக்குகள் ஆதரவாகவும் எதிர்த்து வாக்களிப்பின்றி நிறைவேற்றப்பட்டது. அதே மாதம் 6ம் திகதி அத்தாட்சி படுத்தப்பட்டு அமுலுக்கு வந்தது. அப்போது ஐக்கியதேசியக் கட்சியில் அங்கம் வகித்த தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களான கே. டபிள்யூ. தேவநாயகம் (கல்குடா), செ. இராசதுரை (மட்டக்களப்பு), திருமதி. ரங்கநாயகி பத்மநாதன் (பொத்துவில்) ஆகியோர் ஆதரித்து வாக்களித்ததுடன் ஆகஸ்ட் 9ம் திகதி சட்டத்திற்கு அமைவாக சத்தியப் பிரமாணம் எடுத்தார்கள்.

சகல அரச ஊழியர்களும் 6வது திருத்தச் சட்டத்திற்கு அமைவாக சத்தியப்பிரமாணம் செய்யுமாறு பொது நிர்வாக அமைச்சு அமைச்சுக்களின் செயலாளர்கள், திணைக்களத் தலைவர்களுக்கு சுற்றிக்கையை அனுப்பி வைத்தது. தீவிரவாத அமைப்புக்கள் தமிழ் அரச ஊழியர்கள் 6வது திருத்தச் சட்டத்திற்கு அமைவாக சத்தியப்பிரமாணம் செய்யக்கூடாதென முதலில் பிரசுரங்கள் மூலம் அறிவித்தது. ஆனால் சத்தியப்பிரமாணம் செய்யத்தவறுபவர்கள் பதவியை இழப்பர் என்று அரசு அச்சுறுத்தியதையடுத்து விரும்பியோ விரும்பாமலோ சத்தியப்பிரமாணம் செய்ய வேண்டிய நிலைக்கு வலிந்து தள்ளப்பட்டார்கள். தீவிரவாத அமைப்புக்களும் யதார்த்த நிலைமையைக் கருத்தில் கொண்டு சத்தியப் பிரமாண விடயத்தில் கண்டும் காணாமல் விட்டுவிட்டார்கள்.

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

தேர்தல்களுக்காக நியமனப்பத்திரங்களைத் தாக்கல் செய்பவர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்ட பின் சத்தியப்பிரமாணம் செய்யும் போதும் சமாதான நீதிபதிகள் மற்றும் அரசினால் வழங்கப்படும் சகல நியமனங்களையும் ஏற்கும் ஒருவர் ரவது திருத்தத்தின் கீழ் கையொப்பமிடவேண்டும்.

இலங்கையின் இனப்பிரச்சனை வரலாற்றில் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம் உடல் ரீதியான வதைகளுக்கு தமிழர்களை உட்படுத்துகிறது.

பாராளுமன்றத்தின் ஆயுட்காலத்தை நீடிக்க 1981ல் நடைபெற்ற சர்வசன வாக்கெடுப்பில் நடுநிலை வகித்த தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி தமிழ் மக்கள் மத்தியிலும் குறிப்பாக தீவிரவாத இளைஞர்கள் மத்தியில் பலத்த விமர்சனத்திற்குள்ளாகியது. இதனால் 1977 பொதுத் தேர்தல் இடம் பெற்று ஆறுவருடங்கள் பூர்த்தியாகும் தினமான 1983 யூலை 22க்கு பின் பாராளுமன்றத்திற்கு செல்வதில்லை என்ற முடிவுக்குத் தள்ளப்பட்டது. அப்போது எதிர்க்கட்சி தலைவராக இருந்ததமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி செயலாளர் நாயகமுமான அப்பாபிள்ளை அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் கொழும்பு வாசஸ்தலத்தில் கூடிய நாடாளுமன்றக் குழு 1983 யூலை 22க்கு பின் பாராளுமன்றம் செல்வதில்லை என்று முடிவெடுத்தது. அத்தோடு சகல பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் செயலாளர் நாயகத்திடம் பதவி விலகல் கடிதங்களை ஒப்படைப்பதென்றும் முடிவெடுத்தார்கள்.

இதனையடுத்து 1983 யூலை 23ம், 24ம் திகதிகளில் மன்னாரில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் வருடாந்த மாநாட்டை நடாத்துவதென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

தீவிரவாத நடவடிக்கைகள் வடக்கு கிழக்கில் அதிகரித்தது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் செல்வாக்கு, அரசியல் ஆளுமை மங்கத் தொடங்கிய நிலையில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தமது

உன்னக் குமுறல்களைப் பாராளுமன்றத்தில் கொட்டத் தவறவில்லை. 1983 யூன் 27ம் திகதி பாராளுமன்றத்தில் உரையாற்றிய அப்போதய வவுனியா உறுப்பினர் த. சிவசிதம்பரம் “தீவிரவாதத்தினால் உரிமைகளை பெற முடியாதென்று பலமுறையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளோம் தீவிரவாதத்தை தடுக்க எங்களால் இயன்ற நடவடிக்கையை எடுக்கிறோம்” என்றார். ஊர்காவந்துறை தொகுதி உறுப்பினராக இருந்த க.பொ. இரத்தினம் இதே தினத்தன்று பாராளுமன்றத்தில் உரையாற்றுகையில் “இளைஞர்களை அடக்க முடியாத நிலை வந்துவிட்டது. சமஷ்டியை, இணைப்பாட்சியை தரமறுத்தால் பிரிவினையைத்தான் கேட்கவேண்டிவரும் என்று அன்று முதல் கூறிவருகிறோம். இன்று அது நடக்கிறது. இன்று நாம் சொல்கிறோம் இளைஞர்கள் ஒரு தற்கொலைப்படையை உருவாக்கும் நிலை தோன்றி வருகிறது” என்று கூறினார்.

கறுப்பு ஜூலை வன்முறை வெடிப்பதற்கு இரு தினங்களுக்கு முன்பாக பதவி விலகுவதற்கு முன் இறுதியாக நாடாளுமன்றத்தில் உரையாற்றிய (1983 ஜூலை 21) சாவகச்சேரி உறுப்பினராக இருந்த வ.ந. நவரத்தினம் பாராளுமன்றத்திற்கு எங்களை அனுப்புங்கள். தமிழ் ஈழம் பெற்றுத் தருவோம் என்று ஒருபோதும் கூறவில்லை. விடுதலைக்காக பாராளுமன்றத்தை ஒரு பிரச்சார மேடையாக பாவிப்போம். விடுதலைக்காக எமது அந்தஸ்தைப் பாவிப்போம் என்றே வாக்குறுதி அளித்தோம்.

இன்று தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி தமிழர் பிரதேசங்களில் அரசியல் நடவடிக்கைகளுக்கு தலைமை தாங்க கூடிய நிலையில் இல்லை வன்செயல் மூலம், பலாத்கார மூலம் எமது பிரச்சனையைத் தீர்க்கலாமென்ற நம்பிக்கை எனக்கில்லை எமது இயக்கத்திற்கும் இல்லை. ஏதோ பெரிய யுத்தத்தின் அடிப்படையில் தமிழ் ஈழத்தை மீட்கலாமே ஒழிய சிறிய சிறிய வன்செயல்களினால் தமிழ் ஈழத்தை அடைய முடியாது. ஆகவே வன்செயல்களை நிறுத்தவேண்டிய

நிற்பாட்டவேண்டிய, குறைக்க வேண்டிய கடமை அரசாங்கத்திற்குமட்டுமல்ல எமக்கும் இருக்கிறது” என்று சாவகச்சேரி உறுப்பினர் வி. என். நவரத்தினம் குறிப்பிட்டார். 1983 யூலை 22ம் திகதியன்று பாராளுமன்றத்தில் எதிர்கட்சி தலைவராக இருந்த அமிர்தலிங்கம் “1981 ஆகஸ்ட் 31ம் திகதி தொடக்கம் 1982 செப்டெம்பர் வரை ஐ. தே. க. அரசுடன் கலந்துரையாடி ஒப்புக் கொண்டவிடயங்கள் கூட அமுலாக்கப்படவில்லை” என்று உரையாற்றினார்.

தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி 1983 யூலை 22ம் திகதிக்கு பின்னர் பாராளுமன்றம் வராது பதவி விலகும் தீர்மானத்தை எடுத்திருந்தாலும் பகிரங்கமாக தமிழர் ஈழத்திற்கு ஆதரவாக பிரச்சாரம் செய்யாது, தீர்மானங்களை எடுக்காது இருப்பதை உறுதிப்படுத்தவும், 6வது திருத்தச் சட்டத்திற்கு அமைவாக சத்தியப்பிரமாணம் செய்தால் அப்போதய சூழலில் அரசியற் தற்கொலை செய்யும் நிலைமை ஏற்படும். சத்தியப் பிரமாணம் செய்யாது விட்டால் பதவி பறிபோகும். எதில் எது நடந்தாலும் வெற்றியே என்ற நம்பிக்கையில் 6வது திருத்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது.

1983 யூலை 22ம் திகதி தொடக்கம் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவிகளை துறப்பதாக அறிவித்த அதேவேளை கட்சியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும், முக்கியஸ்தர்களும் மன்னார் மாநாட்டிற்கு சென்றார்கள். யூலை 23 திருநெல்வேலி சம்பவத்தையடுத்து கறுப்பு ஜூலை கொழுந்துவிட்டெரியத் தொடங்கியதையடுத்து கொழும்பு திரும்பினார்கள். முன்னுமாதங்களாக பாராளுமன்றத்திற்கு செல்லாததால் அக்டோபர் 22ம் திகதியிலிருந்து உறுப்பினர் இல்லாதொழிந்தது. இதனால் 5 வருடங்கள் 8 மாதங்களாக பாராளுமன்றத்தில் தமிழர்விடுதலைக் கூட்டணி அங்கம் வகிக்கவில்லை. தமிழ் நாட்டிற்கும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் தமிழர்விடுதலைக்கூட்டணி தலைவர்கள் இடம் பெயர்ந்தார்கள். கோப்பாய் பாராளுமன்ற

உறுப்பினர் எம். ஆலாலசுந்தரம், உடுவில் பா. உ. வி. தர்மலிங்கம் ஆகியோர் யாழ்நகரில் தங்கியிருந்து சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார்கள். பருத்தித்துறை பா. உ. க. துரைரத்தினம் நெல்லியடியில் தங்கியிருந்து இயற்கை மரணமெய்தினார்.

ஐ. தே. க. அரசு வெற்றிடமாக உள்ள பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பதவிக்கு மூன்று மாதங்களுக்குள் கட்சி செயலாளர் நாயகம் புதியவர் ஒருவரை நியமிக்காத பட்சத்தில் தேர்தல் வைக்க வேண்டுமென்ற சட்டத்தை அமுல்படுத்தவில்லை வடக்கு கிழக்கு நிலையை சாட்டாக கூறி திருமலை தொகுதிகளிலும், வடக்கு மாகாணத்தில் சகல தொகுதிகளும் பாராளுமன்ற உறுப்புரிமை இல்லாதுபோயிற்று.

ஐந்து வருடங்கள் 8 மாதங்களாக தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி உள்ளூர் அரசியலில் இல்லாவிட்டாலும் இலங்கை இனப்பிரச்சனையை சர்வதேச நாடுகளின் கவனத்திற்கும் இந்தியாவின் கவனத்திற்கும் கொண்டுவருவதில் அக்கறை காட்டியது. உள்ளூர் அரசியலில் அதன் பங்களிப்பு இல்லாதிருந்த நிலையில் தீவிரவாதிகளின் கையோங்கியது. விடுதலைப்புலிகள், ஈரோஸ், ஈபிஆர்எல்எவ், ரெலோ, புளொட், ரெலா போன்ற அமைப்புக்கள் உறுப்பினர்களை சேர்த்தல் ஆயுதப்பயிற்சிகளை வழங்குதல், தாக்குதல் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதில் தீவிரம் காட்டின ஜனநாயக அரசியல் வழிமுறைகள் அமுங்கி தீவிரவாதிகளும், தீவிரவாத தலைவர்களும் முக்கியத்துவம் பெறத்தொடங்கினார்கள்.

கடந்த 17 வருடங்களாக இந்நிலை தொடர்கிறது அதற்கு பின்னர் இரண்டு பாராளுமன்றத் தேர்தல்கள் நடைபெற்று பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தெரிவுசெய்யப்பட்டார்கள். 6 வது திருத்தச் சட்டத்தை 1983களில் நிராகரித்த தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி ஒன்பதாவது பாராளுமன்ற தேர்தலுக்கு நியமனப்பத்திரம் தாக்கல் செய்த போது அதாவது 1988 ஜனவரி மாதம் 6வது திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ் சத்தியப் பிரமாணம் செய்தது. ஈழத்திற்காகப் போராடப்பறப்பட்ட விடுதலைப்புலிகளின் அச்சுறுத்தல் காரணமாக முன்னாள்

கிலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு

போராளி குழுக்களான தமிழ்க் கட்சிகளும் 1988 நவம்பர் 19 நடைபெற்ற மாகாணசபை தேர்தல் மற்றும் 1988 ஜனவரியில் பாராளுமன்ற தேர்தலுக்கு நியமனப்பத்திரம் தாக்கல் செய்தபோது 6வது திருத்தச் சட்டத்தின் கீழ் சத்தியப்பிரமாணம் செய்து ஈழக்கோரிக்கையை கைவிட்டனர்.

இப்போது விடுதலைப்புலிகள் மட்டும் கழுத்தில் சயனற் குப்பிகளோடு தனி ஈழம் கோரி போராடிவருகிறார்கள்.

1983 களின் பின்னரான ஆயுதப்போராட்டமாக வளர்ச்சிபெற்ற விடுதலைப்போராட்ட வரலாறு தனியாக நோக்கப்பட வேண்டியவை. சாத்வீகப் போராட்டம் தோன்றி முடிவடைந்தது வரையான வரலாறு ஈழவிடுதலைப்போராட்டத்தின் முதலாவது கட்டமாகும். சாத்வீகப் போராட்டம் முடிவடைந்து கடந்த 17 வருடங்களாக என்று முடியுமோ என்று தெரியாது பல்வேறு பரிமாணங்களுடன் தொடரும் ஆயுதப்போராட்ட வரலாறு தனியாக நோக்கப்பட வேண்டியதாகும். அதற்கு இது பொருத்தமான தருணமல்ல.

1983 யூலையின் பின்னர் வடக்கு கிழக்கில் ஜனநாயக சூழல் தொலைந்து விட்டது. விடுதலைப்புலிகள் மட்டுமே தற்போது வடக்கு கிழக்கில் ஜனநாயக சூழலை மீளக் கட்டியெழுப்ப தடையாக உள்ளனர் என்று சிலர் குறை கூறுகிறார்கள். ஆனால் போராளிகளாக இருந்து ஜனநாயக நீரோட்டத்தில் கலந்தவர்கள் முழுமையாக தம்மை ஜனநாயக வாதிகளாக மக்கள் முன் நிலைநிறுத்தியுள்ளார்களா என்பதற்கு விடை பொதுமக்கள் மனங்களில் புதைந்து கிடக்கிறது.

ஆயுதப் போராட்டமாகிய இனமுரண்பாடுகள் பகை முரண்பாடுகளாகிய நிலையில் தமிழர்களுக்கான கட்சிகள், அமைப்புகள் என்று கருதப்படுபவர்களுக்கிடையிலும் முரண்பாடுகள் விஸ்வரூபமெடுத்துள்ளன. இது தமிழர்களின் போராட்ட வீரியத்தை சில சந்தர்ப்பங்களில் பலவீனப்படுத்துவதாகவும் உள்ளது.

இலங்கை இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு எமக்கு சொல்லாமல் சொல்லும் பாடம் தமிழர்கள் வேற்றுமையிலாவது ஒற்றுமை காணவேண்டுமென்பதேயாகும்.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. இலங்கை தமிழரசுக் கட்சி வெள்ளிவிழா மலர்.
2. Sansoni Commissioner's Report 15th Sep 1977.
3. Parliament of Sri Lanka H.B.W. Abeynayake.
4. Politics in Sri Lanka - A.J. Wilson 1947-1979.
5. இலங்கை பாராளுமன்ற ஹன்சாட் அறிக்கைகள்.
6. 'ஆவணி அமளி' - க. சச்சிதானந்தம்.
7. இலங்கை அரசியலமைப்பு சோல்பரி, 1972, 1978.
8. முறிந்த பனை - யாழ் பல்கலைக் கழகமனித உரிமைகளுக்கான ஆசிரியர் சங்கம்.
9. 'இலங்கையின் இனவாக்க முரண்பாடுகள்' குமாரி ஜெயவர்த்தனா (1995).
10. Emergency - 1979 - A Mirje Publication.
11. பத்திரிகை செய்தி நறுக்குகள்.

நூலாசிரியரைப் பற்றி . . . . .

தமிழர்களுக்குத் தொடர்ந்து இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளின் காரணமாகவே ஆயுத போராட்டம் வளர்ச்சி அடைந்தது என்பது இலங்கையின் இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு எனும் தொடர் கட்டுரை நன்றாகப் புரியவைக்கிறது.

ரெங்கநாதன் அசோக்குமார், டிக்கோயா.

***

1956 இல் கொழுந்துவிட்ட இனத்தீ இன்றுவரை தொடர்கிறது. அச் சமயத்தில் லங்கா சமசமாஜக்கட்சி இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்பன சட்டத்தினால், ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளை அன்றே தீர்க்க தரிசனத்துடன் கூறியிருந்தன. இரு மொழிகளுக்கும் சமத்துவ அந்தஸ்து கொடுக்க வேண்டும் என்று லங்கா சமசமாஜக்கட்சி நடத்திய ஊர் வலம் முதல் அதன் பின் ஏற்பட்ட விளைவுகளையும் பொருத்தமான தருணத்தில் மீண்டும் இன்றைய இளைய தலைமுறையினருக்கு எடுத்துரைத்துவரும் ஜி.நடேசனுக்கு எனது பாராட்டுக்கள்.

மகேஸ்வரி ராமதாஸ், வத்தேகம.

***

ஜி. நடேசனின் கட்டுரை பிரமாதம். அவரின் எண்ணக்கருக்களும் அற்புதமே, வீரகேசரியின் வார வெளியீட்டு அரசியல் கட்டுரைகள் யாவும் அருமையானவையே.

சீவம் பாக்கியநாதன், மட்டக்களப்பு.

***

ஜி. நடேசனின் மலையக மக்களின் பிரஜா உரிமை, மட்டக்களப்பு இன்னொரு வன்னியாகும் அபாயம் எனும் தலைப்பில் அமைந்த கட்டுரை மலையக மக்களின் நிலைப்பாட்டையும் மட்டக்களப்பின் நிலைப்பாட்டையும் விளக்கியது.

ஆ.ப. யோகா, நுவரெலியா.

***

ஜி. நடேசனின் “இலங்கையின் இனமுரண்பாடுகளின் வரலாறு” என்ற தொடர்கட்டுரையின் மூலம், நிறைய அரசியல் தகவல்களை அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

அதுவும் “இறந்தகால இனமுரண்பாடுகள் பற்றியும், “1977 கில் வதந்தியால் விளைந்த விபரீதம்” என்ற கட்டுரையின் மூலம் அன்றைய கால கட்டத்திற்கு வாசகர்களை கூட்டிச் சென்றது போன்ற அழகாக காட்டியுள்ளார். பாராட்டுக்கள்.

கோளாவில் சசீகாந்தன், அக்கரைப்பற்று.